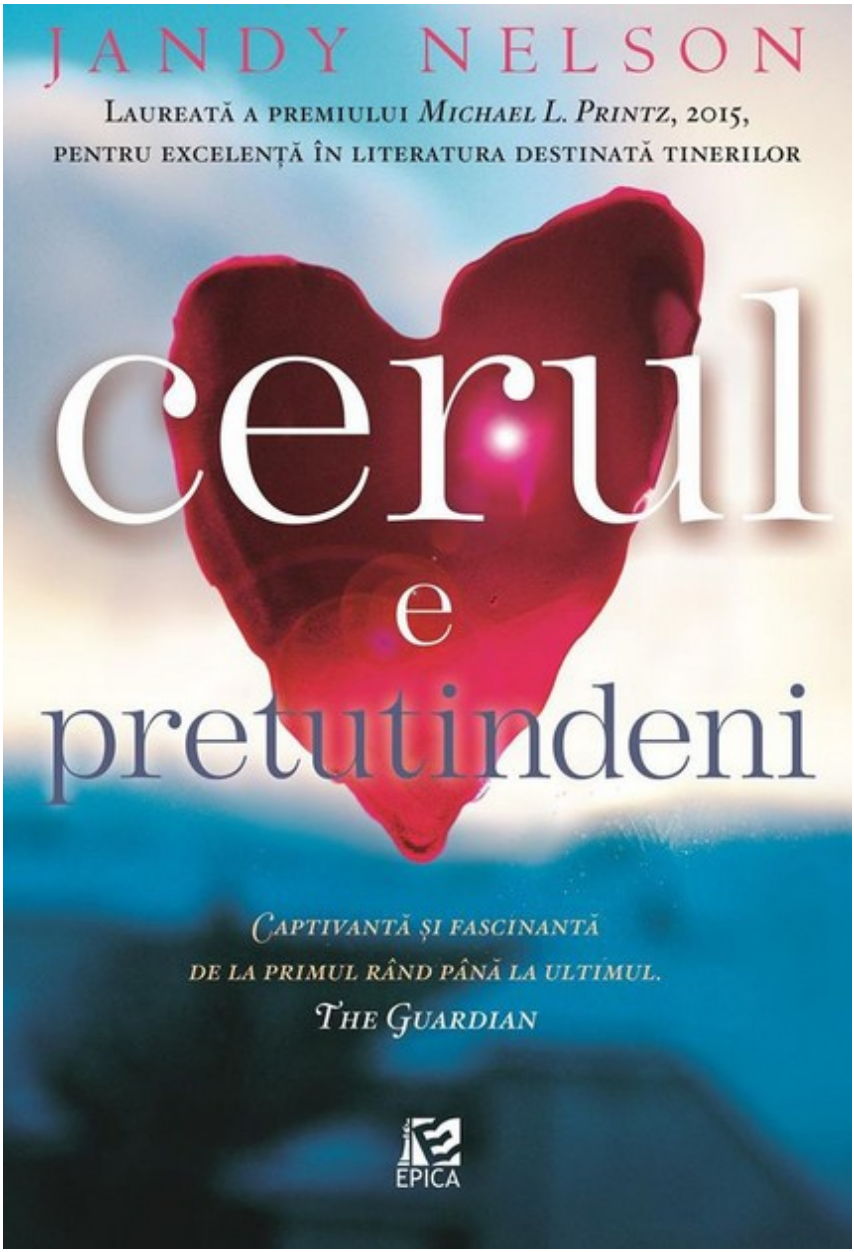
JANDY NELSON
Laureată a premiului Michael L. Printz, 2015,
pentru excelență în literatura destinată tinerilor
cerul e pretutindeni
Captivantă și fascinantă
de la primul rând până la ultimul.
The Guardian
EPICA

JANDY NELSON

Cerul e pretutindeni

Traducere din limba engleză şi note de
CRISTINA JINGA

EPICA

Pentru mama

Partea întâi

Capitolul 1

Buni e îngrijorată în ceea ce mă priveşte. Şi nu doar pentru că sora mea, Bailey, a murit acum patru săptămâni, sau pentru că mama nu m-a contactat deloc în şaisprezece ani, nici măcar pentru că eu, dintr-odată, nu mă pot gândi decât la sex. E îngrijorată în privinţa mea, din cauză că una dintre plantele ei de interior are pete.

Bunica mea a crezut, mai toţi cei şaptesprezece ani de viaţă ai mei, că această plantă de interior anume, de un soi greu de precizat, reflectă starea mea emoţională, spirituală şi fizică. Am crescut crezând acelaşi lucru.

În capătul celălalt al camerei de unde stau eu, Buni – cu statura ei de 1, 80 şi capotul înflorat, se apleacă peste frunzele pătate cu negru.

— Cum adică s-ar fi putut să nu se mai facă bine, de data asta?

Întrebarea e pentru unchiul Big: dendrolog, cultivator de marijuana pentru consum personal şi savant nebun, pe deasupra. El ştie câte puţin din toate, dar ştie totul despre plante.

Oricui altcuiva ar fi putut să i se pară ciudat, chiar o ţicneală, că Buni, în timp ce întreba asta se holba la mine, dar nu şi unchiului Big, pentru că şi el se holba tot la mine.

— De data asta, e într-o stare foarte gravă.

Vocea unchiului Big a răsunat ca de pe o scenă sau de la un amvon; cuvintele lui aveau greutate, până şi *dă-mi sarea* îi ieşea pe gură ca respectă-Cele-Zece-Porunci.

Buni şi-a dus mâinile la faţă, îndurerată, iar eu m-am întors la mâzgălitul unei poezii pe-o margine de pagină din *la răscruce de vânturi.* Stau ghemuită într-un colţ al canapelei. Cum nu mi-am folosit deloc darul vorbirii, în curând aş putea să-mi păstrez agrafele pentru hârtii în gură.

— Dar, înainte, planta întotdeauna şi-a revenit, Big, ca atunci când Lennie şi-a rupt mâna, de pildă.

— Atunci, frunzele au avut pete albe.

— Sau ca toamna trecută, când a avut audiţia pentru primelarinetist, dar a trebuit să rămână clarinetist secund.

— Pete cafenii.

— Sau când…

— De data asta e diferit.

Mi-am ridicat privirea. Încă se mai uitau amândoi la mine, un duet înalt de mâhnire şi îngrijorare.

Buni e un fel de Guru al grădinilor din Clover. Are cea mai grozavă grădină de flori din California de Nord. Trandafirii ei explodează în mai multe culori decât un an întreg de apusuri, iar parfumul lor e atât de îmbătător, încât tradiţia târgului susţine că respirându-le mireasma te îndrăgosteşti pe loc. Dar, în pofida îngrijirii şi renumitei ei abilităţi de horticultoare, planta aceasta pare să urmeze traiectoria vieţii mele, indiferent de eforturile lui Buni sau de bunul-simţ vegetal propriu.

Am lăsat cartea şi stiloul pe masă. Buni s-a aplecat, privind planta mai de aproape şi i-a şoptit despre cât de importantă este *joie de vivre*[1], apoi s-a întors greoaie spre canapea, aşezându-se lângă mine. După care ni s-a alăturat Big, lăsându-şi corpul uriaş să cadă lângă Buni. Noi trei, toţi cu acelaşi tip de păr răzvrătit, care stătea pe capetele noastre ca o coroană indiană de pene lucioase şi negre de cioară, am rămas astfel, uitându-ne în gol, pentru restul după-amiezii.

Ăştia eram noi de când sora mea, Bailey, a suferit un colaps, în urmă cu o lună, din pricina unei aritmii fatale, la repetiţiile pentru o producţie locală a piesei *Romeo şi Julieta.* Era ca şi cum cineva ar fi aspirat orizontul, când noi eram preocupaţi cu altceva.

Capitolul 2

Prima mea zi înapoi la şcoală este exact cum mă aşteptam, holurile fac chestia aia cu despicarea Mării Roşii când intru eu, conversaţiile amuţesc, ochii sunt înecaţi

1 Bucuria de a trăi (lb. fr.).

într-un soi de compasiune şi toată lumea se holbează de parcă aş ţine corpul neînsufleţit al lui Hailey în braţe, ceea ce bănuiesc că fac. Moartea ei este mereu peste mine, o pot simţi şi toţi ceilalţi o pot vedea, evidentă ca o mantie neagră înfăşurată în jurul meu într-o zi frumoasă de primăvară. Dar lucrul la care nu mă aştept e agitaţia fără precedent pentru un băiat nou, Joe Fontaine, care a sosit în timpul absenţei mele de o lună. Oriunde mă duc, dau de acelaşi:

— L-ai văzut?

— Arată ca un ţigan.

— Ca un star rock.

— Ca un pirat.

— Am auzit că e într-o trupă numită Picaj.

— Că e un geniu muzical.

— Cineva mi-a spus că a locuit la Paris.

— Că a cântat muzică pe străzi.

— L-ai văzut?

L-am văzut, căci atunci când m-am întors la locul meu din orchestră, cel pe care îl ocupasem în ultimul an, stătea exact acolo. Cu tot şocul durerii pierderii, ochii mei l-au studiat de la bocancii negri, de-a lungul kilometrilor de picioare în jeanşi, peste nesfârşitul tors, poposind, în final, pe o faţă atât de însufleţită, încât m-am întrebat dacă nu întrerupsesem vreo conversaţie dintre el şi stativul meu de partituri.

— Bună, spune şi sare în picioare.

E înalt cât un copac.

— Tu trebuie să fii Lennon.

Face semn spre numele meu de pe scaun.

— Am auzit despre… îmi pare rău.

Observ modul în care îşi ţine clarinetul, nu cu preţiozitate, ci de gât în pumnul strâns, ca pe o sabie.

— Mulţumesc, zic, şi fiecare milimetru disponibil al feţei lui explodează într-un zâmbet.

Hopa! A fost adus de vânt în şcoala noastră dintr-o altă lume? Băiatul arată necondiţionat fericit, ca un felinar din dovleac, cum nu se poate mai străin de atitudinea

ursuză pe care cei mai mulţi dintre noi se străduiesc s-o perfecţioneze. Are zeci de bucle şatene ciufulite, care flutură în toate direcţiile, şi gene ca picioarele de păianjen, atât de lungi şi dese, încât atunci când clipeşte zici că-şi azvârle ochii lui verzi-strălucitori drept la tine. Faţa lui spune totul, îl citeşti dintr-o privire, ca pe un graffiti pe pereţi. Îmi dau seama că scriu *uau* pe coapsă cu degetul şi hotărăsc că mai bine deschid gura şi ne decuplez pe amândoi din această neaşteptată competiţie de holbat.

— Toată lumea îmi spune Lennie, zic.

Nu-i foarte original, dar e mai bine decât *ăă,* singura mea alternativă, şi are efect. El se uită în podea, pentru o secundă, trage aer în piept şi se regrupează pentru Runda a Doua.

— De fapt, chiar mă întrebam, Lennon după John? întreabă el, susţinându-mi din nou privirea…

E foarte posibil să leşin.

Sau să izbucnesc în flăcări.

Dau din cap:

— Mama a fost hipiotă.

Suntem în partea de nord a Carolinei de Nord, la urma urmei – ultima frontieră a tărâmului ciudăţeniilor. Numai în clasa a unsprezecea aveam o fată pe nume Electricity, un tip pe nume Magic Bus[2], şi nenumărate flori: Tulip, Begonia, Poppy[3] – toate, nume puse de părinţi şi trecute în certificatele de naştere. Tulip este un băiat de vreo două tone, cu înfăţişare de mardeiaş, care ar fi fost starul echipei noastre de fotbal american, dacă am fi fost genul de şcoală care să aibă o echipă de fotbal. Nu suntem. Suntem genul de şcoală care are opţional meditaţie matinală în sala de gimnastică.

— Da, zice Joe. Şi mama la fel, şi tata, la fel şi mătuşile, unchii, fraţii, verişorii… bun-venit în *Commune*

---

2 *Magic Bus (Autobuzul magic),* numele unei cunoscute melodii din 1968 a grupului The Who.

3 În limba engleză, substantivele tulip (lalea), begonia (begonie), poppy (mac) au gen comun, pot fi atât masculine cât și feminine.

Fontaine.

Râd, tare.

— Am prins ideea.

Dar iarăşi *hopa!* — ar trebui să râd cu atâta uşurinţă? Şi ar trebui să mă simt atât de bine făcând-o? E ca intratul într-o apă răcoroasă de râu.

Mă întorc, întrebându-mă dacă se uită careva la noi, şi văd că Sarah tocmai a intrat – mai exact, a năvălit – în sala de muzică. Nu prea ne-am mai întâlnit, de la înmormântare, şi simt o săgetare de remuşcare.

— Leeenieee!

Se împleteceşte spre noi în cea mai bună întruchipare de „goth devenită cowgirl”: rochie neagră vintage mini, mulată, cizme de ţăran cocălar, părul blond vopsit atât de negru, încât pare albastru, şi pe deasupra încoronată cu o pălărie de cowboy fără nicio noimă. Remarc viteza periculoasă cu care se apropie, mă întreb pentru o fracţiune de secundă dacă într-adevăr o să-mi sară în braţe, exact înainte ca ea chiar să încerce figura, trimiţându-ne pe-amândouă grămadă peste Joe, care nu ştiu cum reuşeşte să-şi ţină echilibrul, şi pe al nostru, astfel încât nu zburăm toţi trei pe fereastră.

Ea e Sarah, odată calmată.

— Drăguţ, îi şoptesc la ureche, în timp ce ea mă strânge în braţe ca un urs, deşi are constituţia unei vrăbii. Bună metodă de a-l pune jos pe minunatul ăsta de lângă mine, adaug.

Ea izbucneşte în râs şi mi se pare deopotrivă uluitor şi zăpăcitor să am pe cineva în braţe zguduindu-se de râs, în loc de plâns sfâşietor.

Sarah e cea mai entuziast-cinică persoană de pe planetă. Ar fi majoreta perfectă, dacă n-ar fi atât de dezgustată de noţiunea de spirit al şcolii. E nebună după cărţi, ca şi mine, dar preferă chestii mai sumbre, a citit Sartre într-a zecea – *Greaţa* – şi acela a fost momentul în care a început să poarte negru (chiar şi la plajă), să fumeze ţigări (chiar dacă pare cea mai sănătoasă fată pe care-ai văzut-o vreodată) şi să fie obsedată de crizele ei

existenţiale (chiar dacă petrece şi o noapte întreagă).

— Lennie, bine-ai venit înapoi, dragă, zice o altă voce.

Domnul James – cunoscut, în mintea mea, şi ca Yoda, atât pentru înfăţişarea exterioară, cât şi pentru fascinaţia sa lăuntrică pentru muzică – stă ridicat în picioare, la pian, şi se uită spre mine cu aceeaşi expresie de tristeţe nemărginită pe care m-am obişnuit s-o primesc de la adulţi.

— Tuturor ne pare foarte rău, adaugă el.

— Mulţumesc, spun eu, pentru a suta oară în ziua aceea.

Sarah şi Joe se uită şi ei la mine, Sarah cu îngrijorare, iar Joe cu un zâmbet cât Statele Unite continentale. Oare se uită aşa la toată lumea, mă întreb. E retardat? Ei bine, indiferent ce e sau ce are, e molipsitor. Până să-mi dau seama, am răspuns Statelor Unite continentale cu un zâmbet în aceeaşi măsură, la care am adăugat Puerto Rico şi Hawaii. Trebuie să fi arătat ca o Veselă îndoliată[4]. Fir-ar. Şi-asta nu-i tot, pentru că acum mă gândesc cum ar fi să-l sărut, să-l sărut *de-adevăratelea* – o-ooh. Asta e o problemă, o problemă cu totul nouă şi atipică-pentru-Lennie, care a început *(ce mama naibii?!)* la înmormântare: mă înecasem în beznă şi deodată toţi băieţii din jur străluceau. Prietenii lui Bailey de la muncă sau de la colegiu, cei mai mulţi necunoscuţi mie, care tot veneau la mine să-mi spună cât de rău le părea şi nu ştiu dacă a fost din pricină că socoteau că semănăm cu Bailey sau pentru că le era milă de mine, dar mai târziu am prins câţiva dintre ei uitându-se lung la mine, în modul acela încărcat de emoţie, insistent, iar eu m-am trezit uitându-mă lung la ei, de asemenea, de parcă eram altcineva, şi gândind lucruri de care nu-mi amintesc să-mi fi trecut prin minte înainte, lucruri pentru care mi-e groaznic de ruşine că le-am gândit într-o biserică, lăsând la o parte înmormântarea surorii mele.

---

4 Aluzie la *The Merry Mourners* (1823), farsă în două acte de John O'Keefe.

Totuşi, băiatul ăsta zâmbind radios în faţa mea pare să strălucească într-o clasă aparte, numai a lui. Trebuie să fie dintr-o parte foarte prietenoasă a Căii Lactee, gândesc eu, în timp ce încerc să diminuez zâmbetul dezaxat de pe faţa mea, în schimb, cât pe-aci să-i spun lui Sarah: „Seamănă cu Heathcliff”, pentru că tocmai mi-am dat seama că aşa e, mai puţin partea cu zâmbitul fericit –, dar apoi dintr-odată mi se taie respiraţia şi sunt trântită pe podeaua dură de beton a vieţii mele din prezent, pentru că îmi aduc aminte că nu pot să dau fuga acasă, după şcoală, şi să-i spun surorii mele despre noul băiat din orchestră.

Ea moare încă o dată şi încă o dată, toată ziua.

— Len? mi-atinge Sarah umărul. Eşti bine?

Dau din cap, dorindu-mi să alung trenul impetuos al durerii care se năpusteşte drept spre mine.

Cineva din spatele nostru începe să cânte *Rechinul se apropie,* respectiv tema muzicală din *Fălci.* Mă întorc şi-o văd pe Rachel Brazile lunecând spre noi şi o aud murmurându-i „Foarte amuzant” lui Luke Jacobus, saxofonistul responsabil pentru acompaniament. El e doar unul dintre numeroşii morţi-din-orchestră pe care Rachel i-a lăsat în urma ei, tipii înşelaţi de faptul că toată oroarea aceea arogantă e împachetată într-un corp spectaculos şi apoi păcăliţi mai departe de ochii mari şi căprui ca de căprioară şi de părul ca al lui Rapunzel. Sarah şi cu mine suntem convinse că, atunci când a creat-o, Dumnezeu a fost într-o dispoziţie ironică.

— Văd că l-ai cunoscut pe maestro, îmi zice ea mie, atingând ca din întâmplare spatele lui Joe în timp ce se strecoară în scaunul ei

Îşi deschide cutia instrumentului şi începe să-l asambleze.

— Joe a studiat la un conservator din *Fronce.* Ţi-a spus asta? Bineînţeles că nu spune *France,* ca să rimeze cu *dance,* ca un om normal. O simt pe Sarah zbârlindu-se lângă mine. Are zero toleranţă de prim-clarinetist – unde ar trebui să stau eu.

Pentru Rachel, încă de când ea a câştigat poziţia de

prim-clarinetist, suflându-mi-o de sub nas, dar Sarah nu ştie ce s-a întâmplat cu adevărat – nimeni nu ştie.

Rachel îşi strânge ligatura muştiucului de parcă încearcă să-şi asfixieze clarinetul.

— Joe a fost un secund *fabulos* în absenţa ta, zice ea, lungind cuvântul fabulos cât de aici până la Turnul Eiffel.

Eu nu scuip foc peste ea: „Mă bucur că toate au mers strună pentru tine, Rachel”. Nu spun niciun cuvânt, doar îmi doresc să mă pot preface într-o bilă şi să mă rostogolesc de-acolo. Sarah, pe de altă parte, arată ca şi când şi-ar dori să aibă la îndemână un topor.

Încăperea s-a umplut de larma notelor şi gamelor.

— Mai repede cu acordarea, astăzi vreau să începem de cum sună, anunţă domnul James de la pian. Şi scoateţi-vă creioanele, că am făcut nişte schimbări în aranjament.

— Mai bine mă duc să bat ceva, zise Sarah, aruncându-i lui Rachel o privire dezgustată, şi o şterge să bată în timpanele ei.

Rachel ridică din umeri, îi zâmbeşte lui Joe – nu, puţin spus zâmbeşte: scapără –, o, frate!

— Păi, e adevărat, îi spune ea. Ai fost – vreau să spun eşti – *fabulos.*

— Nu chiar, zice el şi se apleacă să-şi strângă clarinetul. Sunt un intrus, doar am suplinit. Acum pot să mă întorc la locul meu.

Şi face semn cu vârful clarinetului spre secţiunea cornurilor.

— Eşti tu modest, spune Rachel, azvârlindu-şi cosiţele-i de basm peste spătarul scaunului. Ai *atât* de multe culori în paleta tonală!

M-am uitat la Joe, aşteptându-mă să văd vreo dovadă de geamăt lăuntric la aceste cuvinte imbecile, dar am văzut, în schimb, o dovadă de altceva. Îi zâmbeşte şi lui Rachel la scară geografică. Am simţit că-mi ia foc gâtul.

— Să ştii c-o să-mi lipseşti, zice ea, bosumflându-se.

— O să ne mai întâlnim, răspunde Joe, adăugând o batere de gene la repertoriu. De pildă, ora următoare, la istorie.

Eu am dispărut – ceea ce, de fapt, e bine, fiindcă dintr-odată habar n-am ce să fac cu faţa sau corpul meu, sau cu inima mea zdrobită. M-am aşezat, remarcând în sinea mea că acest fraier rânjitor şi fluturător de pleoape din Fronce nu semăna nici pe departe cu Heathcliff. Greşisem.

Mi-am deschis cutia clarinetului, mi-am pus ancia în gură ca s-o umezesc şi, în loc de asta, am muşcat-o şi-am rupt-o în două.

Capitolul 3

Restul zilei trece ca-n ceaţă şi, înainte să se sune de final, mă strecor afară şi mă afund în pădure. Nu vreau să mă întorc acasă pe străzi, nu vreau să risc să fiu văzută de nimeni de la şcoală, mai ales de Sarah, care m-a informat că, în timp ce eu stătusem ascunsă, ea citise despre pierderea cuiva drag şi, potrivit tuturor experţilor, e timpul să spun prin ce trec – dar ea şi experţii, şi Buni, de altfel, nu înţeleg. Nu pot să vorbesc. Aş avea nevoie de un nou alfabet, unul făcut din căderea, din mişcarea plăcilor tectonice, din întunericul adânc şi devorator.

În timp ce merg prin pădurea de pini, tenişii mei se îmbibă de umezeală după atâtea zile de ploaie, iar eu mă întreb de ce oamenii cărora le-a murit cineva se mai chinuiesc cu hainele de doliu, când mâhnirea le oferă o garderobă atât de inconfundabilă. Singurul care a părut că n-o observă azi la mine – în afară de Rachel, care nu se pune – a fost băiatul cel nou. El nu va cunoaşte vreodată decât această nouă ipostază, fără-de-soră, a mea.

Văd o bucată de hârtie pe pământ, destul de uscată să pot scrie pe ea, aşa că m-aşez pe un bolovan, scot pixul pe care-l ţin mereu în buzunarul din spate, acum, şi transcriu o conversaţie pe care-mi amintesc că am purtat-o cu Bailey, apoi o împăturesc şi o îngrop în pământul ud.

Când ies din pădure pe drumul spre casa noastră, sunt năpădită de uşurare. Vreau să fiu acasă, unde Bailey este cel mai vie, unde încă o pot vedea aplecându-se pe fereastră, cu părul ei negru ciufulit fluturând în jurul feţei,

în timp ce spune: „Haide, Len, să mergem repede la râu!”

— Hei, tu! mă face să tresar vocea lui Toby.

Iubitul de doi ani al lui Bailey este pe jumătate cowboy, pe jumătate skater, în întregime sclav al iubirii pentru sora mea şi cu totul MIA[5], în ultima vreme, în pofida numeroaselor invitaţii ale lui Buni. „Chiar trebuie să-l ajutăm, acum”, spunea ea tot timpul.

Stă întins pe spate în grădina ei, cu cei doi câini roşcaţi din vecini, Lucy şi Ethel, tolăniţi şi dormind lângă el. Asta e o imagine obişnuită, primăvara. Când înfloresc trompeta îngerilor şi liliacul, grădina lui Buni este fără îndoială soporifică. Doar câteva clipe printre flori şi până şi cei mai energici se trezesc stând pe spate, numărând norii.

— Eu, ăă, pliveam puţin, pentru Buni, zice el, evident stânjenit că-l găsisem cu fundul în sus.

— Da, se întâmplă şi celor mai buni dintre noi.

Cu părul lui în şuviţe ondulate ca de surfer şi faţa lătăreaţă, împistruiată de soare, Toby este cel mai apropiat exemplar uman de leu, fără a sări peste specii. Când Bailey l-a văzut prima oară, ea şi cu mine eram pe-afară, citind pe drum (toţi citim pe drum; cei câţiva care locuiesc pe strada noastră ştiu că asta e apucătură de familie şi merg ca melcul cu maşinile lor către case, pentru eventualitatea în care vreunul dintre noi se plimbă şi e absorbit din cale-afară de lectură). Eu citeam *la răscruce de vânturi*, ca de obicei, iar ea citea *la apa pentru ciocolată*, preferata ei, când un splendid cal murg a tropotit pe lângă noi, îndreptându-se spre poteca dinspre pădure. *Drăguţ cal,* am gândit eu şi m-am întors la Cathy şi Heathcliff, numai pentru a-mi ridica ochii, câteva secunde mai târziu, când am auzit bufnitura cărţii lui Bailey de pământ.

Ea nu mai era lângă mine, ci se oprise de vreo câţiva paşi.

— Ce-ai păţit? am întrebat-o, măsurând-o din priviri pe sora mea lobotomizată.

— L-ai văzut pe băiatul ăla, Len?

---

5 Abreviere folosită în armata SUA pentru Missing In Action (dispărut în misiune).

— Care băiat?

— Doamne, ce-ai păţit *tu,* băiatul ăla splendid de pe calul ăla, parc-a răsărit din romanul meu sau cam aşa ceva. Nu pot să cred că nu l-ai văzut, Lennie!

Exasperarea ei din pricina dezinteresului meu pentru băieţi era la fel de perpetuă ca şi exasperarea mea din pricina preocupării ei pentru aceiaşi.

— S-a întors când a trecut pe lângă noi şi a zâmbit drept spre mine – era atât de atrăgător… exact ca revoluţionarul din cartea asta.

S-a aplecat şi a ridicat-o, ştergându-i ţărâna de pe copertă.

— Ştii, cel care o ia pe sus pe Gertrudis pe calul lui şi o răpeşte, într-o izbucnire de pasiune…

— Cum zici tu, Bailey.

I-am întors spatele şi mi-am reluat lectura, îndreptându-mă spre veranda din faţa casei, unde m-am trântit pe un fotoliu şi m-am lăsat imediat furată de pasiunea gonind nebuneşte a celor doi prin landa englezească. Îmi plăcea dragostea în siguranţă între copertele romanului meu, nu în inima surorii mele, unde o făcea să mă ignore cu lunile. Când şi când, totuşi, aruncam câte o privire la ea, aşezată frumos pe un bolovan la marginea potecii de peste drum, atât de evident prefăcându-se că citeşte din cartea ei, încât nu-mi venea să cred că era actriţă. A stat afară ore în şir, aşteptându-l pe revoluţionarul ei să se întoarcă, ceea ce el a făcut, în cele din urmă, dar dintr-o altă direcţie, după ce-şi dăduse undeva calul la schimb pe o placă de skating. S-a dovedit că tipul nu apăruse deloc din romanul ei, ci din Clover, ca noi toţi, numai că-şi petrecea timpul cu puştii de la fermă şi cu skaterii, şi întrucât ea era exclusiv o divă a teatrului, drumurile nu li se încrucişaseră niciodată până în ziua aceea. Dar în momentul acela nu mai conta de unde venise el sau pe ce anume era călare, pentru că imaginea cu el galopând se întipărise ca fierul roşu în mintea lui Bailey şi îi răpise capacitatea de a gândi raţional.

Eu nu fusesem niciodată un adevărat membru al

clubului fanilor lui Toby Shawn. Nici înclinaţia lui de cowboy, nici abilitatea lui de-a face un Ollie[6] de 180° într-un Feeble Grind[7] cu spatele, nu compensau faptul că o transformase pe Bailey într-o permanentă zombie de dragoste. Din cauza asta şi a faptului că întotdeauna părea să mă considere la fel de demnă de băgat în seamă cât pe un cartof copt.

— Eşti okay, Len? întreabă el de la orizontală, readucându-mă în prezent.

Din nu ştiu ce motiv, îi spun adevărul. Clatin hotărât din cap, şi încă o dată, cu tărie, trecând din stupefacţie în disperare şi înapoi.

El se ridică în capul oaselor.

— Ştiu, zice şi văd în expresia lui surghiunită că e adevărat.

Aş vrea să-i mulţumesc pentru că nu mă obligă să spun ceva şi, cu toate acestea, înţelege, dar păstrez tăcerea, în timp ce soarele toarnă căldură şi lumină, ca dintr-un ulcior, peste capetele noastre năucite.

El bate cu palma în iarba de alături, făcându-mi semn să vin lângă el. Cumva aş vrea, dar simt o ezitare. Niciodată n-am stat împreună înainte, fără Bailey.

O iau spre casă.

— Trebuie să mă duc sus.

Asta-i adevărat. Vreau să fiu înapoi în Sanctuar, pe numele lui întreg: Sanctuarul Miezului de Dovleac, proaspăt botezat aşa de mine, când Bailey, cu câteva luni în urmă, m-a convins că pereţii dormitorului nostru trebuie să fie portocalii, un portocaliu ţipător fără scuze, care de atunci a făcut ochelarii de soare opţionali în camera noastră. Înainte să fi plecat la şcoală, în dimineaţa asta, închisesem uşa, dinadins, dorindu-mi s-o pot baricada de

---

6 Ollie este cea mai obișnuită figură (trick) în skateboarding, un salt prin aer când placa pare lipită de picioarele skaterului.

7 Feeble Grind, alt trick din skateboarding, când aluneci pe partea din spate a plăcii (nu cu roțile) pe o balustradă/șină/muchie transversală, cu partea din față mult ieșită în afară.

Buni şi de cutiile ei de carton. Voiam ca Sanctuarul să rămână aşa cum era, ceea ce înseamnă exact aşa cum era. Buni părea să creadă că ăsta era semn că: *Sunt scăpată din lanţul de la copacul meu şi alerg razna prin parc,* bunicismul pentru *ţ icnit.*

— Scumpa mea.

Iese pe verandă într-un capot violet-aprins acoperit cu margarete. În mână are o pensulă, prima oară când o văd cu una de când a murit Bailey.

— Cum a fost prima ta zi înapoi la şcoală?

Mă duc spre ea, îi inspir mirosul familiar: patchouli, vopsele, pământ de grădină.

— A fost bine, zic eu.

Ea – mi cercetează faţa cu atenţie, aşa cum face când se pregăteşte s-o schiţeze. Tăcerea ticăie între noi, cum face adesea în ultima vreme. Îi pot simţi frustrarea, cât ar vrea să mă scuture ca pe o carte, sperând că toate cuvintele vor cădea din mine.

— E un băiat nou în orchestră, îi ofer eu.

— Oh, da? La ce cântă?

— La toate, se pare.

Înainte să evadez în pădure, la prânz, îl văzusem traversând careul alături de Rachel, cu o chitară atârnându-i de umăr.

— Lennie, mă gândeam… s-ar putea să fie bine pentru tine, acum, o adevărată mângâiere…

O-ooh. Ştiu unde bate.

— Vreau să spun, când studiai cu Marguerite, nu-ţi puteam smulge instrumentul din mâini…

— Lucrurile se mai schimbă, o întrerup eu.

Nu pot purta discuţia asta. Nu din nou. Încerc să o iau pe lângă Buni şi să intru în casă. Vreau doar să fiu în garderoba lui Bailey, lipită de rochiile ei, în mirosurile care încă se mai simt, al focurilor de la marginea râului, al loţiunii de bronzat cu nucă de cocos, al parfumului de trandafiri – al ei.

— Ascultă, zice ea, liniştit, întinzând mâna liberă ca să-mi îndrepte gulerul. L-am invitat pe Toby la cină. E

chiar scăpat de la copacul lui. Du-te şi ţine-i companie, ajută-l să plivească sau ştiu eu.

Mă gândesc că probabil i-a spus ceva asemănător şi lui despre mine ca să-l facă să vină în sfârşit pe la noi. *Uh.*

Şi apoi, fără să stea pe gânduri, îmi dă cu pensula pe nas.

— Buni! strig eu, dar în spatele ei, căci intră deja în casă.

Încerc să-mi şterg verdele cu mâna. Bails şi cu mine ne-am petrecut mare parte din vieţile noastre astfel, prinse în ambuscadă de Buni, cu pensula muiată zdravăn în verde. Numai verde, reţineţi. Picturile lui Buni tapetează pereţii casei, de la podea până-n tavan, înghesuite în spatele canapelelor, fotoliilor, pe sub mese şi în dulapuri, şi absolut fiecare dintre ele este un testament al devotamentului ei nemuritor pentru culoarea verde. Are toate nuanţele, de la verde lămâi până la verde-pădure, şi le foloseşte pentru a picta, în esenţă, un singur lucru: femei mlădioase care arată pe jumătate sirene, pe jumătate marţieni. „Ele sunt doamnele mele”, ne spunea ea, lui Bails şi mie. „La jumătatea drumului dintre aici şi dincolo”. Conform ordinelor sale, îmi las cutia clarinetului şi geanta, apoi ies şi mă plantez în iarba caldă lângă un Toby tolănit şi câinii adormiţi, ca să-l ajut să „plivească”.

— Însemn tribal, îi spun eu, arătând spre nas.

El dă din cap, dezinteresat, în coma lui floralã. Sunt un cartof copt cu nasul verde. Grozav.

Mă strâng ca o broască ţestoasă, cu genunchii la piept şi capul odihnit în şanţul dintre ei. Ochii mi se plimbă de la liliacul curgând în cascadă pe spalier până la câteva dintre grupurile de narcise bârfind în adierea vântului despre indisputabilul fapt că primăvara şi-a lepădat azi haina de ploaie şi zburdă prin jur – mă face irascibilă, de parcă lumea a uitat deja ce ni s-a întâmplat nouă.

— N-am să-i strâng lucrurile în cutiile de carton, spun fără să mă gândesc. Niciodată.

Toby se întoarce într-o rână, îşi duce mâna streaşină la ochi ca să mă poată vedea în soare şi, spre surprinderea

mea, zice:

— Bineînţeles că nu.

Dau din cap, dă şi el din cap, apoi mă trântesc pe iarbă, îmi încrucişez braţele peste cap, ca să nu vadă că zâmbesc puţin tainic pe sub ele.

Următorul lucru pe care-l ştiu e că soarele s-a mutat în spatele unui munte şi muntele acela e unchiul Big, umbrindu-ne. Se pare că şi lui Toby şi mie ni se tăiase filmul.

— Mă simt ca Glinda Vrăjitoarea-cea-bună, zice Big, uitându-mă în jos la Dorothy, Omul-de-paie şi doi Toto, în lanul de maci din afara tărâmului Oz.

Câteva flori narcotice de primăvară nu pot concura cu vocea de claxon a lui Big.

— Bănuiesc că, dacă nu vă treziţi, o să trebuiască să fac să ningă peste voi.

Eu zâmbesc năucă spre faţa lui, cu mustaţa lui enormă ca un ghidon ţinut în echilibru deasupra buzelor, ca o solemnă Declaraţie a Ciudăţeniei. În mână ţine un răcitor portabil roşu ca pe o servietă.

— Cum stăm cu consumul şi stocurile? întreb şi bat cu piciorul în răcitor.

Suntem într-un impas cu şunca. După înmormântare, a părut să existe o directivă de primă importanţă în Clover ca toată lumea să treacă pe la noi pe acasă cu o şuncă. Şuncile erau peste tot; umpluseră frigiderul, congelatorul, bufetul şi dulapurile din bucătărie, plita, stăteau în chiuvetă, în cuptorul rece. Unchiul Big răspundea la uşă când oamenii se opreau să-şi exprime condoleanţele. Buni şi cu mine îi puteam auzi vocea tunătoare, zicând la nesfârşit:

— Oh, o şuncă, ce bine v-aţi gândit, vă mulţumim, intraţi.

Pe măsură ce zilele treceau, reacţia lui Big la şuncă a devenit mai teatrală, pentru binele nostru. De fiecare dată când exclama „O şuncă!”, Buni şi cu mine ne uitam una la alta şi trebuia să ne înăbuşim o izbucnire de chicoteli nepotrivite. Acum, Big avea misiunea de a se asigura că

toată lumea pe o rază de treizeci de kilometri avea parte de un sandvici cu şuncă pe zi.

A lăsat răcitorul pe pământ şi a întins o mână, ca să m-ajute să mă ridic.

— Sunt şanse să devenim o casă fără şuncă în numai câteva zile.

Odată ce sunt în picioare, Big mă sărută pe creştet, apoi îi întinde mâna şi lui Toby. Când el e în picioare, Big îl prinde în braţe şi-l văd pe Toby, şi el un tip destul de vânjos, dispărând în îmbrăţişarea muntelui.

— Cum faci faţă, cowboy?

— Nu prea bine, recunoaşte el.

Big îl eliberează, păstrându-şi o mână pe umărul lui şi punând-o pe cealaltă pe al meu. Se uită de la Toby la mine.

— Nu există altă cale, decât să trecem prin asta… valabil pentru oricare dintre noi.

O spune ca Moise, aşa că amândoi dăm din cap de parcă am fi fost blagosloviţi cu nişte vorbe de mare înţelepciune.

— Şi ţie hai să-ţi dăm cu nişte terebentină.

Îmi face cu ochiul. Big e un as la făcutul cu ochiul – cinci căsătorii pe răbojul lui o atestă. După ce l-a părăsit şi cea de-a cincea iubită soţie, Buni a insistat să se mute cu noi, spunând: „Bietul tău unchi o să moară de foame, dacă o mai ţine mult cu starea asta de nefericit în dragoste. O inimă îndurerată otrăveşte reţetele”.

Ultima parte s-a dovedit a fi adevărată, dar pentru Buni. Tot ce găteşte acum are gust de cenuşă.

Toby şi cu mine îl urmăm pe Big în casă, unde se opreşte în faţa tabloului surorii sale, mama mea absentă, Paige Walker. Înainte de-a pleca, acum şaisprezece ani, Buni i-a făcut un portret, pe care n-a mai apucat să-l termine, dar l-a atârnat, totuşi, pe perete. Stă deasupra poliţei căminului din living, o jumătate de mamă, cu părul lung şi verde bălţind ca apa în jurul unei feţe incomplete.

Buni ne-a spus întotdeauna că mama noastră avea să se întoarcă. „Vine-napoi”, zicea ea, de parcă mama s-ar fi

dus la magazin după nişte ouă sau să facă o baie în râu. Buni o spunea atât de des şi cu atâta convingere, încât multă vreme, până să aflăm noi mai multe, nu i-o pusesem la îndoială, ci doar petreceam o grămadă de timp aşteptând să sune telefonul, să sune la uşă, să vină corespondenţa.

Îl bat uşurel cu palma pe Big, care stă şi se zgâieşte la Jumătatea de Mamă de parcă ar fi absorbit într-o tristă conversaţie mută. El oftează, pune un braţ în jurul meu şi pe celălalt pe după Toby şi ne târâm toţi trei în bucătărie, ca un sac de tristeţe de zece tone, cu trei capete şi şase picioare.

Cina, nicio surpriză, este şuncă şi o tocană de cenuşă, de care abia ne atingem.

După aceea, Toby şi cu mine ne stabilim tabăra pe podea, în living, ascultând muzica lui Bailey, uitându-ne prin nenumăratele albume foto, în esenţă făcându-ne inimile zob.

Eu îi tot arunc câte o privire, din partea cealaltă a camerei. Aproape c-o pot vedea pe Bails agitându-se pe lângă el, venind din spate şi punându-i braţele în jurul gâtului, cum făcea întotdeauna. Îi spunea lucruri îngreţoşător de stingheritoare la ureche, iar el o tachina în acelaşi fel, amândoi purtându-se ca şi când eu n-aş fi fost acolo.

— O simt pe Bailey, spun, în cele din urmă, copleşită de senzaţie. În camera asta, cu noi.

El îşi ridică ochii de la albumul din poală, surprins.

— Şi eu. M-am gândit la asta tot timpul.

— E *atât* de plăcut, spun, şi uşurarea mi se revarsă de pe buze odată cu aceste cuvinte.

El zâmbeşte, ceea ce îi face ochii să se îngusteze ca în bătaia soarelui.

— Este, Len.

Îmi amintesc că Bailey mi-a spus odată că Toby nu vorbeşte prea mult cu oamenii, dar e în stare să potolească orice cal speriat cu doar câteva cuvinte, la fermă. Ca Sfântul Francisc, îi spusesem eu şi acum chiar cred asta –

vocea lui legănată şi joasă este calmantă, ca valurile mângâind ţărmul, noaptea.

Mă întorc la fotografiile cu Bailey ca Wendy în producţia şcolii generale din Clover, *Peter Pan.* Niciunul dintre noi n-o menţionează din nou, dar alinarea de a o simţi pe Bailey atât de aproape rămâne cu mine tot restul serii.

Mai târziu, Toby şi cu mine stăm în grădină, luându-ne la revedere. Parfumul ameţitor, îmbătător, al trandafirilor ne învăluie.

— A fost grozav să stau cu tine, Lennie, m-a făcut să mă simt mai bine.

— Şi pe mine, zic eu, smulgând o petală mov-pal. Mult mai bine, într-adevăr.

Spun asta încetişor şi spre tufa de trandafiri, nefiind sigură că vreau ca el să audă, dar când mă uit pe furiş înapoi la faţa lui, trăsăturile lui leonine sunt blânde, mai puţin de leu, mai degrabă de pui de leu.

— Da, zice, şi se uită la mine, cu ochii lui căprui deopotrivă strălucitori şi trişti.

Ridică mâna stângă şi pentru o clipă cred că o să-mi mângâie faţa, însă doar îşi trece degetele prin talmeş-balmeşul solar al părului său.

Străbatem împreună cei câţiva paşi care-au mai rămas până la drum, cu încetinitorul. Odată ajunşi acolo, Lucy şi Ethel ies de nicăieri şi încep să sară pe Toby, care s-a lăsat în genunchi să-şi ia la revedere şi de la ele. Îşi ţine placa de skating într-o mână, scărmănându-i şi mângâindu-i pe câini cu cealaltă, în timp ce şopteşte cuvinte de nedesluşit în blana lor.

— Chiar eşti Sfântul Francisc, hm?

Am o slăbiciune pentru sfinţi – pentru miracolele lor, nu pentru martiriu.

— Aşa s-a zis.

Un început de zâmbet se strecoară printre câmpurile largi ale feţei lui, ajungându-i în ochi.

— Cel mai adesea de către sora ta.

Pentru o fracţiune de secundă, vreau să-i spun că eu

am gândit asta, nu Bailey.

Sfârşeşte să-şi ia rămas-bun, se ridică în picioare, apoi lasă placa la pământ, prinzând-o cu piciorul. Nu se urcă. Trece un an.

— Ar trebui să plec, zice, dar fără să plece.

— Da, zic.

Alţi câţiva ani.

Înainte de-a sări în sfârşit pe placă, mă îmbrăţişează, şi ne ţinem unul de altul, atât de strâns, sub cerul trist, fără de stele, încât pentru o clipă simt că durerea din inimile noastre este una, nu două.

Dar apoi, dintr-odată, simt ceva tare împungându-mă în bazin, el, *acela. Ce mama naibii?!* Mă trag înapoi grăbită, spun la revedere şi alerg înapoi în casă.

Nu ştiu dacă el ştie că l-am simţit.

Nu ştiu nimic.

Capitolul 4

Iată ce se întâmplă când Joe Fontaine îşi face debutul cu soloul de trompetă la repetiţia cu orchestra: eu sunt prima care cedez, leşinând peste Rachel, care se prăbuşeşte peste Cassidy Rosenthal, care dă peste Zachary Quittner, care pică peste Sarah, care se lasă peste Luke Jacobus – până când toţi copiii din orchestră sunt la podea, într-o grămadă năucită. Apoi acoperişul îşi ia zborul, zidurile se năruie, iar când privesc afară, văd că pâlcul cel mai apropiat de sequoia s-a desprins din rădăcini şi îşi face drum prin curtea pătrată spre clasa noastră, ca o ceată de uriaşi de lemn aplaudând din crengile lor. În cele din urmă, şi râul Rain îşi iese din matcă, face un ocol la stânga, până îşi găseşte drumul spre sala de muzică din liceul Clover, unde ne mătură pe toţi cu apele lui – *într-atât* de bun este.

Când noi, ceilalţi muritori mai puţin dotaţi muzical ne-am revenit îndeajuns ca să terminăm piesa, o facem, dar, în timp ce ne strângem instrumentele la sfârşitul repetiţiei, sala este la fel de cufundată în tăcere şi nemişcare ca o biserică pustie.

În sfârşit, domnul James, care se holbează la Joe de

parc-ar fi fost un struţ, îşi recapătă putinţa de vorbire şi zice:

— Măi, să fie. Aşa cum spuneţi voi, toţi, asta cu siguranţă a fost naşpa.

Toată lumea râde. Mă întorc să văd cum i s-a părut lui Sarah. Abia reuşesc să desluşesc un ochi sub o pălărie rasta uriaşă. Ea mimează *indibigudibil*[8]*.* Mă uit la Joe. El îşi şterge trompeta, roşind drept răspuns sau înfierbântat în urma cântării, nu sunt sigură. Îşi ridică ochii, îmi surprinde privirea şi îşi înalţă sprâncenele întrebător, aproape ca şi când furtuna care tocmai a ieşit din cornul lui fusese pentru mine. Dar de ce să fi fost aşa? Şi de ce l-am tot prins uitându-se la mine în timp ce cântam eu? Nu e interes, vreau să spun nu e genul *ăla* de interes, îmi dau seama. Mă observă clinic, intens, aşa cum obişnuia s-o facă Marguerite în timpul lecţiilor noastre, când încerca să-şi dea seama unde naiba greşeam.

— Nici să nu-ţi treacă prin gând, zice Rachel, când mă întorc. Trompetistul de colo e rezervat. Oricum, e atât de departe de nasul tău, Lennie. Vreau să spun, când a fost ultima oară când ai avut tu un iubit? Oh, da, niciodată.

Mă gândesc să-i dau foc la păr.

Mă gândesc la instrumentele de tortură medievale: la patul de întins oase, în special.

Mă gândesc să-i spun ce s-a întâmplat în realitate la audiţia pentru prim-clarinetist, toamna trecută.

În loc de asta, o ignor, cum am făcut tot anul, îmi demontez clarinetul şi-mi doresc să fi fost într-adevăr preocupată de Joe Fontaine, decât de ceea ce mi s-a întâmplat cu Toby – de fiecare dată când îmi amintesc de senzaţia avută când el s-a lipit de mine, mă trec fiori prin tot corpul – în mod cert, nu o reacţie cuvenită la erecţia iubitului surorii tale! Şi ceea ce-i mai rău e că, în intimitatea minţii mele, eu nu mă dau înapoi, cum am făcut în realitate, ci stau înfăşurată în braţele lui sub cerul mut, iar asta mă face să roşesc de ruşine.

Îmi închid cutia clarinetului, dorindu-mi să pot face

8 Argotic: incredibil, nemaivăzut.

acelaşi lucru cu gândurile acestea la Toby. Cercetez încăperea – ceilalţi cântăreţi la corn s-au strâns în jurul lui Fontaine, de parcă magia ar fi molipsitoare. Niciun cuvânt între el şi mine, în prima zi în care mă întorc la şcoală. Abia câteva cuvinte între mine şi oricine altcineva de la şcoală, de fapt. Chiar şi Sarah.

Domnul James bate din palme ca să câştige atenţia clasei. Cu vocea lui entuziasmată, tremurată, începe să ne vorbească despre repetiţiile de peste vară ale orchestrei, pentru că şcoala se termină în mai puţin de o săptămână.

— Pentru cei ce rămân în localitate, o să repetăm începând din iulie. Cine vine va hotărî ce să cântăm. Eu mă gândeam la jazz – pocneşte din degete ca un dansator de flamenco –, poate nişte jazz pasional spaniol, dar sunt deschis la sugestii.

Îşi ridică braţele ca un preot în faţa enoriaşilor.

— Găsiţi-vă ritmul şi ţineţi-l, prieteni.

Formula cu care îşi încheie fiecare lecţie. Dar, după un moment, bate din nou din palme.

— Era să uit, ridicaţi mâna cei care aveţi de gând să participaţi la auziţii pentru All State[9]?

Oh, nu. Îmi las creionul să cadă şi mă aplec, pentru a evita orice încrucişare posibilă de priviri cu domnul James. Când ies, după examinarea atentă a podelei, telefonul îmi vibrează în buzunar. Mă întorc spre Sarah, ai cărei ochi mai au puţin şi sar din orbite. Îmi scot telefonul şi-i citesc mesajul.

D C nu ridici mâna???
Soloul m-a dus cu gândul la tn în ziua aia!
Vii pe la mn, dis?

Mă întorc şi-i spun din buze: *Nu pot.*

Ea îşi ridică un băţ şi mimează teatral cum şi-l împlântă în stomac cu ambele mâini. Ştiu că în spatele

9 All State Orchestra - program prin care se urmărește pregătirea celor mai buni muzicieni și dirijori, aleși dintre cei mai talentați elevi de liceu dintr-un stat (american).

acestui harachiri e rănirea sentimentelor ei, care se adânceşte, dar habar n-am ce să fac în privinţa asta. Pentru prima oară în vieţile noastre, eu mă aflu undeva unde ea nu mă poate găsi şi nu am harta cu drumul spre mine pe care să i-o dau.

Îmi adun lucrurile repede, ca s-o evit, ceea ce o să fie uşor, pentru că a încolţit-o Luke Jacobus, şi, în timp ce strâng, ziua de care a pomenit ea îmi revine în minte, năvalnic. Era la începutul primului an de liceu şi amândouă reuşiserăm să ne calificăm în orchestra onorifică. Domnul James, deosebit de supărat pe toată lumea, sărise pe un scaun şi strigase:

— Ce s-a întâmplat cu voi, oameni buni? Credeţi că sunteţi muzicieni? Trebuie să vă băgaţi minţile în cap!

Apoi, spusese:

— Haide, veniţi după mine. Cei care puteţi, luaţi-vă şi instrumentele.

Am ieşit în şir indian din clasă şi am pornit pe poteca dinspre pădure, unde râul curgea năvalnic şi gălăgios. Ne-am aşezat cu toţii pe mal, în timp ce el s-a căţărat pe o stâncă, să ne vorbească.

— Acum, ascultaţi, învăţaţi şi apoi cântaţi, doar cântaţi. Faceţi zgomot. Faceţi ceva. Faceţi muuuzicăăă.

Apoi se apucase să dirijeze râul, vântul, păsările din copaci, ca un nebun veritabil. După ce am terminat cu râsul incontrolabil şi ne-am liniştit, unul câte unul, aceia dintre noi care aveam instrumente, am început să cântăm. De necrezut, eu fusesem una dintre primele care o făcuseră şi, după o vreme, râul şi vântul şi păsările şi clarinetele şi flautele şi oboaiele s-au amestecat, toate de-a valma, într-o glorioasă cacofonie, iar domnul James şi-a întors atenţia de la pădure înapoi la noi, legănându-şi corpul, bătând din braţe în stânga şi-n dreapta, spunând:

— Asta e, asta e*. Asta e!*

Şi a fost.

Când ne-am întors în clasă, domnul James a venit la mine şi mi-a întins cartea de vizită a lui Marguerite St. Denis.

— Sun-o, a zis. Imediat.

Mă gândesc la interpretarea de virtuoz a lui Joe de astăzi, o pot simţi în degete. Le strâng în pumni. Indiferent ce a fost, indiferent ce anume ne dusese domnul James în pădure ca să găsim în ziua aceea, dacă era abandon sau pasiune, dacă era inovaţie sau pur şi simplu curaj, Joe le avea.

El îşi băgase minţile în cap. Ale mele erau încă în zona fesieră, situată în scaunul secund.

Capitolul 5

Ştiu că e el şi mi-aş dori să nu fi ştiut. Mi-aş dori ca primul meu gând să fi fost la oricine altcineva pe lume, numai la Toby nu, când aud clinchetul unei pietricele în fereastră. Stau în garderoba lui Bailey, scriind o poezie pe un perete, încercând să stăvilesc panica ce se învârte prin corpul meu ca o cometă captivă.

Îmi scot bluza lui Bailey pe care o pusesem peste a mea, pun mâna pe mânerul uşii şi mă ridic, intru înapoi în Sanctuar. Traversând până la fereastră, tălpile mele goale calcă pe cele trei covoraşe tocite, albastre, întinse prin cameră, bucăţi de cer senin pe care Bailey şi cu mine le-am jucat în picioare în atâţia ani de întreceri sălbatice de dans, pentru a o face pe cealaltă să râdă, fără să izbucnească la rându-i în hohote. Eu pierdeam întotdeauna, pentru că Bailey avea în arsenalul ei Faţa de Dihor, care, combinată cu magnificele Mişcări ale Maimuţei, era oficial mortală; dacă punea în funcţiune combinaţia (care cerea mai multă lipsă de ruşine decât aş fi putut eu vreodată să manifest), eram pierdută, redusă la o grămadă neajutorată râzând nestăpânit, de fiecare dată.

Mă aplec peste pervaz, îl văd pe Toby, aşa cum ştiam că-l voi vedea, sub o lună aproape plină. N-am avut niciun succes cu înăbuşirea revoltei din mine. Trag adânc aer în piept, apoi cobor şi deschid uşa.

— Hei, ce s-a întâmplat? spun eu. Toată lumea doarme.

Vocea mea sună spartă, nefolosită, de parcă nişte

lilieci ar putea să-mi iasă în zbor pe gură. Mă uit bine la el, în lumina de pe verandă. Faţa îi e răvăşită de durere. E ca şi cum aş privi într-o oglindă.

— M-am gândit că am putea sta puţin împreună, zice el.

Iată ce-mi trece mie prin gând: *penis întărit, penis întărit, erecţie, excitare, învârtoşare, penis întărit, penis, penis…*

— Am ceva să-ţi spun, Len, nu ştiu cui altcuiva să-i spun.

Nevoia din glasul lui trimite un fior drept prin corpul meu. Deasupra capului său, lumina roşie de avertisment n-ar putea semnaliza mai strălucitor, dar tot nu pot să spun nu, nu vreau.

— Intraţi, domnule.

El îmi atinge braţul, cu un gest prietenesc, frăţesc, în timp ce trece pe lângă mine, ceea ce mă relaxează: poate că băieţilor li se scoală tot timpul, fără vreun motiv anume – am zero cunoştinţe elementare despre erecţii. N-am sărutat decât trei băieţi până acum, aşa că sunt total lipsită de experienţă în ceea ce priveşte băieţii din viaţa reală, cu toate că sunt adevărată expertă în domeniu la cei din cărţi, mai ales la Heathcliff, care nu are erecţii – stai puţin, dacă mă gândesc mai bine, trebuie să le fi avut *tot timpul* cu Cathy prin landă. Heathcliff trebuie să fi fost un băiat cu o erecţie de groază.

Închid uşa în urma lui şi-i indic prin semne să nu facă gălăgie, conducându-l pe trepte în sus, în Sanctuar, care e izolat fonic, ca să protejeze restul casei de anii de exerciţii la clarinet, cu note behăitoare şi stridente. Buni ar face un atac de cord ştiind că el mă vizitează la aproape 2 a.m., într-o noapte din timpul săptămânii de şcoală. *Şi-n oricare noapte, Lennie.* Cu siguranţă, nu la asta s-a gândit ea când a ţinut să-l cheme pe la noi.

Odată ce uşa Sanctuarului e închisă, pun nişte muzică indie-sinucide-te, de care ascult eu în ultima vreme, şi mă aşez lângă Toby pe podea, cu spatele sprijinit de perete şi picioarele întinse în faţă. Stăm, fără să vorbim,

ca două lespezi de piatră. Trec mai multe secole.

Când nu mai pot rezista, glumesc:

— Se poate să fi dus tipul ăsta de tăcere dârză la extrem.

— Oh, scuze!

Scutură din cap, stânjenit.

— Nici măcar nu mi-am dat seama că asta fac.

— Ce faci?

— Nu vorbesc…

— Pe bune? Dar ce credeai că faci?

Îşi lasă capul într-o parte, zâmbind cu ochii semideschişi, adorabil.

— Imitam stejarul din curte.

Râd.

— Foarte bine, atunci, reuşeşti o perfectă interpretare.

— Mulţumesc… cred c-o înnebunea pe Bailey tendinţa mea de-a tăcea.

— Nu, îi plăcea, mi-a spus mie, mai puţine şanse de neînţelegeri… plus mai mult timp pentru ea.

— Adevărat.

Tace cam un minut, apoi, cu o voce gâtuită de emoţie, spune:

— Eram atât de diferiţi.

— Da, zic încet.

Chintesenţial diferiţi, Toby întotdeauna senin şi liniştit (când nu era pe cal sau pe placă), în timp ce Bailey făcea totul: mergea, vorbea, gândea, râdea, petrecea, cu viteza luminii şi cu strălucirea ei.

— *Tu* îmi aminteşti de ea… zice.

Îmi vine să strig: *Ce face? Întotdeauna te-ai purtat de parcă eram un cartof copt*/, dar în loc de asta spun:

— Exclus, n-am voltajul ei.

— Ai destul… eu sunt cel care duce o lipsă serioasă, zice el, sunând surprinzător de pătrunzător.

— Nu şi pentru ea, spun eu.

Ochii lui, încălziţi la asta – mă omoară. Ce-o să facem cu toată această dragoste?

El clatină din cap, neîncrezător.

— Am avut noroc. Cartea aia cu ciocolată…

Imaginea mă asaltează: Bailey sărind de pe bolovan în ziua în care s-au întâlnit, când Toby s-a întors pe placă. „Ştiam eu c-ai să vii înapoi”, a exclamat ea, aruncându-şi cartea în aer. „Exact ca în povestea asta. Ştiam eu!”

Am sentimentul că aceeaşi zi se derulează şi în mintea lui Toby, pentru că schimbul nostru de amabilităţi frânează brusc – tot timpul trecut din vorbele noastre se îngrămădeşte deodată, gata să ne zdrobească.

Pot vedea disperarea invadându-i faţa, cum probabil trebuie să se întâmple şi pe faţa mea.

Privesc în jur, prin dormitorul nostru, la zugrăveala portocaliu-flacără pe care am trântit-o peste albastrul molcom pe care-l avuseserăm ani de-a rândul. Bailey spusese: „Dacă nici asta n-o să ne schimbe vieţile, nu ştiu ce-o să ni le mai schimbe – asta, Lennie, e *culoarea extraordinarului.* Îmi amintesc că mă gândisem că eu nu voiam să ni se schimbe vieţile şi nu înţelegeam de ce ea voia. Îmi amintesc că mă gândisem că mie întotdeauna îmi plăcuse albastrul.

Oftez.

— Sunt foarte bucuroasă că ai venit, Toby. Am stat ascunsă în garderoba lui Bailey, înnebunită, cu orele.

— Bine. Că te bucuri, vreau să spun. Nu ştiam dacă să te sâcâi, dar nu puteam nici să dorm… am făcut nişte cascadorii stupide de skating, care ar fi putut să mă omoare, şi am sfârşit aici. Am stat sub prun vreun ceas, încercând să mă hotărăsc…

Timbrul bogat al vocii lui Toby dintr-odată mă face conştientă de cealaltă voce din cameră, a cântăreţului zbierând din boxe, care sună de parc-ar fi strangulat, în cel mai bun caz. Mă ridic să pun ceva mai melodios, apoi, când mă aşez la loc, mărturisesc:

— Nimeni nu pricepe, la şcoală, nu cu adevărat, nici măcar Sarah.

El îşi lasă capul pe spate, pe lângă perete.

— Nu ştiu dacă e posibil să pricepi până ce nu eşti în

aşa ceva, cum suntem noi. Eu habar n-am avut…

— Nici eu, spun, şi deodată vreau să-l îmbrăţişez pe Toby, pentru că sunt atât de uşurată că nu mai trebuie să fiu singură cu asta, în seara aceasta.

El se uită la mâinile lui, încruntat, de parcă s-ar gândi cum să spună ceva. Aştept.

Şi aştept.

Încă sunt în aşteptare. Cum făcea Bailey faţă tăcerii staţiei de comunicare?

Când îşi ridică fruntea, faţa lui e toată numai compasiune, toată pui de leu. Cuvintele îi curg rapid, unul peste celălalt.

— N-am cunoscut niciodată surori atât de apropiate. Sunt atât de îndurerat pentru tine, Lennie, îmi pare atât de rău. Mă gândesc continuu la tine fără ea.

— Mersi, şoptesc cu sinceritate.

Şi dintr-odată vreau să-l ating, să-mi pun mâna peste a lui, care i se odihneşte pe coapsă la câţiva centimetri de a mea.

Arunc o privire spre el, cum stă atât de aproape de mine, încât îi pot mirosi şamponul şi înmărmuresc la un gând şocant, îngrozitor: Arată într-adevăr bine, alarmant de bine. Cum se face că n-am observat până acum?

O să răspund: E iubitul lui Bailey, Lennie. Ce-ai păţit?

Dragă minte, scriu pe jeanşii mei, cu degetul, /?? *cuminte.*

Îmi pare rău, îi şoptesc lui Bailey în capul meu, nu vreau să mă gândesc la Toby în felul ăsta. O asigur că n-o să se mai întâmple.

Numai că el e singurul care înţelege, adaug. *Oh, frate.*

După o vreme de tăcere, el scoate o sticlă de tequila din buzunarul jachetei şi o desface.

— Vrei? întreabă.

Trăsnet, asta o să ajute.

— Da.

Eu nu prea beau, dar poate chiar o să ajute, poate c-o să-mi scoată nebunia asta din mine. Întind mâna după

sticlă şi degetele ni se ating un moment prea lung, după cum observ eu – hotărăsc că doar mi-am închipuit, duc sticla la gură, iau o înghiţitură sănătoasă, apoi foarte graţios o scuip împroşcându-ne pe amândoi.

— Pfui, scârbos! mă şterg la gură cu mâneca. Uau!

El râde şi întinde braţele, ca să arate ce i-am făcut.

— Durează până te obişnuieşti.

— Scuze, spun. Habar n-aveam că e atât de neplăcută.

El ridică sticla, drept răspuns, şi ia o înghiţitură. Sunt hotărâtă să mai încerc o dată şi să nu mai stropesc peste tot. Întind mâna după sticlă, o duc la buze şi las lichidul să-mi ardă gâtul, apoi beau încă o înghiţitură, mai zdravănă.

— Uşurel, zice Toby şi-mi ia sticla din mână. Trebuie să-ţi spun ceva, Len.

— OK.

Îmi place căldura care s-a răspândit prin mine.

— Am cerut-o pe Bailey în căsătorie…

O spune atât de repede, încât nu percutez, la început. Se uită la mine, încercând să-mi aprecieze reacţia. E complet delirant, ce mama naibii!

— Să se mărite cu tine? Glumeşti?

Nu e răspunsul pe care şi-l doreşte, sunt sigură, dar sunt complet luată prin surprindere. Ar fi putut la fel de bine să-mi spună că ea plănuise în secret o carieră ca înghiţitor de flăcări. Amândoi aveau doar nouăsprezece ani, iar Bailey era *măritişofobă* până-n vârful unghiilor.

— Şi ea ce-a zis?

Mă tem să aud răspunsul.

— A zis da.

O spune cu tot atâta speranţă câtă deznădejde, promisiunea fiind încă vie în el. *Ea a zis da.* Iau tequila, sorb cu lăcomie, nici măcar nu-i simt gustul sau arsura. Sunt uluită că Bailey a vrut asta, sunt rănită că a vrut-o, cu adevărat rănită că mie nu mi-a spus niciodată. Ar fi trebuit să ştiu ce gândeşte. Nu-mi vine să cred că n-o pot întreba. Niciodată. Mă uit la Toby şi-i văd sinceritatea în ochi; e ca un animal mic şi blând.

— Îmi pare rău, Toby, zic, încercând să-mi înăbuş îndoiala şi sentimentele rănite.

Dar nu mă mai pot abţine:

— Nu ştiu de ce nu mi-a spus şi mie.

— Urma să vă spunem, chiar săptămâna viitoare. Eu doar am cerut-o…

Faptul că foloseşte *noi* mă şochează; marele *noi* întotdeauna însemnase Bailey şi cu mine, nu Bailey şi cu Toby. Mă simt dintr-odată lăsată pe dinafară dintr-un viitor care nici măcar n-o să mai aibă loc.

— Bine, dar actoria ei? spun eu, în loc de: *Bine, dar eu?*

— Juca…

— Da, dar… mă uit la el. Ştii ce vreau să spun.

Şi atunci văd, după expresia lui, că nu ştie deloc ce vreau să spun. Desigur, unele fete visează la nunţi, dar Bailey visa la Juilliard, Institutul Juilliard din New York City. Odată, mă uitasem pe declaraţia lor oficială a obiectivelor, pe net: *Să oferim o educaţie de cea mai înaltă valoare pentru talentaţii muzicieni, dansatori şi actori din toată lumea, as fel încât ei să-şi poată realiza întregul potenţial ca artişti, lideri şi cetăţeni universali.* Este adevărat că, după ce fusese respinsă, se înscrisese, toamna trecută, la Clover State, singurul alt colegiu la care-şi trimisese cererea, dar fusesem sigură că avea să încerce din nou. Vreau să spun, cum ar fi putut să n-o facă? Era visul ei.

Nu mai vorbim despre asta. Vântul s-a înteţit şi a început să pătrundă zgomotos prin casă. Simt că mi se face frig, înşfac o pătură aruncată pe balansoar şi mi-o înfăşor peste picioare. Tequila mă face să simt că mă topesc şi devin nimic; vreau asta, să dispar. Am o pornire să scriu pe toţi pereţii ăştia portocalii – am nevoie de un alfabet al sfârşiturilor rupt din cărţi, de limbi smulse din ceasuri, de pietre reci, de pantofi umpluţi de nimic decât de vânt. Îmi las capul pe umărul lui Toby.

— Suntem cei mai trişti oameni din lume.

— Da, zice el, strângându-mi genunchiul pentru o

clipă.

Ignor fiorii pe care atingerea lui îi trimite prin mine. *Urmau să se căsătorească.*

— Cum o să facem asta? spun eu, cu respiraţia tăiată. Zi după zi fără ea…

— Oh, Len.

Se întoarce spre mine, îmi dă părul la o parte de pe faţă cu mâna.

Aştept să-şi dea mâna la o parte, să o pună la loc, dar n-o face. Nu-şi ia nici mâna, nici privirea de la mine. Timpul încetineşte. Ceva se schimbă în cameră, între noi. Mă uit în ochii lui îndureraţi şi el într-ai mei, şi gândesc: *Ea îi lipseşte la fel de mult cât îmi lipseşte şi mie.* Şi atunci mă sărută – gura lui, moale, fierbinte, atât de vie, mă face să gem. Aş vrea să spun că mă trag deoparte, dar n-o fac. Îi răspund la sărut şi nu vreau să se oprească, pentru că în clipa asta simt că eu şi Toby, împreună, cumva, într-un fel, am ajuns peste timp şi am tras-o pe Bailey înapoi.

El se opreşte şi sare în picioare.

— Nu înţeleg asta.

Este într-o panică instant-doar-adăugaţi-apă, plimbându-se în sus şi-n jos prin cameră.

— Doamne, ar trebui să plec, *chiar* ar trebui să plec!

Dar nu pleacă. Se aşază pe patul lui Bailey, se uită spre mine şi apoi oftează, de parcă ar capitula în faţa unei forţe invizibile, îmi rosteşte numele, iar vocea lui e atât de răguşită şi hipnotică, încât mă ridică în picioare, mă traversează kilometrii de ruşine şi vinovăţie. Nu vreau să mă duc la el, dar vreau totodată. Habar n-am ce să fac, dar continui să traversez camera, clătinându-mă puţin de la tequila, până la el. Toby mă ia de mână şi mă trage uşurel de ea.

— Vreau doar să fiu lângă tine, şopteşte. Sunt singurele momente când nu mor de dorul ei.

— Şi eu.

Îmi trec degetul peste spuzeala de pistrui de pe obrazul lui. Încep să-i dea lacrimile, apoi şi mie. Mă aşez lângă el şi apoi ne întindem pe patul lui Bailey, strângându-

ne unul în celălalt. Ultimul meu gând, înainte să adorm în braţele lui puternice, emanând siguranţă, e că sper să nu înlocuim cu mirosurile noastre ultimele rămăşiţe ale miresmei lui Bailey, care încă se mai simte în aşternuturi.

Când mă trezesc, sunt cu faţa la el, corpurile noastre sunt strâns lipite, respiraţiile îngemănate. El mă priveşte.

— Eşti frumoasă, Len.

— Nu, zic eu.

Apoi spun, înecat, un singur cuvânt:

— Bailey.

— Ştiu, spune el, dar mă sărută oricum. Nu mă pot abţine. O şopteşte drept în gura mea.

Nici eu nu mă pot abţine.

Capitolul 6

Iuda, Brutus, Benedict Arnold şi eu.

Şi cel mai rău e că, de fiecare dată când închid ochii, văd din nou faţa de leu a lui Toby, buzele lui la distanţă de o răsuflare de mine, iar asta mă face să mă cutremur din cap până în tălpi, nu de vinovăţie, cum ar trebui, ci de dorinţă – şi atunci, de îndată ce îmi îngădui să revăd imaginea noastră sărutându-ne, îmi apare faţa lui Bailey schimonosită de şoc şi trădare, în timp ce ne priveşte de deasupra: iubitul ei, *logodnicul* ei sărutând-o pe trădătoarea ei soră mai mică *în propriul ei pat.* Uh. Ruşinea mă pândeşte ca un câine.

Sunt într-un exil autoimpus, stând pe bifurcaţia unor crengi, în copacul meu preferat, din pădurea din spatele şcolii. Am venit aici în fiecare zi, la prânz, ascunzându-mă până se sună de intrare, scrijelind cuvinte pe crengi cu pixul, îngăduind inimii mele să se frângă în intimitate. Nu pot să ascund nimic – toată lumea de la şcoală vede clar până în măduva oaselor mele.

Bag mâna în punga de hârtie maronie în care mi-a pus Buni pachetul, când aud crenguţele trosnind sub mine. O-ooh. Mă uit jos şi-l văd pe Joe Fontaine. Încremenesc. Nu vreau să mă vadă: *Lennie Walker, Pacienta alienată mâncându-şi prânzul în copac* (fără îndoială trebuie să fii

scăpat de la copacul tău să te ascunzi într-unul!). El merge în cercuri nedumerite pe dedesubt, de parcă ar căuta pe cineva. Eu abia îndrăznesc să respir, dar el nu trece mai departe, s-a stabilit chiar sub copacul meu. Atunci, din neatenţie, foşnesc punga, iar el îşi ridică ochii şi mă vede.

— Salut, zic eu, de parcă ar fi cel mai normal loc în care să-ţi mănânci prânzul.

— Hei, aici erai…

Se opreşte, încearcă să găsească un pretext.

— Mă întrebam ce era aici, în spate…

Se uită în jur.

— Locul perfect pentru o casă de turtă dulce sau poate un bârlog al fumătorilor de opiu.

— Deja te-ai dat de gol, spun eu, surprinsă de propria-mi îndrăzneală.

— OK, pledez vinovat. Te-am urmărit.

Zâmbeşte la mine – acelaşi zâmbet – uau, nu-i de mirare că am crezut…

Continuă:

— Şi bănuiesc că vrei să fii singură. Probabil n-ai venit până aici şi te-ai urcat într-un copac pentru că duceai lipsă de conversaţie.

Îmi aruncă o privire plină de speranţă. Mă farmecă, până şi în starea mea emoţională jalnică, în tulburarea mea cu Toby, chiar dacă el e rezervat pentru Cruella de Vil.

— Vrei să urci?

Îi prezint o creangă, iar el se caţără în copac, în care trei secunde, îşi găseşte un loc confortabil chiar unde şedeam eu şi apoi bate din gene la mine. Uitasem de talentul cu genele. Uau la pătrat.

— Ce-i de mâncare? arată spre punga maronie.

— Glumeşti? Mai întâi îmi faci praf solitudinea şi acum vrei să mă cureţi de ultimele resturi? Unde-ai fost crescut?

— La Paris, zice el. Aşa că sunt un căutător de resturi *raffiné.*

Oh, ce bucuroasă sunt că *étudie le français*[10]*.* Şi,

10 Studiez franceza (fr.).

drace, nu-i de mirare că şcoala face atâtea valuri pentru el, nu-i de mirare că am vrut să-l sărut. Pe moment, uit chiar şi de idioata de baguette pe care Rachel o avea ieşită pe jumătate din rucsac, astăzi. El continuă:

— Dar m-am născut în California şi am locuit în San Francisco până la nouă ani. Ne-am mutat înapoi, în urmă cu vreun an, iar acum sunt aici. Tot mai vreau să ştiu ce-i în pungă.

— N-ai să ghiceşti niciodată, îi spun eu. Nici eu, de fapt. Bunica mea crede că e foarte amuzant să pună tot soiul de lucruri în pacheţelul nostru de prânz – al meu. Nu ştiu niciodată ce-i înăuntru: e. E. Cummings, petale de flori, un pumn de nasturi. Pare să fi pierdut din vedere scopul originar al pungii de sandviş.

— Sau poate crede că alte forme de hrană sunt mai importante.

— Exact asta crede! spun eu, surprinsă. OK, vrei să faci onorurile?

Îi întind punga.

— Brusc mi-e frică, a fost vreodată ceva viu în ea?

Bate din gene: *vuf, vuf, vuf.* OK, s-ar putea să-mi ia un timp până dezvolt imunitate la bătaia de gene.

— Nu se ştie niciodată… spun, încercând să nu vorbesc la fel de leşinată cum sunt.

Şi o să mă prefac că rima *într-un copac stând/un băiat sărutând* nu mi-a răsărit deodată în minte.

El ia punga, bagă mâna înăuntru, cu un gest maiestuos, şi scoate… un măr.

— Un măr? Ce dezamăgitor!

Îl aruncă spre mine.

— Toată lumea are mere.

Îl îndemn să continue. El bagă din nou mâna în pungă şi scoate un exemplar din *la răscruce de vânturi.*

— Asta-i cartea mea preferată, spun eu. E ca o suzetă. Am citit-o de douăzeci şi trei de ori. Întotdeauna mi-o pune în pachet.

— *La răscruce de vânturi*, de douăzeci şi trei de ori! Cea mai tristă carte din toate timpurile, cum mai poţi să

funcţionezi, măcar?

— Mai e nevoie să-ţi amintesc? Stau într-un copac la prânz.

— Corect.

Bagă din nou mâna în pungă şi scoate un bujor violet fără coadă. Parfumul lui bogat ne învăluie imediat.

— Uau, zice, adulmecându-l. Mă face să mă simt de parc-aş levita.

Întinde mâna şi mi-l ţine la nas. Închid ochii, îmi imaginez parfumul ridicându-mă şi pe mine de la sol. Nu pot. Dar mă gândesc la ceva.

— Sfântul meu preferat, de când mă ştiu, e un Joe, îi spun eu. Iosif[11] din Cupertino. El levita. Ori de câte ori se gândea la Dumnezeu, plutea în aer, cuprins de extaz.

El îşi înclină capul, se uită la mine cu scepticism şi sprâncenele ridicate.

— Nu cred asta.

Dau din cap.

— Grămezi de martori. Se întâmpla tot timpul. Chiar în timpul slujbei.

— OK, crăp de invidie. Bănuiesc că sunt un levitator aspirant.

— Păcat, spun eu. Mi-ar fi plăcut să te văd plutind peste Clover şi cântând la corn.

— La dracu', da! exclamă el. Şi-ai putea veni şi tu, agăţându-te de piciorul meu sau ceva.

Schimbăm rapid o privire cercetătoare, amândoi mirându-ne de celălalt, surprinşi de uşurinţa comunicării – e doar o clipă, abia perceptibilă, ca o buburuză aterizându-ţi pe braţ.

El pune floarea pe piciorul meu şi îi simt atingerea degetelor prin jeanşi. Punga maronie e goală, acum. Mi-o întinde mie, după care tăcem, ascultând vântul foşnind în jurul nostru şi urmărind soarele filtrându-se printre cetine în raze imposibil de groase şi ceţoase, ca în desenele copiilor.

Cine e tipul ăsta? Am vorbit mai mult cu el în copac

11 În engleză, Joseph.

decât cu oricine de la şcoală de când m-am întors. Dar cum putea să fi citit *la răscruce de vânturi* şi totuşi să se lase amăgit de Rachel Bestizilla? Poate pentru că ea fusese în Fronce. Sau poate pentru că ea pretinde că-i place o muzică de care nimeni altcineva n-a mai auzit, precum nebunesc de popularii Cântăreţi din Gâtlej din Tuva.

— Te-am văzut, deunăzi, zice el, ridicând mărul.

Îl aruncă în sus cu o mână şi îl prinde cu cealaltă.

— Lângă Great Meadow. Eu cântam la chitară, în câmp. Tu erai pe partea cealaltă a drumului. Mi s-a părut că scriai un bilet sau ceva, pe o maşină, dar apoi ai lăsat să-ţi cadă bucata de hârtie…

— Mă urmăreşti? întreb, încercând ca încântarea subită la această idee să nu mi se trădeze în voce.

— Poate, un pic.

Se opreşte din aruncat mărul.

— Şi poate sunt curios cu privire la ceva.

— Curios? întreb. Cu privire la ce?

Nu răspunde, începând să smulgă muşchiul de pe o creangă. Îi remarc mâinile, lungile sale degete cu bătături de la coardele chitarei.

— Ce? întreb din nou, murind să aflu ce îl făcuse atât de curios ca să mă urmărească până sus, într-un copac.

— E felul în care cânţi la clarinet…

Încântarea mi se evaporă.

— Da?

— Sau felul în care nu cânţi, de fapt.

— Ce vrei să spui? întreb, deşi ştiu exact ce vrea să spună.

— Vreau să spun că ai tehnică destulă. Digitaţia ta e rapidă, modulaţia emisiei e în regulă, anvergura tonurilor tale, frate… dar parcă totul se opreşte aici. Nu pricep.

Râde, părând să nu-şi dea seama de bomba pe care tocmai a detonat-o.

— E ca şi când ai cânta în somn sau cam aşa.

Sângele îmi năvăleşte în obraji. Mai bine părăseam orchestra de tot când am vrut s-o fac. Mă uit în depărtare la sequoia, fiecare înălţându-se la cer înconjurat numai de

singurătatea lui. El se uită la mine, îl simt, aşteptând un răspuns, dar nu am niciunul disponibil – asta e o zonă interzisă.

— Uite, zice el prudent, în sfârşit începând să se prindă că farmecul lui a expirat. Te-am urmărit până aici pentru că voiam să văd dacă am putea cânta împreună.

— De ce?

Vocea mea e mai apăsată şi mai supărată decât aş fi vrut. O panică familiară pune încet stăpânire pe corpul meu.

— Vreau să-l aud pe John Lennon cântând de-adevăratelea – vreau să spun, cine n-ar vrea, nu?

Gluma lui pocneşte şi arde între noi.

— Nu prea cred, spun eu şi se aude clopoţelul.

— Uite… începe el, dar nu-l las să termine.

— Nu vreau să cânt cu tine, bine?

— Bine.

Azvârle mărul în aer. Înainte să lovească pământul şi înainte ca să sară jos din copac, mai spune:

— N-a fost ideea mea, oricum.

Capitolul 7

Mă trezesc cu Ennui[12], jeepul lui Sarah, claxonând pe drum – e o ambuscadă. Mă rostogolesc pe o parte, mă uit pe fereastră, o văd sărind din maşină în rochia ei preferată, vintage, neagră, şi bocancii de luptă cu platformă, cu părul din nou-blond strâns într-un cuib jumulit şi cu o ţigară atârnând de buzele roşii-ca-sângele pe o clătită de un alb macabru. Mă uit la ceas, e 7: 05 a.m. Ea se uită la mine pe fereastră, dând din braţe ca o moară de vânt într-un uragan.

Îmi trag păturile peste cap şi aştept inevitabilul.

— Am venit să-ţi sug sângele, zice ea, câteva momente mai târziu.

Scot un ochi de sub pături.

— Chiar faci ca un vampir uluitor.

— Ştiu.

12 Plictis (fr.).

Se apleacă spre oglinda de pe măsuţa mea de toaletă, ştergându-şi nişte urme de ruj de pe dinţi, cu degetul a cărui unghie e vopsită cu ojă neagră.

— E o înfăţişare care mă prinde… Heidi devine goth.

Fără accesorii, Sarah ar putea s-o joace pe Bucle de Aur. E o fată sărutată de soarele plajei, care se poartă gothgrungepunkhippierockeremocoremetalfreakfashionist abraingeekboycrazyhiphoprasta, pentru a masca acest lucru. Traversează camera, se apleacă deasupra mea, trage de un colţ al păturii şi sare în pat lângă mine, cu bocanci cu tot.

— Mi-e dor de tine, Len.

Imenşii ei ochi albaştri îşi revarsă strălucirea asupra mea, atât de sinceri şi de contrastanţi cu costumaţia ei.

— Hai să mergem la un mic dejun înainte de şcoală. Ultima zi din penultimul an de liceu şi aşa mai departe. E tradiţie.

— OK. Îmi pare rău că am fost atât de urâcioasă.

— Nu spune aşa, numai că nu ştiu ce să fac pentru tine. Nu-mi pot imagina…

Nu termină vorba, se uită în jur, prin Sanctuar. Văd cum groaza pune stăpânire pe ea.

— E insuportabil…

Se uită fix la patul lui Bailey.

— Toate sunt exact cum le-a lăsat. Doamne, Len!

— Da.

Mi se opreşte viaţa în gât:

— Mă îmbrac imediat.

Ea-şi muşcă buza de jos, încercând să nu plângă.

— Te aştept jos. I-am promis lui Buni că stau de vorbă cu ea.

Se dă jos din pat şi se duce la uşă, cu pasu-i săltăreţ de acum câteva momente devenit doar un târşâit de picioare. Îmi trag păturile înapoi peste cap. Ştiu că dormitorul e un mausoleu. Ştiu că supără pe toată lumea (mai puţin pe Toby, care nici n-a părut să observe), dar eu îl vreau aşa. Mă face să simt că Bailey e încă aici sau că ar putea să se întoarcă.

Pe drum spre oraş, Sarah îmi povesteşte despre ultima ei urzeală de a agăţa un tip care să-i poată vorbi despre existenţialistul ei preferat, Jean-Paul Sartre. Problema e atracţia ei bolnavă spre surferii capete-seci, care (fără nicio intenţie discriminatoare) nu sunt, de obicei, foarte versaţi în literatură şi filosofie franceză şi prin urmare trebuie constant să primească o dispensă de la: „Trebuie să ştie cine e Sartre sau cel puţin să fi citit ceva de D.H. Lawrence sau în cel mai rău caz măcar unul dintre romanele surorilor Brönte, preferabil Emily” – criteriul lui Sarah pentru a ieşi cu ea.

— E un simpozion de după-amiază, vara asta, la State, despre feminismul francez, îmi spune ea mie. Eu o să mă duc. Nu vii şi tu?

Râd.

— Pare locul perfect de întâlnit băieţi.

— O să vezi tu, zice ea. Cei mai mişto tipi nu se tem să fie feminişti, Lennie.

Îmi întorc capul spre ea. Încearcă să facă cerculeţe de fum, dar scoate numai bule de fum.

Mi-e groază să-i spun despre Toby, dar va trebui, nu-i aşa? Numai că sunt prea laşă, aşa că aleg veştile mai puţin condamnabile.

— Am stat cu Joe Fontaine, alaltăieri, la prânz.

— N-ai stat.

— Ba am stat.

— Exclus.

— Inclus.

— Nuuu.

— Daaa.

— Nu se poate.

— Ba se poate.

Noi avem o incredibilă toleranţă la schimburile da-nu.

— Raţă ce eşti! Raţă galbenă zburătoare! Şi ţi-a luat atât de mult ca să-mi spui şi mie?!

Când Sarah se înfierbântă, animale la întâmplare îşi fac loc în vorbirea ei, de parcă ar suferi de un tip de *Old*

MacDonald Had a Farm[13] al sindromului Tourette[14].

— Ei, şi cum e?

— E în regulă, spun eu absentă, privind pe fereastră.

Nu-mi pot închipui a cui idee fusese să cântăm împreună.

A domnului James, oare? Dar de ce? Şi, ah, cât de înnebunitor de umilitoare!

— Pământul către Lennie. Tocmai ai spus că Joe Fontaine e *în regulă*? Tipul ăsta e, *increfir-arsăfiedibil*! Şi am auzit că are doi fraţi mai mari: fir-ar să fie la puterea a treia, nu crezi?

— Fir-ar să fie, Batgirl, încuviinţez eu, iar Sarah chicoteşte, un sunet care pare oarecum nepotrivit, venind dinspre cineva cu faţa ei de Batgoth.

Trage un ultim fum din ţigară şi o lasă să cadă într-o cutie de apă minerală.

Eu adaug.

— Îi place de Rachel. Ce spune asta despre el?

— Că are unul dintre cromozomii ăia Y[15], răspunde Sarah, îndesându-şi o lamă de gumă în gura ei cu fixaţie orală[16]. Dar, pe bune, eu nu-l văd. Am auzit că lui nu-i pasă decât de muzică şi ea cântă ca o pisică atacată. Poate că i-a servit chestia aia stupidă cu Cântăreţii din Gâtlej, de care vorbeşte tot timpul, iar el a crezut că are cunoştinţe în domeniul muzical sau ceva.

Marile minţi…[17]

Apoi, deodată, Sarah sare pe scaun de parcă e pe un pogo stick.

---

13 Cântecel de copii, despre un bătrân fermier MacDonald și diversele animale pe care le crește el la fermă.

14 Tulburare neuropsihică, debutând în copilărie și manifestându-se prin multiple ticuri motorii și vocale, unele permanente, altele tranzitorii.

15 Unul dintre cromozomii care determină sexul fătului, de regulă ducând la dezvoltarea testiculelor.

16 Argotic, o persoană cu fixație orală e cea obsedată de gură și simte mereu nevoia să sugă sau să mestece ceva.

17 Marile minți gândesc la fel - citat cu valență de proverb.

— Oh, Lennie, fă-o! Provoac-o pentru scaunul de solist. Astăzi! Haide. O să fie atât de interesant – probabil nu s-a mai întâmplat niciodată în istoria orchestrei unui liceu, ca o poziţie din orchestră să fie contestată în ultima zi de şcoală!

Clatin din cap.

— N-o să se întâmple.

— Dar de ce?

Nu-i răspund, nu ştiu cum.

O după-amiază din vara trecută îmi reînvie în minte. Tocmai ieşisem de la lecţia cu Marguerite şi-mi petreceam timpul cu Bailey şi Toby, la Flying Man's. Toby ne povestea că toţi caii de curse pursânge au nişte ponei însoţitori, care stau întotdeauna pe lângă ei, şi-mi amintesc că am gândit: *Aşa sunt eu.* Sunt un ponei însoţitor, şi poneii însoţitori nu fac solouri. Ei nu cântă pe scaunul de solist într-o orchestră sau la auziţii pentru orchestra All-State, nici nu concurează la nivel naţional sau iau în consideraţie în mod serios ideea de a urma un conservator în New York City, cum începuse să insiste Marguerite.

Pur şi simplu nu fac aşa ceva.

Sarah oftează, virând maşina într-o parcare.

— Bine, atunci, bănuiesc că va trebui să-mi găsesc altă distracţie pentru ultima zi de şcoală.

— Şi eu bănuiesc la fel.

Ne dăm jos din Ennui, intrăm în patiseria Ceciliei şi comandăm o indecentă cantitate de produse, pe care Cecilia ni le dă gratis, cu aceeaşi privire plină de mâhnire care mă întâmpină pe oriunde mă duc, acum. Cred că mi-ar da şi ultimele produse de patiserie din depozit, dacă i-aş cere.

Poposim pe banca noastră preferată din faţa Restaurantului italian al Mariei, unde sunt preparatorul-şef de lasagna, în fiecare vară, de la paisprezece ani. O să încep din nou, mâine. Soarele s-a spart într-un milion de bucăţele care au aterizat pe Main Street. E o zi splendidă. Totul străluceşte, în afară de inima mea vinovată.

— Sarah, trebuie să-ţi spun ceva.

O expresie îngrijorată i se aşterne pe faţă.

— Te rog.

— Mi s-a întâmplat ceva cu Toby, noaptea trecută, îngrijorarea ei s-a prefăcut în altceva, exact de ceea ce mă temeam. Sarah are un cod de conduită de fier între prietene, în ceea ce priveşte băieţii. Politica e: fetele mai presus de toate.

Ceva.

— Ceva cum ar fi… ceva? Sau ceva cum ar fi…

Sprâncenele ei aterizează pe Marte.

Mi se strânge inima.

— Cum ar fi *ceva…* ne-am sărutat.

A făcut ochii mari şi s-a strâmbat a neîncredere sau probabil a groază. Asta e chipul ruşinii mele, îmi spun eu în minte, uitându-mă la ea. *Cum de-am putut să-l sărut pe Toby?* mă întreb singură pentru a zecea mia oară.

— Uau, zice ea, cuvântul căzând ca o piatră pe pământ.

Nu face nicio încercare de a-şi masca dispreţul. Îmi îngrop capul în mâini, luând poziţia de prăbuşire iminentă – n-ar fi trebuit să-i spun.

— A părut în regulă, la momentul respectiv, amândurora ne era dor de Bailey, el chiar înţelege, mă înţelege pe mine, şi e aproape singurul care reuşeşte… iar eu eram beată.

Spun toate astea jeanşilor mei.

— Beată?

Nu-şi poate ascunde surprinderea. Eu rar dacă beau o bere la petrecerile la care mă târăşte ea. Apoi, cu o voce mai blândă, aud:

— Toby e singurul care te înţelege?

O-ooh.

— N-am vrut să spun asta, zic, ridicând capul s-o privesc în ochi. Dar nu e adevărat, fiindcă într-adevăr asta cred şi îmi dau seama după expresia ei că o ştie.

— Sarah!

Ea înghite în sec, îşi întoarce privirea de la mine, apoi schimbă repede subiectul, întorcându-se la ruşinea

mea.

— Bănuiesc că se întâmplă şi de-astea. Sexul de supărare e un soi de chestie. L-am găsit într-una dintre cărţile alea pe care le-am citit.

Încă mai aud acuzaţia din glasul ei şi, acum, ceva în plus.

— N-am făcut sex, spun eu. Sunt în continuare ultima virgină pe baricade.

Ea oftează, apoi îşi petrece braţul în jurul meu, stingherită, de parcă ar fi obligată s-o facă. Mă simt ca într-o priză de judo. Niciuna dintre noi nu ştie cum să reacţioneze la ceea ce n-a fost spus, nici la ce a fost.

— E OK, Len. Bailey ar înţelege.

O zice cu totul neconvingător.

— Şi doar nu e ca şi când o să se mai întâmple şi altă dată, nu?

— Bineînţeles că nu, spun eu şi sper că nu mint.

Sper şi că da.

Capitolul 8

Stau la biroul lui Bailey cu Sf. Anton, patronul lucrurilor pierdute.

El nu e de aici. E de pe poliţa căminului, din faţa Jumătăţii de Mamă, unde l-am ţinut totdeauna, dar probabil Bailey l-a mutat şi nu ştiu de ce. L-am găsit vârât după computer, în faţa unui desen vechi de-al ei, care e prins cu piuneze de perete – desenul pe care l-a făcut ea în ziua în care Buni ne-a spus că mama era un explorator (din specia Cristofor Columb).

Am tras draperiile şi, deşi aş vrea, n-o să-mi îngădui să arunc pe furiş o privire pe fereastră, ca să văd dacă Toby mai e sub prun. N-o să-mi dau voie să-mi imaginez nici buzele lui pierdute şi pe jumătate nebune peste ale mele. Nu. O să-mi imaginez igluuri, nişte drăguţe igluuri arctice glaciale. I-am promis lui Bailey că n-o să se mai întâmple niciodată ceva asemănător cu ce s-a întâmplat în noaptea aceea.

Este prima zi din vacanţa de vară şi toată lumea de la

şcoală e la râu. Am primit un telefon abţiguit de la Sarah, care m-a informat că nu unul, nu doi, ci trei *increfir-arsăfiedibili* Fontaine sunt aşteptaţi să sosească dintr-un moment în altul la Flying Man's, că or să cânte în aer liber, că ea tocmai a aflat despre cei doi Fontaine mai mari că sunt într-o trupă serioasă şi grozavă din L.A., unde merg la colegiu, şi că mai bine îmi mişc fundul acolo, ca să fiu martoră la splendoare. I-am spus că rămâneam acasă şi să se bucure ea de splendoarea Fontainească pentru mine, ceea ce a reatâţat conflictul de ieri:

— Nu eşti cu Toby, nu-i aşa, Lennie?

Uh.

Mă uit la clarinetul abandonat în cutia lui, de pe scaunul pe care cânt. E într-un sicriu, gândesc, apoi imediat încerc să şterg gândul. Mă apropii, deschid capacul. Niciodată n-a fost vreo îndoială în privinţa instrumentului la care urma să cânt. Atunci când toate celelalte fete au dat fuga la flaute, la ora de muzică, în clasa a cincea, eu m-am dus glonţ la clarinet. Îmi amintea de mine.

Bag mâna în buzunarul unde îmi ţin cârpa şi anciile, şi pipăi hârtia împăturită. Nu ştiu de ce am păstrat-o (mai bine de un an!), de ce am cules-o din gunoi, mai târziu, în după-amiaza aceea, după ce Bailey o azvârlise cu un nepăsător: „Ei bine, cred că n-o să scăpaţi de mine", înainte de-a se arunca în braţele lui Toby, de parcă n-ar fi însemnat nimic pentru ea. Dar eu ştiam că însemnase. Cum să nu fi însemnat? Era de la Juilliard.

Fără s-o mai citesc o ultimă oară, am mototolit scrisoarea de respingere a lui Bailey, făcând-o ghem şi aruncând-o în coşul de gunoi, aşezându-mă din nou la biroul ei.

Sunt în exact acelaşi loc în care am fost şi în noaptea în care telefonul a explodat prin casă, prin întreaga lume care nu bănuia nimic. Învăţam la chimie, urând fiecare minuţel, ca întotdeauna. Mirosul puternic de oregano din puiul înăbuşit al lui Buni se strecurase până în dormitorul nostru şi nu-mi doream decât să vină mai repede Bailey

acasă, să putem mânca, fiindcă mi-era foame şi uram izotopii. Cum se poate? Cum de mă putusem gândi la pui înăbuşit şi la molecule de carbon, când, în partea cealaltă a oraşului, sora mea tocmai îşi dădea ultima suflare? Ce fel de lume e asta? Şi ce faci în privinţa asta? Ce faci când cel mai rău lucru ce se poate întâmpla chiar se întâmplă? Când primeşti *acel* telefon? Când ţi-e atât de dor de vocea ca un montaigne-russe a surorii tale, încât îţi vine să sfâşii toată casa cu unghiile?

Iată ce fac eu: îmi scot telefonul mobil şi formez apăsat numărul ei. Într-un moment de înceţoşare a minţit, deunăzi am sunat-o ca să văd dacă e acasă şi am descoperit că nu-i fusese încă anulat contul.

Hei, aici e Bailey, Julieta de luna asta, aşa că, băieţi, ce grăiriţi? N-avurăţi o vorbă de bine? Un alean...

Am închis când a venit tonul, apoi am sunat din nou, şi din nou, şi din nou, şi din nou, dorindu-mi s-o pot scoate pur şi simplu din telefon. Apoi, o dată, n-am mai închis.

— De ce nu mi-ai spus că urma să vă căsătoriţi? am şoptit, înainte de a închide brusc telefonul şi a-l arunca pe birou.

Pentru că nu înţeleg. Nu ne spuneam noi totul una alteia? *Dacă nici asta n-o să ne schimbe vieţile, Len, nu ştiu ce-o să ni le mai schimbe,* spusese ea când vopsise pereţii. Asta să fi fost schimbarea pe care o dorise, atunci? Îl iau de pe birou pe Sf. Anton, din plastic ieftin. Şi cu el ce-i? De ce l-a adus aici, sus? Mă uit mai îndeaproape la desenul de care îl sprijinise ea. Stătea pe perete de atât de mult timp, încât hârtia se îngălbenise şi colţurile i se răsuciseră, de atât de mult timp încât eu nu-l mai observasem de ani. Bailey îl desenase când avea vreo unsprezece ani, în perioada când începuse s-o descoasă pe Buni despre mama cu neobosită îndârjire.

Se ţinuse de capul ei săptămâni de-a rândul.

— De unde ştii că o să se întoarcă? a întrebat Bailey, pentru a suta mia oară.

Eram în atelierul de artă al lui Buni, Bailey şi cu mine stăteam întinse pe podea, desenând pasteluri, în timp ce

Buni picta una dintre doamnele ei pe o pânză, într-un colţ, cu spatele la noi. Îi parase întrebările lui Bailey toată ziua, schimbând abilă subiectul, dar de data asta nu-i mersese. Am văzut cum lui Buni îi căzuse braţul pe lângă corp, din pensulă picurând stropi de verde promiţător pe podeaua mult împroşcată. A oftat, un oftat prelung şi însingurat, apoi s-a întors cu faţa la noi.

— Bănuiesc că sunteţi destul de mari, fetelor, a zis ea.

Noi am ciulit urechile, părăsindu-ne imediat pastelurile şi acordându-i toată atenţia.

— Mama voastră este… ei bine… cred că cel mai bine ar fi s-o descriu… Hmmm… staţi să mă gândesc…

Bailey mi-a aruncat o privire şocată – niciodată nu se mai întâmplase ca Buni să rămână fără cuvinte.

— Cum, Buni? Cum e?

— Hmmm…

Buni şi-a muşcat buza, apoi, în cele din urmă, şovăind, a zis:

— Bănuiesc că ar fi cel mai bine să spun că este… ştiţi cum unii oameni au nişte tendinţe, din firea lor, cum eu pictez şi mă ocup de grădinărit, cum Big e pasionat de copaci, cum tu, Bailey, vrei să te faci actriţă când o să fii mare…

— O să mă duc la Juilliard, ne-a declarat ea nouă.

Buni a zâmbit.

— Da, ştim, domnişoară Hollywood. Sau domnişoară Broadway, ar trebui să spun.

— Mama noastră? i-am reamintit eu, înainte să sfârşim vorbind iarăşi despre prostia aia de şcoală.

Tot ce speram eu era ca şcoala să fie la câţiva paşi distanţă, dacă Bailey avea să se ducă acolo. Sau, cel puţin destul de aproape cât să mă pot duce cu bicicleta, ca s-o văd în fiecare zi. Îmi fusese prea frică să întreb.

Buni şi-a pungit buzele, pentru o clipă.

— OK, ei bine, mama voastră e puţin diferită, e mai degrabă ca un… ei, ca un explorator.

— Vrei să spui, cum a fost Columb? a întrebat Bailey.

— Da, aşa, numai că fără *Niña, Pinta* şi *Santa Maria.* Doar o femeie, o hartă şi lumea. O artistă solo.

Apoi a părăsit camera, modul ei favorit şi cel mai eficient de a încheia o discuţie.

Bailey şi cu mine ne-am uitat lung una la alta. În meditaţiile noastre stăruitoare despre locul în care plecase mama şi despre motivul pentru care plecase, nu ne imaginaserăm niciodată ceva chiar atât de bun. Eu m-am dus după Buni, încercând să aflu mai multe, dar Bailey a rămas pe podea şi a făcut desenul ăsta.

În el, se vedea o femeie în vârful unui munte, uitându-se în zare, cu spatele la noi. Buni, Big şi cu mine – cu numele noastre scrise sub picioare – îi făceam cu mâna, de la baza muntelui, siluetei solitare. Sub desen, scria cu verde *Exploratoare.* Din nu ştiu ce motiv, Bailey nu s-a desenat şi pe ea.

Îl duc pe Sf. Anton la piept, strângându-l tare. Eu am nevoie de el acum, dar Bailey de ce avusese? Ea ce pierduse?

Ce avea nevoie să găsească?

Capitolul 9

Şcoala se încheiase de două săptămâni. Buni, Big şi cu mine suntem, evident, scăpaţi de la copacii noştri şi alergăm razna prin parc – toţi în direcţii diferite.

Tabloul A: Buni mă urmăreşte prin casă cu un ibric de ceai. Ibricul e plin. Pot să văd aburul ieşindu-i prin cioc. În mâna cealaltă are două căni. Obişnuiam, Buni şi cu mine, să servim ceaiul şi înainte. Ne aşezam la masa din bucătărie, pe la sfârşitul după-amiezii, beam ceai şi vorbeam până veneau şi ceilalţi acasă. Dar acum nu mai vreau să beau ceai cu Buni, pentru că n-am chef să vorbesc, ceea ce ea ştie, deşi încă n-a acceptat. Aşa că se ţine după mine, până la etaj, iar acum stă în pragul Sanctuarului, cu ibricul în mână.

Eu mă arunc pe pat, îmi iau cartea, mă prefac că citesc.

— Nu vreau niciun ceai, Buni, spun, ridicându-mi

ochii din *la răscruce de vânturi*, pe care observ c-o ţin invers şi sper că ea n-a observat.

Ei îi cade faţa. Dramatic.

— Bine.

Pune o cană pe podea, o umple pe cealaltă pentru ea şi ia o înghiţitură. Sunt sigură că şi-a ars limba, dar ea se preface că nu.

— Bine, bine, bine, zice ea cântat, luând o altă înghiţitură.

Mă urmăreşte aşa prin casă de când s-a sfârşit şcoala. În mod normal, vara este perioada ei cea mai ocupată ca Guru al grădinăritului, dar le-a spus tuturor clientelor că e într-o pauză până la toamnă. Aşadar, în loc să facă pe guru, mă trezesc cu ea la restaurantul Mariei, când sunt eu de serviciu, sau în bibliotecă, dacă sunt în pauză, sau se ţine după mine la Flying Man's şi se plimbă în sus şi-n jos pe potecă, în timp ce eu plutesc pe spate, lăsându-mi lacrimile să curgă în apa râului.

Dar cel mai rău e la ora ceaiului.

— Scumpo, nu e sănătos…

Vocea i s-a topit în familiarul şuvoi de îngrijorare. Cred că se referă la izolarea mea, dar când arunc o privire spre ea, îmi dau seama că e celălalt subiect. Se uită la garderoba lui Bailey, la ambalajele de gumă de mestecat împrăştiate peste tot, la peria de păr cu o pânză din firele ei negre ţesută printre dinţi. Îi urmăresc privirea alunecând prin cameră, de la rochiile lui Bailey aruncate pe spătarul scaunului biroului ei, la prosopul atârnat pe tăblia patului ei, la coşul cu rufele lui Bailey, încă dând pe dinafară de haine murdare…

— Hai să împachetăm câteva lucruri.

— Ţi-am mai spus, am s-o fac eu.

Şoptesc, nu ţip cât mă ţin plămânii.

— Am s-o fac eu, Buni, dacă încetezi să te mai ţii după mine şi mă laşi în pace.

— OK, Lennie, zice ea.

Nu-i nevoie să-mi ridic ochii ca să ştiu că am rănit-o.

Când mi-i ridic, totuşi, a plecat. Într-o clipă, îmi vine

să alerg după ea, să-i iau ibricul din mână, să-mi torn o cană şi să stau cu ea, împărtăşindu-i fiecare gând şi sentiment pe care-l am.

Dar n-o fac.

Aud apa de la duş. Buni petrece un timp neobişnuit de lung la duş, acum, şi ştiu că e din pricină că-şi închipuie că poate plânge acolo fără ca Big şi cu mine s-o auzim. Noi auzim.

Tabloul B: Mă rostogolesc pe spate şi nu trece mult şi ţin perna în braţe, sărutând aerul într-o jenantă izbucnire de pasiune. Nu din nou, îmi spun eu. Ce am? Ce fel de fată vrea să sărute fiecare băiat de la înmormântare, vrea să devoreze un tip într-un copac, după ce s-a sărutat cu iubitul surorii sale în noaptea de dinainte? *Şi, că veni vorba, ce fel de fată se sărută cu iubitul surorii ei, punct?*

Trebuie să mă deconectez de la propria-mi minte, pentru că nu pricep nimic din toate astea. Nu mi-a stat niciodată gândul la sex înainte, cu atât mai puţin să fi încercat ceva. Trei băieţi, la trei petreceri, în patru ani: Casey Miller, care avea gust de crenvurşti; Dance Rosencrantz, care scotocea în bluza mea de parcă băga mâna într-o cutie cu pop-corn la filme. Şi Jasper Stolz, în clasa a opta, pentru că Sarah m-a tras după ea într-un joc de învârte sticla. M-am simţit de fiecare dată complet inertă pe dinăuntru. Nimic de genul Heathcliff şi Cathy, sau Lady Chatterley şi Olivier Mellors, sau domnul Darcy şi Elizabeth Bennet! Ce-i drept, întotdeauna am fost pentru teoria Big Bang a pasiunii, dar ca fiind pur teoretică, ceva ce se întâmplă în cărţile pe care le poţi închide şi aşeza la loc pe raft, ceva pe care aş fi putut, în secret, să mi-o doresc fierbinte, dar despre care nu credeam c-o să mi se întâmple vreodată mie. Ceva care se întâmplă eroinelor ca Bailey, fetelor exuberante în roluri de lider. Dar acum am înnebunit, sărutând tot ce-mi pică sub buze: perna, braţele fotoliilor, tocul uşilor, oglinzile, întotdeauna imaginându-mi singura persoană pe care n-ar trebui să mi-o imaginez, persoana pe care i-am promis surorii mele că n-am s-o mai sărut niciodată. Singura persoană care mă face să mă simt

o idee mai puţin înfricoşată.

Uşa din faţă se trânteşte, smulgându-mă din braţele interzise ale lui Toby.

E Big. Tabloul C: Îl aud intrând cu paşi grei drept în sufragerie, unde, în urmă cu două zile, şi-a dezvelit piramidele. Asta e întotdeauna un semn rău. Le-a construit cu ani în urmă, pe baza a nu ştiu ce calcule ascunse în geometria piramidelor egiptene. (Cine ştie? Omul, de asemenea, vorbeşte cu copacii.) Potrivit lui Big, piramidele lui, la fel ca şi acelea din Orientul Mijlociu, au proprietăţi extraordinare. El întotdeauna a crezut că machetele lui ar fi în stare să prelungească viaţa florilor tăiate şi a fructelor, chiar să reînvie gândaci, pe toate acestea vârându-le sub ele pentru studiu în desfăşurare. Cât a durat fascinaţia pentru piramidele sale, Big, Bails şi cu mine am petrecut ore în şir căutând prin casă păienjeni sau muşte moarte, apoi, în fiecare dimineaţă, dădeam fuga la piramide, sperând să fim martorii unei reînvieri. Nu s-a întâmplat niciodată. Dar ori de câte ori Big este cu adevărat supărat, necromantul din el revine la suprafaţă şi, totodată, piramidele. De data asta, lucrează la ele cu fervoare, sigur că va merge, convins că a dat greş mai înainte numai pentru că uitase un element-cheie: o bobină încărcată electric – şi acum a plasat câte una sub fiecare piramidă.

Puţin mai târziu, un Big tripat alunecă prin faţa uşii mele deschise. Fumează atât de multă iarbă, încât atunci când e acasă pare să plutească deasupra lui Buni şi a mea ca un balon imens – de fiecare dată când dau peste el, îmi vine să-l ancorez de un scaun.

Se dă cu spatele înapoi şi zăboveşte în pragul meu, pentru câteva clipe.

— O să adaug câţiva fluturi de noapte morţi, mâine, spune el, de parcă ar fi continuat o conversaţie începută.

Eu dau din cap.

— Bună idee.

Dă şi el din cap, apoi pluteşte mai departe spre camera lui şi, foarte probabil, drept pe fereastră, afară.

Ăştia suntem noi. Două luni şi numărătoarea continuă. Casă de nebuni.

În dimineaţa următoare, o Buni duşată şi înfăşurată în prosoape pregăteşte cenuşa de micul dejun, Big mătură grinzile, căutând fluturi de noapte morţi ca să-i pună sub piramide, iar eu încerc să mă sărut cu lingura, când se aude o bătaie la uşă. Încremenim, toţi trei, dintr-odată panicaţi că ar putea cineva să fie martor la spectacolul secundar al mâhnirii noastre. Mă duc până la uşa de la intrare în vârful picioarelor, ca să nu las să se ştie că suntem într-adevăr acasă, şi mă uit pe vizor. E Joe Fontaine, arătând la fel de vesel ca întotdeauna, de parcă uşa de la intrare îi spune bancuri. Are o chitară în mână.

— Toată lumea, ascundeţi-vă, şoptesc eu.

Prefer ca toţi băieţii să fie la adăpost în mintea mea zărghită după sex, nu stând în faţa uşii de la intrarea în casa noastră întoarsă cu fundu-n sus. Mai ales menestrelul ăsta. Eu nici măcar nu mi-am scos clarinetul din cutie de când s-a sfârşit şcoala. N-am nicio intenţie să mă duc la repetiţiile de vară ale orchestrei.

— Prostii, zice Buni, îndreptându-se spre uşa de la intrare în deux-pièces-ul ei alcătuit din halatul de baie purpuriu şi turbanul de prosop roz, asortat.

— Cine e? mă întreabă într-o şoaptă cu sute de decibeli mai puternică decât vocea ei normală.

— E noul coleg din orchestră, Buni, nu pot sta de vorbă cu el.

Îmi mişc braţele înainte şi-napoi, încercând s-o uşuiesc în bucătărie.

Am uitat ce altceva să mai fac cu buzele în afară de a săruta mobilierul. Nu am nicio fărâmă de conversaţie în mine. N-am mai văzut pe cineva de la şcoală, nici nu vreau, n-am sunat-o înapoi pe Sarah, care s-a apucat să-mi scrie e-mailuri lungi (adevărate eseuri) despre cum ea nu mă judecă deloc pentru ceea ce s-a întâmplat cu Toby, ceea ce îmi spune, de fapt, cât de mult mă învinovăţeşte pentru ceea ce s-a întâmplat cu Toby. Mă ascund în bucătărie,

departe, într-un colţ, rugându-mă să devin invizibilă.

— Măi, să fie, un trubadur! zice Buni, deschizând uşa.

Evident a observat farmecul hipnotizator care e faţa lui Joe şi deja a început să flirteze.

— Poftim, şi eu credeam că suntem în secolul douăzeci şi unu…

Începe să toarcă mulţumită ca pisica. Trebuie să-l salvez.

Ies, fără niciun chef, din ascunzătoare şi mă alătur seducătoarei *swami*[18] Buni. Îl văd pe Joe mai bine. Uitasem cât de luminos este, ca şi când ar fi dintr-o altă specie de oameni, una care nu are sânge, ci lumină curgându-i prin vene. Îşi învârteşte chitara ca pe o sfârlează în timp ce vorbeşte cu Buni. Nu dă semne c-ar avea nevoie să fie salvat, pare amuzat.

— Bună, John Lennon.

Zâmbeşte la mine radios, de parcă stropşirea noastră din copac n-ar fi avut loc.

Ce cauţi aici? gândesc eu, atât de tare, încât capul stă gata să-mi explodeze.

— Nu te-am mai văzut pe afară, zice el.

Timiditatea îi cucereşte trăsăturile pentru un foarte scurt moment – şi-mi stârneşte fluturi în stomac. Uh, cred că am nevoie de un ordin de restricţie pentru toţi băieţii, până când reuşesc să controlez această nouă emoţie vibrantă a corpului.

— Intră, rogu-te, zice Buni, de parcă i-ar vorbi unui cavaler. Eu tocmai pregăteam micul dejun.

El se uită la mine, de parcă m-ar întreba din ochi dacă e în regulă. Buni continuă să vorbească, în timp ce se întoarce în bucătărie:

— Ai putea să ne cânţi ceva, să ne înveseleşti puţin.

Eu îi zâmbesc lui Joe, e imposibil să nu-i zâmbesc, şi îi fac semn de bun venit cu braţul. Când intrăm în bucătărie, o aud pe Buni, în continuare în dispoziţia de vorbire aleasă a cavalerilor, şoptindu-i lui Big:

---

18 Învățător religios hindus (ca titlu de respect).

— Aş îndrăzni să spun că tânărul gentleman a bătut din extraordinar de lungile sale gene la mine.

N-am mai avut un vizitator adevărat din săptămânile de după înmormântare, aşa că nu ştiu să mă port. Unchiul Big se pare că a plutit pe podea şi se sprijină acum de mătura pe care a folosit-o ca să adune fluturii morţi. Buni stă cu spatula în mână, în mijlocul bucătăriei, şi cu un zâmbet cât casa pe faţă. Sunt sigură că a uitat în ce e îmbrăcată. Iar eu stau ţeapănă pe scaunul meu de la masă. Nimeni nu spune nimic, toţi ne holbăm la Joe ca la televizor şi sperăm să se pornească singur.

Şi o face.

— Grădina e grozavă, n-am văzut niciodată asemenea flori, am avut impresia că unii din trandafirii aceia mi-ar putea tăia capul, punându-mă *pe mine* într-o vază.

Clatină din cap a uluire şi părul îi cade, adorabil, în ochi.

— Zici că-i Edenul.

— Mai bine ai avea grijă în Eden, cu toate ispitele alea.

Tunetul vocii de zeu a lui Big mă ia prin surprindere – el fusese partenerul meu de muţenie, în ultima vreme, spre marea nemulţumire a lui Buni.

— Se ştie că mirositul trandafirilor lui Buni poate provoca tot felul de maladii ale inimii.

— Serios? întreabă Joe. Ca de pildă?

— Multe lucruri. De exemplu, parfumul trandafirilor ei face să înflorească o dragoste nebună.

La acestea, ochii lui Joe fulgeră foarte subtil spre mine – hopa! sau mi-am imaginat eu? Pentru că, acum, ochii lui sunt înapoi la Big, care continuă să vorbească:

— Eu cred că aşa stau lucrurile, din propria experienţă şi cinci căsătorii.

Râneşte la Joe.

— Mă numesc Big, apropo, şi sunt unchiul lui Lennie. Bănuiesc că eşti nou sosit pe-aici, altminteri ai fi ştiut toate acestea.

Ar fi ştiut, de pildă, că Big este seducătorul târgului.

Se zvoneşte că, la prânz, femeile de pretutindeni pun mâncare într-un coş de picnic şi ies afară, ca să caute în care copac se află dendrologul, nădăjduind la o invitaţie de a lua prânzul în butoiul lui de sus, din frunziş. Se povesteşte că, la scurt timp după ce încep să ia masa, hainele lor cad la pământ ca frunzele.

Îl urmăresc pe Joe cercetând cu ochii urieşenia unchiului meu, mustaţa lui stupefiantă. Probabil îi place ce vede, pentru că zâmbetul lui imediat luminează camera cu încă vreo câteva măsuri de intensitate.

— Aşa e, ne-am mutat aici abia de vreo două luni, din oraş, iar înainte de asta am locuit la Paris…

Hmm! Probabil n-a citit avertismentul de pe uşă, despre rostitul cuvântului *Paris* pe o rază de mai puţin de un kilometru în jurul lui Buni. Prea târziu. Ea deja s-a pornit într-o rapsodie francofilă, dar Joe pare să-i împărtăşească fanatismul.

Se plânge:

— Oh, frate, *dacă măcar* am mai locui…

— Ei, acuma, îl întrerupe ea, bâţâind din deget de parcă l-ar certa.

Oh, nu! Şi-a pus mâinile în şolduri. Începe – vorbeşte cântat:

— Dacă măcar aş avea roţi la fund, aş fi un cărucior[19].

Un tip de prevenire a părerilor de rău marca Buni. Eu sunt consternată, dar Joe izbucneşte în râs.

Buni e îndrăgostită. N-o condamn. Îl ia de mână, acum, şi îl escortează într-un tur cu ghid prin casă, arătându-i femeile ei mlădioase, de care el pare prompt şi cu adevărat impresionat, după exclamaţiile pe care le emite, în franceză, aş putea adăuga. Treaba asta îi permite

---

19 Un tip de expresie populară, cu multiple variante și cu intenție ușor zeflemitoare, pentru a contracara regretele exprimate în fraze care încep cu „dacă”; de exemplu: „If wishes were horses, beggars would ride” (Dacă dorințele ar fi cai, cerșetorii ar călări); sau „If ifs and buts were candy and nuts, every day would be Christmas” (Dacă toate dacă-urile și dar-urile ar fi bomboane și nuci, în fiecare zi ar fi Crăciun).

lui Big să-şi reia scotocirea după cadavre de gândaci şi mie să-mi înlocuiesc fanteziile cu lingura cu nişte fantezii cu gura lui Joe Fontaine. Îi pot auzi în salon, ştiu că stau în faţa Jumătăţii de Mamă, pentru că toată lumea care intră în casă are aceeaşi reacţie văzând-o.

— E atât de tulburătoare, spune Joe.

— Hmm, da… ea e fiica mea, Paige, mama lui Lennie şi a lui Bailey. E plecată de multă, foarte multă vreme…

Sunt şocată. Buni rareori vorbeşte voluntar despre mama.

— Într-o bună zi, o să termin portretul ăsta, nu e gata…

Buni dintotdeauna spune că o să-l termine când se va întoarce mama şi va putea să pozeze pentru ea.

— Acum, vino, hai să mâncăm.

Pot desluşi durerea din glasul lui Buni prin trei pereţi. Absenţa mamei a devenit mult mai acută pentru ea de la moartea lui Bailey. Eu îi tot surprind, pe ea şi pe Big, privind la Jumătatea de Mamă cu un soi de dor proaspăt, aproape disperat. Şi pentru mine a devenit mai acută. Mama era ritualul pe care Bails şi cu mine îl îndeplineam înainte de culcare, când ne imaginam pe unde era şi ce făcea. Nu ştiu cum să mă mai gândesc la mama fără ea.

Notez o poezie pe talpa pantofului, în timp ce ei vin înapoi.

— Ai rămas fără hârtie? întreabă Joe.

Pun piciorul jos. Uh. Care-i specialitatea ta, Lennie? Ah, da: Idiotologia.

Joe se aşază la masă, tot numai membre lungi şi mişcări graţioase, o caracatiţă.

Noi ne holbăm din nou la el, încă neştiind ce să facem cu străinul din mijlocul nostru. Străinul, cu toate acestea, pare în largul lui cu noi.

— Ce-a păţit planta?

Face semn spre deznădăjduita plantă de apartament pe nume Lennie, din mijlocul mesei. Arată de parcă ar avea lepră. Toţi trei amuţim, pentru că, deh, ce să spunem despre planta mea alter-ego?

— E a lui Lennie, e pe moarte şi, pe cinstite, nu ştim ce să facem în privinţa asta, bubuie Big, pe un ton definitiv.

Pentru o clipă, parcă însăşi camera răsuflă prelung, stângaci, şi în acelaşi moment Buni, Big şi cu mine irumpem – Big, bătând cu palma în masă şi râzând lătrat ca o focă beată, Buni, rezemându-se cu spatele de bufet şi chinuindu-se să respire, iar eu, îndoită de mijloc, încercând să trag o gură de aer printre necontrolatele hohote şi pufnituri, toţi trei loviţi de o criză de râs cum n-am mai avut de luni bune.

— Tuşa Plici! Tuşa Plici! ţipă Buni, printre hohote.

Tuşa Plici e porecla pe care Bailey şi cu mine i-am dat-o râsului lui Buni, pentru că apare fără veste, ca o rudă zărghită care se înfiinţează la uşa ta, cu părul vopsit roz şi o valiză plină de baloane, fără nicio intenţie de a pleca.

Buni gâfâie:

— Vai de mine, vai de mine, am crezut că a dispărut definitiv.

Joe pare să primească izbucnirea noastră destul bine. S-a lăsat pe spate, în scaunul lui, ţinându-l în echilibru pe două picioare; arată amuzat, de parcă ar privi trei oameni cu inimile zdrobite pierzându-şi minţile. În cele din urmă, mă liniştesc îndeajuns cât să-i explic lui Joe, printre lacrimi şi chicoteli, povestea plantei. Dacă încă nu credea că intrase în ospiciul local, acum sigur nu mai avea nicio îndoială. Spre surprinderea mea, n-a inventat un pretext ca s-o zbughească pe uşă, ci a luat situaţia foarte în serios, de parcă într-adevăr l-ar fi interesat soarta plantei, planta bolnavă care nu-şi mai revenea.

După micul dejun, Joe şi cu mine ieşim pe verandă, încă fantomatic învăluită în ceaţa dimineţii.

În momentul în care uşa de plasă se închide în urma noastră, spune:

— Un cântec.

De parcă n-ar fi trecut vreun timp de când eram în copac.

Mă duc până la balustradă, mă sprijin cu spatele de ea şi-mi încrucişez braţele la piept.

— Tu cânţi. Eu ascult.

— Nu m-am prins, zice el. Care-i treaba?

— Treaba e că nu vreau eu.

— Dar de ce? Alege tu, nu ţin să fie ceva anume.

— Ţi-am spus, eu nu…

El începe să râdă.

— Doamne, mă simt de parcă te-aş presa să facem sex sau ceva.

Fiecare mililitru de sânge de pe o rază de zece kilometri îmi năvăleşte în obraji.

— Haide. Ştiu că vrei şi tu… glumeşte el şi dă din sprâncene ca un idiot absolut.

Ce vreau eu e să mă ascund sub verandă, dar uriaşul lui zâmbet zbanghiu mă face să râd.

— Pariez că-ţi place Mozart, zice el, lăsându-se pe vine să-şi deschidă cutia chitarei. Tuturor clarinetiştilor le place. Sau poate eşti o adulatoare a Muzicii Sacre a lui Bach?

Mă scrutează cu un ochi.

— Nuu, nu pari să fii dintr-acelea.

Îşi scoate chitara, apoi se aşază pe marginea măsuţei de cafea, sprijinind-o pe genunchi.

— Cred că ştiu. Nicio clarinetistă cu sânge în vene nu poate rezista jazzului gypsy.

Cântă câteva acorduri pătimaşe.

— Am ghicit? Sau, ştiu!

Începe să bată un ritm pe chitară cu mâna, în timp ce cu piciorul bufneşte în podea.

— Dixieland[20]!

Beţia de viaţă a băiatului ăstuia, gândesc eu, îl face pe Candide[21] să pară un ursuz. Oare ştie măcar că există moarte?

— Deci a cui a fost ideea?

---

20 Stil de jazz instrumental, asociat cu New Orleans și caracterizat printr-un ritm relativ rapid de bătăi duble și de improvizații solo sau de grup.

21 Eroul principal al romanului satiric *Candide sau optimismul* (1759), al lui Voltaire.

El se opreşte din bătutul darabanei.

— Ce idee?

— Să cântăm împreună. Ai spus…

— Oh, aia! Marguerite St. Denis este o veche prietenă de familie – cea pe care o învinuiesc, de fapt, pentru exilul meu aici. Se poate să fi menţionat ceva despre cum Lennie Walker *joue de la clarinette comme un rêve*[22].

Îşi roteşte mâinile în aer ca Marguerite.

— *Elle joue a ravir, de merveille*[23].

Simt un val de câte ceva din toate: panică, mândrie, căinţă, ameţeală – e atât de puternic, încât trebuie să mă ţin de balustradă. Mă întreb ce altceva i-a mai povestit.

— *Quelle catastrophe*[24], continuă el. Vezi tu, credeam *că eu* eram singurul ei elev care cânta ca un vis.

Probabil arăt nedumerită, fiindcă îmi explică:

— În Franţa. Ea a predat la conservator, în majoritatea verilor.

În timp ce procesez că Marguerite a mea este, de asemenea.

Marguerite a lui Joe, îl văd pe Big trecând în viteză prin dreptul ferestrei, cu spatele la noi şi cu mătura deasupra capului, căutând gângănii de reînviat. Joe nu pare să observe, ceea ce e probabil de bine. El adaugă:

— Glumesc, era vorba despre mine. Clarinetul n-a fost niciodată febleţea mea.

— Eu am auzit altceva, zic. Am auzit că ai fi *fabulos.*

— Rachel nu prea are ureche, răspunde el cu naturaleţe, fără intenţia de a jigni.

Numele ei îi iese prea repede de pe buze, de parcă îl rosteşte tot timpul, probabil chiar înainte s-o sărute. Îmi simt faţa dogorind din nou. Îmi plec ochii, începând să-mi examinez pantofii. Ce-i cu mine? Vorbesc serios, acuma. El nu vrea decât să cânte cu cineva, cum fac muzicienii normali.

---

22 Cântă ca un vis la clarinet (lb. fr.).

23 Cântă admirabil, minunat (lb. fr.).

24 Ce catastrofă (lb. fr.).

Apoi aud:

— M-am gândit la tine…

Nu îndrăznesc să-mi ridic ochii, de teamă că mi-am închipuit eu cuvintele şi tonul blând, nesigur. Dar dacă erau imaginaţia mea, atunci îmi închipui mai multe.

— M-am gândit la cât de înnebunitor de tristă eşti şi…

Se opreşte. *Şi ce?* Mi-am ridicat capul şi am văzut că şi el îmi examina pantofii.

— OK, zice el, întâlnindu-mi privirea. Am avut imaginea asta, cu noi ţinându-ne de mână, de pildă acolo, la Great Meadow sau în altă parte, şi apoi luându-ne zborul în văzduh.

Hopa… nu mă aşteptam la asta, dar îmi place.

— A la Sf. Iosif?

El dă din cap.

— M-a prins ideea.

— Ce fel de lansare? întreb eu. Ca rachetele?

— Nici pomeneală, o desprindere fără efort, stilul Superman, îşi ridică un braţ şi îşi ţine chitara la piept cu cealaltă, pentru a demonstra.

— Ştii tu.

Da, ştiu. Ştiu că zâmbesc numai uitându-mă la el. Ştiu că ceea ce a spus adineauri face ceva dinăuntrul meu să se descolăcească. Ştiu că de jur-împrejurul verandei, o perdea grea de ceaţă ne ascunde de ochii lumii.

Vreau să-i spun.

— Nu-i vorba că nu vreau să cânt cu tine, încep eu repede, ca să nu-mi pierd curajul. Doar că, nu ştiu, e altfel: Cântatul, adică.

Fac un efort să spun şi restul.

— N-am vrut să fiu prim-clarinetist, nu voiam să cânt solouri, nu voiam nimic din asta. Am ratat, la audiţia pentru scaun… dinadins.

E prima oară când o spun cu glas tare cuiva, iar uşurarea e de dimensiuni planetare. Continui:

— Urăsc solourile, nu că tu ai putea înţelege asta. Dar e atât… Dau din mână, incapabilă să-mi găsesc

cuvintele. Apoi îmi îndrept braţul spre Flying Man's.

— E ca săritul din piatră în piatră în râu, dar în genul ăsta de ceaţă deasă de acum, şi eşti absolut singur şi fiecare pas este…

— Este ce?

Dintr-odată, îmi dau seama cât de ridicol trebuie să fi sunat. Habar n-am despre ce vorbesc, habar n-am.

— Nu contează, spun.

El ridică din umeri.

— O mulţime de muzicieni se tem să nu cadă în nas.

Pot auzi murmurul puternic şi neîntrerupt al râului, de parcă ceaţa s-a dat la o parte doar ca să lase sunetul să treacă prin ea.

Totuşi nu e numai tracul de interpretare. Asta crezuse şi Marguerite. Din cauza asta îşi închipuise că am renunţat – *Trebuie să înveţi să-ţi stăpâneşti nervii, Lennie, nervii* –, dar e mai mult de atât, mult mai mult. Când cânt, e ca şi când aş fi înghiontită din toate părţile, înghesuită şi timorată înăuntrul meu, ca o figurină într-o cutie-cu-surprize[25], numai că fără arc. Şi asta durează de mai bine de un an.

Joe se apleacă şi începe să răsfoiască partiturile din cutia lui; multe dintre ele sunt scrise de mână. Spune:

— Hai doar să încercăm. Chitara şi clarinetul fac un duet mişto, neabordat încă.

Cu siguranţă nu-mi ia marea confesiune prea în serios. E ca şi când te-ai duce, în sfârşit, şi te-ai spovedi, ca să descoperi apoi că preotul avea dopuri în urechi.

Îi răspund, ca s-o lase baltă:

— Poate altă dată…

— Uau! rânjeşte. Încurajator.

Şi apoi e ca şi când aş fi dispărut. El e aplecat peste instrument, acordându-şi chitara cu o atenţie aşa de pasionată, încât aproape că simt c-ar trebui să mă uit în altă parte, dar nu pot. De fapt, am rămas cu gura căscată,

25 O jucărie constând într-o figurină (de regulă, un clovn), montată pe un arc compresat, care sare brusc când deschizi capacul cutiei.

întrebându-mă cum e să fii trăsnet, şi degajat, şi netemător, şi pasionat, şi atât de groaznic de viu, aşa cum e el – şi pentru o fracţiune de secundă, vreau să cânt cu el. Vreau să deranjez păsările.

Mai târziu, în timp ce el cântă şi cântă, şi în timp ce ceaţa se destramă, mă gândesc că are dreptate. Este exact aşa – sunt înnebunită de tristeţe şi undeva, în adâncul meu, tot ce vreau este să zbor.

Capitolul 10

Ca de obicei, nu pot să dorm şi stau la biroul lui Bailey, ţinându-l în mâini pe Sf. Anton, îngrozită de ideea de a-i strânge lucrurile. Astăzi, când am ajuns acasă de la vândut lasagna la restaurant, erau cutii de carton deschise pe lângă biroul ei. Eu încă n-am deschis niciun sertar. Nu pot. De fiecare dată când ating mânerele de lemn, mă gândesc că ea nu va mai scotoci niciodată prin biroul ei după vreun carnet de notiţe, după vreo adresă, vreun creion, şi toată viaţa mi se scurge din corp la un singur gând: *Bailey e în cutia aia fără aer…*

Nu. Alung imaginea într-un dulap din mintea mea şi-i închid uşa cu o lovitură de picior. Închid ochii, număr o respiraţie, două, trei, iar când îi deschid, mă trezesc uitându-mă lung la desenul cu mama exploratoare. Ating hârtia sfărâmicioasă, simt ceara creionului când îmi trec degetul peste silueta decolorată. Oare corespondenta ei omenească are idee că una dintre fiicele ei a murit la nouăsprezece ani? A simţit vreo pală de vânt rece sau vreo explozie de fierbinţeală sau doar şi-a mâncat micul dejun sau s-a încheiat la şireturi ca în oricare alt moment obişnuit din extraordinara ei viaţă itinerantă?

Buni ne-a spus că mama noastră era exploratoare pentru că nu ştia cum altfel să ne explice că mama avea ceea ce generaţii întregi de Walker numeau „gena neastâmpărului”. Potrivit lui Buni, acest neastâmpăr a chinuit dintotdeauna familia noastră, mai cu seamă femeile. Cei afectaţi se mută continuu, merg dintr-un oraş într-altul, de pe un continent pe altul, dintr-o dragoste în

alta – aşa explica Buni de ce mama habar n-avea cine era tatăl vreuneia dintre noi, cum nici noi nu ştiam – până când li se epuizau puterile şi se întorceau acasă. Buni ne-a spus că mătuşa ei, Sylvie, şi o verişoară de departe, Virginia, avuseseră, de asemenea, microbul ăsta şi că, după mulţi ani de vânturat pe tot globul, şi ele, ca toate celelalte dinaintea lor, şi-au găsit drumul înapoi. Aşa le e lor scris să plece, ne-a spus ea, şi tot scris le e să se întoarcă.

— Băieţii nu au asta? am întrebat-o pe Buni, când aveam vreo zece ani şi „proprietatea" începea să-mi fie mai uşor de înţeles.

Eram pe drum spre râu, să facem o baie.

— Bineînţeles că o au, scumpa mea.

Dar se oprise în loc, îmi luase mâinile într-ale ei şi îmi vorbise pe un ton mai curând solemn:

— Nu ştiu dacă la vârsta ta poţi înţelege asta, Len, dar uite cum stau lucrurile: când bărbaţii o au, nimeni nu pare să bage de seamă, iar ei se fac astronauţi, piloţi, cartografi, criminali sau poeţi. Nu stau într-un loc îndeajuns să ştie dacă au devenit taţii unor copii sau nu. Când femeile o au, ei bine, e mai complicat, pur şi simplu e diferit.

— Cum? am întrebat. Cum e diferit?

— Păi, de pildă, nu e obişnuit ca o mamă să nu-şi vadă fiicele atât de mulţi ani, nu-i aşa?

Aici avea dreptate.

— Mama ta aşa s-a născut, practic mi-a zburat din burtă drept în lume. Din prima zi a fugit, a fugit, a fugit.

— A fugit de aici?

— Nu, scumpa mea, niciodată *de aici,* ştii asta.

Mi-a strâns mâna.

— Întotdeauna ea a fugit *spre.*

Spre ce? mă întreb, ridicându-mă de la biroul lui Bailey. Spre ce fugea mama mea, deci? Spre ce fuge acum? Cum era Bailey? Cum sunt eu?

Mă duc până la fereastră, ridic puţin draperia şi îl văd pe Toby, stând sub prun, sub stelele strălucitoare, pe

iarba verde, în lume. Lucy şi Ethel sunt înfăşurate peste picioarele lui – e uimitor cum câinii ăştia apar pe-aici numai când vine el.

Ştiu că ar trebui să sting lumina, să mă bag în pat şi să meditez la Joe Fontaine, dar nu asta fac.

Mă întâlnesc cu Toby sub pom şi intrăm în pădure, către râu, fără cuvinte, de parcă am fi avut în plan să facem asta de câteva zile. Lucy şi Ethel ne urmează câţiva paşi, apoi se întorc şi se duc acasă, după ce Toby poartă o indescifrabilă conversaţie cu ele.

Duc o viaţă dublă. Lennie Walker, ziua, Hester Prynne[26], noaptea.

Îmi spun că n-am să-l sărut, orice-ar fi.

E o noapte caldă, fără vânt, iar pădurea e liniştită şi pustie. Mergem unul lângă altul în tăcere, ascultând cântecul de flaut al sturzilor. Chiar şi în nemişcata lumină a lunii, Toby arată muiat în soare şi bătut de vânt, de parcă ar fi cu barca în larg.

— Ştiu că n-ar fi trebuit să vin, Len.

— Probabil că nu.

— Mi-am făcut griji pentru tine, zice el, calm.

— Mulţumesc, spun eu şi mantia de stare bună pe care o port de faţă cu toţi ceilalţi îmi cade imediat de pe umeri.

Tristeţea pulsează din noi la fiecare pas. Aproape că mă aştept ca arborii să-şi coboare crengile când trecem, şi stelele să ne ajute cu nişte lumină. Respir în mirosul cabalin de eucalipt, în parfumul dens al pinilor, conştientă de fiecare gură de aer pe care o iau, cum fiecare mă ţine în lume încă vreo câteva secunde. Simt gustul dulce al verii pe limbă şi vreau să-l înghit, şi să-l înghit, şi să-l înghit în corpul meu – acest corp al meu viu, care respiră şi căruia îi bate inima.

— Toby?

— Hmm?

— Tu te simţi mai viu de când…

---

26 Eroina adulteră din romanul *Litera stacojie* (1850), de Nathaniel Hawthorne.

Mă tem să întreb asta, de parcă dezvălui ceva ruşinos, dar vreau să ştiu dacă şi el simte la fel.

El nu stă pe gânduri.

— Mă simt *în toate felurile* mai mult de când…

Da, gândesc eu, în toate felurile mai mult. Ca şi când cineva ar fi apăsat pe întrerupătorul lumii şi acum totul e pornit, inclusiv eu şi tot ce e în mine, rău sau bun, totul merge la putere maximă.

El rupe o rămurică dintr-o creangă şi o frânge între degete.

— Continui să fac chestiile asta prosteşti cu placa mea, noaptea, zice el, trickuri super-periculoase, pe care le fac numai cretinii care se dau mari, dar eu le fac când sunt singur… şi de vreo două ori a fost cât pe-aci să mă fac praf.

Toby e unul dintre puţinii skateri din oraş care sfidează gravitaţia în mod regulat şi spectaculos. Dacă el crede că se pune în pericol, trebuie să fie absolut kamikaze.

— Ea n-ar vrea asta, Toby.

Nu-mi pot ascunde implorarea din glas.

El oftează, frustrat.

— Ştiu, ştiu.

Grăbeşte pasul, ca parcă pentru a lăsa în urmă ceea ce tocmai mi-a spus.

— M-ar omorî.

O spune cu atâta convingere şi pasiune, încât mă întreb dacă vorbeşte într-adevăr despre skating sau despre ceea ce s-a întâmplat între noi.

— N-am să mai fac, insistă el.

— Bine, spun eu, deşi tot nu sunt sigură la ce se referă.

Dar dacă e vorba despre noi, nu trebuie să-şi facă griji, nu-i aşa? Am ţinut draperiile trase. I-am făgăduit lui Bailey că n-o să se mai întâmple nimic, niciodată.

Cu toate că, în acelaşi timp în care gândesc asta, mă trezesc sorbindu-l din ochi: pieptul lui larg, braţele puternice, pistruii. Îmi amintesc de gura lui flămândă pe a mea, de mâinile lui mari în părul meu, de fierbinţeala

gonind prin mine, cum m-a făcut să mă simt…

— E aşa o nesăbuinţă… zice el.

— Da.

Răspund un pic prea gâfâit.

— Len?

Am nevoie de săruri antileşin.

El mă priveşte curios, dar cred că citeşte în ochii mei ce se petrece în capul meu, pentru că ochii îi devin mai mari şi scânteietori, înainte de a-şi întoarce repede capul.

ADUNĂ-TE, LENNIE.

Mergem în tăcere, prin pădure, şi îmi vin în fire. Stelele şi luna sunt mai mult ascunse de acoperişul gros al coroanelor copacilor şi mă simt ca şi când aş înota prin întuneric, corpul meu tăind aerul de parcă ar fi apă. Pot auzi râul devenind mai gălăgios cu fiecare pas pe care-l fac şi îmi aduce aminte de Bailey, cum, zi după zi, an după an, amândouă eram pe poteca asta, absorbite în discuţii, de săritul în apă şi apoi de nesfârşitele ore de stat la soare, pe pietre…

Şoptesc:

— Sunt lăsată în urmă.

— Şi eu…

Vocea i se gâtuie. Nu mai spune altceva, nu se uită la mine; doar îmi ia mâna şi o ţine, nu-i mai dă drumul, în timp ce acoperişul coroanelor copacilor devine mai gros deasupra noastră şi noi înaintăm mai mult în întunericul şi mai adânc.

Spun, încet:

— Mă simt atât de vinovată, aproape sperând că noaptea îmi va absorbi cuvintele înainte ca Toby să le audă.

— Şi eu, răspunde el în şoaptă.

— Dar şi pentru altceva, Toby…

— Ce?

Cu tot întunericul din jur, cu mâna mea în mâna lui Toby, simt că pot s-o spun.

— Mă simt vinovată că mai sunt încă aici…

— Nu. Te rog, Len.

— Dar ea era întotdeauna atât de mult… mai…

— Nu, mă întrerupe el. Ea n-ar suporta să te simţi astfel.

— Ştiu.

Şi atunci îmi scapă deodată ceea ce mi-am interzis să gândesc, darămite să spun:

— Ea e într-un sicriu, Toby.

O spun atât de tare, practic ţip – cuvintele mă fac să mă simt ameţită, claustrofobă, de parcă aş avea nevoie să ies din corpul meu.

Îl aud trăgând brusc aer în piept. Când vorbeşte, vocea îi e atât de slabă, încât abia o aud, în zgomotul paşilor noştri.

— Nu, nu este.

Ştiu şi asta. Le ştiu pe amândouă odată.

Toby mă strânge mai tare de mână.

Odată ajunşi la Flying Man’s, cerul se revarsă printr-o deschidere în coroanele copacilor. Ne aşezăm pe o lespede de piatră şi luna plină străluceşte atât de puternic pe râu, încât apa arată ca lumină pură, curgătoare.

— Cum poate lumea să continue să strălucească astfel? spun eu, în timp ce mă întind sub un cer îmbătat de stele.

Toby nu răspunde, doar clatină din cap şi se întinde lângă mine, destul de aproape cât să-şi pună braţul în jurul meu şi destul de aproape cât să-mi pun capul pe pieptul lui, dacă ar face-o. Dar nici el, nici eu n-o facem.

Apoi începe să vorbească el, cuvintele lui domoale risipindu-se în noapte ca fumul. Vorbeşte despre cum Bailey voia să organizeze ceremonia de nuntă aici, la Flying Man’s, astfel încât să poată sări în apă, după ce şi-ar fi rostit jurămintele. Mă ridic pe coate şi pot să văd limpede, în lumina lunii, de parcă aş urmări un film, pot s-o văd pe Bailey într-o rochie de nuntă udă, de un portocaliu-aprins, râzând şi conducând asistenţa pe potecă înapoi spre casă, cu frumuseţea ei nepăsătoare atât de deplină, încât trebuie să meargă la câţiva paşi înaintea ei, anunţându-se. Văd în filmul cuvintelor lui Toby cât de

fericită ar fi fost şi, deodată, pur şi simplu nu ştiu unde se va duce acum atâta fericire, fericirea ei şi fericirea noastră, şi încep să plâng, şi atunci faţa lui Toby e deasupra mea, şi lacrimile lui cad pe obrajii mei, până ce nu mai ştiu care ale cui sunt, ştiu doar că toată acea fericire a pierit şi că noi ne sărutăm din nou.

Capitolul 11

Joe Fontaine bate la uşă. Eu stau, trează, întinsă în pat, gândindu-mă să mă mut în Antarctica şi să scap de încurcătura asta cu Toby. Mă ridic într-un cot, ca să mă uit pe fereastră, în lumina slabă a orei matinale.

Joe e cocoşul nostru. În fiecare dimineaţă de după prima lui vizită, de acum o săptămână şi jumătate, soseşte în zori cu chitara, o pungă cu croissante cu ciocolată de la patiserie şi câţiva gândaci morţi pentru Big. Dacă noi nu ne-am trezit, intră singur, face un ibric de cafea groasă ca smoala şi apoi se aşază la masa din bucătărie, zdrăngănind melancolic coardele chitarei. Din când în când, mă întreabă dacă am chef să cânt, la care eu îi răspund *nu,* la care el răspunde *bine.* Un refuz politicos. N-a mai pomenit de Rachel, ceea ce e bine, din punctul meu de vedere.

Partea cea mai ciudată a întregii situaţii e că nu e deloc ciudată, pentru niciunul dintre noi. Până şi Big, care nu e o persoană matinală, coboară lipa-lipa în papucii lui, îl salută pe Joe cu o zgomotoasă palmă pe spinare, şi, după ce verifică piramidele (pe care Joe deja le-a verificat), intră direct în subiectul conversaţiei lor de dimineaţa trecută, despre obsesia lui actuală: torturile explozive.

Big a auzit cum, unei femei din Idaho, în timp ce pregătea un tort pentru ziua soţului ei, i s-a aprins faina. Pe acolo era o perioadă de secetă, aşa că era multă electricitate statică în aer. Un nor de făină a înconjurat-o pe femeie şi, din cauza unei scântei din mâna ei încărcată static, faina a explodat: o bombă cu făină din neatenţie. Acum Big încearcă să-l înroleze pe Joe la reconstituirea întâmplării întru folosul ştiinţei. Buni şi cu mine ne-am opus ferm, din motive evidente.

— Ne-am săturat de catastrofe, Big, a zis Buni ieri, punând piciorul în prag.

Cred că excesul de iarbă fumată de Big i-a făcut ideea tortului exploziv mult mai amuzantă şi mai fascinantă decât este de fapt, dar, cumva, Joe e la fel de entuziasmat de concept.

E duminică şi trebuie să fiu la restaurant peste câteva ore. Bucătăria e în fierbere când intru eu.

— Bună dimineaţa, John Lennon, zice Joe, ridicându-şi ochii de la coardele chitarei lui şi aruncându-mi un zâmbet stupefiant.

Ce mă fac eu cu Toby, Toby al lui *Bailey*, mă gândesc, în timp ce-i răspund cu un zâmbet acestui *fir-ar să fie* de incredibil Joe Fontaine, care aparent s-a mutat în bucătăria noastră. Lucrurile sunt atât de anapoda – băiatul care ar trebui să mă sărute se poartă ca un frate, iar băiatul care ar trebui să se poarte ca un frate continuă să mă sărute. La naiba.

— Hei, John Lennon, îi ţine isonul Buni.

De necrezut. Nu se poate să fie molipsitor.

— Numai Joe are voie să-mi spună aşa, bombănesc eu la ea.

— John Lennon! intră Big în bucătărie şi mă ia în braţe, dansând cu mine prin jur. Cum e fata mea, astăzi?

— De ce e toată lumea atât de bine dispusă?

Mă simt meschină şi zgârcită.

— Eu nu sunt bine dispusă, neagă Buni, cu un zâmbet de la o ureche la alta, arătând înrudită cu Joe.

Observ şi că părul îi este uscat. Fără duşul-tristeţii în dimineaţa asta. Un lucru nou.

— Mi-a venit o idee, noaptea trecută. E o surpriză.

Joe şi Big se uită la mine, ridicând din umeri. De regulă, ideile lui Buni rivalizează cu ale lui Big pe scala bizareriei, dar mă îndoiesc că e ceva ce include explozii sau necromanţie.

— Nici noi nu ştim despre ce-i vorba, scumpo, mugeşte Big pe un ton de bariton nepotrivit pentru opt dimineaţa. Ca altă ştire de ultimă oră, Joe a avut o

revelaţie sacră, în dimineaţa asta. A pus planta de apartament Lennie sub una dintre piramide – nu pot să cred că nu m-am gândit niciodată la asta.

Big nu-şi poate reţine entuziasmul, îi zâmbeşte lui Joe ca un tată mândru. Mă întreb cum şi-a făcut loc Joe în toată povestea, mă întreb dacă e cumva din cauză că el n-a cunoscut-o niciodată pe Bailey, nu are nicio amintire cu ea, e ca lumea largă fără durerea inimii noastre…

Telefonul meu începe să sune. Arunc o privire la ecran. E Toby. Las să intre căsuţa vocală, simţindu-mă cea mai rea persoană din lume doar pentru că, văzându-i numele, mi-am amintit de noaptea trecută şi stomacul s-a apucat să-mi facă o serie de răsuciri. Cum de-am putut lăsa să se întâmple asta?

Îmi ridic capul, toţi ochii sunt pe mine, întrebându-se de ce n-am răspuns la telefon. Trebuie să ies din bucătărie.

— Vrei să cântăm, Joe? zic eu, îndreptându-mă spre camera mea, după clarinet.

— La dracu’, aud şi apoi scuze către Buni şi Big.

Înapoi pe verandă, spun:

— Tu începi, eu te acompaniez.

El dă din cap şi începe să cânte nişte acorduri dulci, blânde, în sol minor. Dar sunt prea supărată pentru dulcegării, prea nervoasă pentru acorduri blânde. Nu-mi pot scoate din minte telefonul lui Toby, săruturile lui. Nu-mi pot scoate din minte cutiile de carton, parfumurile care niciodată nu se consumă, semnele de carte care nu se mişcă, statuia Sf. Anton care se mişcă. Nu-mi pot scoate din minte faptul că Bailey, la unsprezece ani, nu s-a trecut şi pe ea în desenul familiei noastre şi, dintr-odată, sunt atât de supărată, încât uit că sunt aici să cânt, uit chiar că-l am pe Joe alături.

Încep să mă gândesc la toate lucrurile pe care nu le-am spus de când a murit Bailey, toate cuvintele care s-au depozitat adânc în inima mea, în dormitorul nostru portocaliu, toate cuvintele din toată lumea care nu sunt spuse după ce moare cineva, pentru că sunt prea triste, prea furioase, prea devastate, prea vinovate ca să fie

rostite – toate pornindu-se să curgă în mine ca un râu zănatec. Trag aer în piept cât de mult pot, apoi îl suflu prin clarinetul meu într-o notă ca un muget de taifun dement. Nu ştiu dacă un clarinet a fost vreodată făcut să scoată un asemenea sunet groaznic, dar nu mă pot opri, toţi anii ies acum de-a valma din mine – Bailey şi cu mine în râu, în ocean, ghemuite confortabil în camera noastră, pe bancheta din spate a maşinilor, în căzi de baie, alergând prin pădure, prin zile şi nopţi şi luni şi ani fără mama – sparg ferestre, năvălesc prin pereţi, ard trecutul, îl scutur pe Toby de pe mine, iau tâmpenia aia de plantă Lennie şi-o azvârl în mare…

Deschid ochii. Joe se holbează la mine, uluit. Câinii vecinilor de alături latră.

— Uau, cred că o să te acompaniez data viitoare, spune el.

Capitolul 12

Mi-ar fi plăcut să am clarinetul la mine, gândesc în timp ce mă întorc acasă de la restaurant. Dacă l-aş fi avut, m-aş duce drept în pădure, unde nimeni nu mă poate auzi şi m-aş da în petec, cum am făcut pe verandă, în dimineaţa asta. *Cântă muzica, nu la instrument*, spunea întotdeauna Marguerite. Iar domnul James: *Lasă instrumentul să te cânte pe tine*[27]*.* N-am priceput niciuna din aceste indicaţii până azi. Întotdeauna mi-am imaginat muzica închisă în clarinetul meu, nu închisă în mine. Dar dacă muzica e ceea ce iese când se frânge o inimă?

Cotesc pe stradă şi îl văd pe unchiul Big mergând-citind, împiedicându-se în picioarele lui uriaşe, salutându-şi copacii preferaţi în timp ce trece pe lângă ei. Nimic neobişnuit, mai puţin fructele zburătoare. Sunt câteva săptămâni pe an când circumstanţele o permit, de pildă când vântul suflă tare ca acum şi fructele sunt îndeajuns de grele – atunci, prunii din jurul casei noastre devin ostili

27 Adaptare a citatului *Dorit play the saxophone. Let it play you,* al jazzmanului și compozitorului Charlie Parker (în *Words of Wisdom,* 1990, ed. William Safire & Leonard Safir).

oamenilor şi încep să ne ia drept ţinte.

Big îşi flutură braţul de la est la vest într-un salut entuziast, scăpând la milimetru de o prună în cap.

Îi răspund la fel, apoi, când e destul de aproape, îi răsucesc mustaţa, în chip de salut, care e dată cu ceară şi aranjată cu grijă, cea mai excentrică (respectiv cea mai trăsnită) pe care am văzut-o vreodată.

— A venit cineva să te vadă, zice el, făcându-mi cu ochiul.

Apoi îşi vâră nasul în carte şi îşi reia promenada. Ştiu că se referă la Joe, dar mă gândesc la Sarah şi stomacul mi se strânge puţin. Mi-a trimis azi un mesaj pe telefon: *Am trimis o echipă de căutare după prietenia noastră.* Nu i-am răspuns. Nici eu nu ştiu unde e.

Un moment mai târziu, îl aud pe Big spunând:

— Oh, Len, te-a căutat Toby şi vrea să-l suni imediat.

M-a căutat şi pe telefonul mobil, din nou, în timp ce eram la muncă. Nu am ascultat căsuţa vocală. Reînnoiesc jurământul pe care l-am repetat toată ziua, că n-o să mă mai văd cu Toby Shaw niciodată, apoi o rog pe sora mea să-mi dea un semn că m-a iertat – *nu-i nevoie de subtilitate, Bails, merge şi un cutremur.*

În timp ce mă apropii, văd că toată casa e cu măruntaiele pe-afară – în curtea din faţă sunt grămezi de cărţi, mobile, măşti, oale şi cratiţe, cutii, vechituri, picturi, vase, fleacuri de ornamente – apoi îl văd pe Joe şi pe cineva care arată exact ca el, dar mai lat în umeri şi chiar mai înalt, ieşind din casă cu o sofa.

— Unde vrei să punem asta, Buni? întreabă Joe, de parcă e cel mai firesc lucru din lume să mute canapeaua afară.

Asta trebuie să fie surpriza lui Buni. Ne mutăm în curte. Trăsnet.

— Oriunde, băieţi, zice Buni şi apoi mă vede. Lennie!

Vine spre mine.

— Vreau să aflu ce provoacă marele ghinion, îmi spune ea. Ideea asta mi-a venit în mijlocul nopţii. O să scoatem tot ce e suspect afară din casă, facem un ritual,

afumăm cu salvie, apoi avem grijă să nu băgăm nimic fără noroc înapoi în casă. Joe a fost atât de drăguţ să-şi aducă fratele ca să ne-ajute.

— Hmmm, spun eu, neştiind ce altceva să spun, dorindu-mi să-i fi putut vedea faţa lui Joe în timp ce Buni îi expunea, foarte logic, această idee ILOGICA.

Când mă îndepărtez de ea, Joe practic galopează spre mine. E aşa un tranchilizant.

— Ca o altă zi la sala de sport, hm? zic eu.

— Ceea ce e chiar stupefiant… zice el, ducând un deget profesoral la frunte, e modul în care Buni decide ce e norocos şi ce nu. Mai am încă până-i sparg codul.

Sunt impresionată de cât de repede s-a prins că nu era nimic de făcut, de fapt, ci doar să apuci de-o aripă când fantezia lui Buni îşi ia zborul.

Se apropie şi fratele lui, îşi pune o mână, cu nepăsare, pe umărul lui Joe, şi asta îl transformă instantaneu pe Joe în fratele mai mic – junghiul din inima mea e ascuţit şi subit – *eu nu mai sunt sora mai mică.* Nu mai sunt soră, punct.

Joe abia îşi poate ascunde adulaţia şi asta mă dă peste cap. Eu eram absolut la fel – când o prezentam pe Bailey, mă simţeam de parcă prezentam cea mai grozavă operă de artă a lumii.

— Marcus e aici, pe perioada verii, merge la UCLA[28]. El şi fratele meu mai mare cântă într-o trupă de acolo.

Fraţi şi fraţi şi fraţi.

— Bună, zic eu către un alt tip radios.

Cu siguranţă nu e nevoie de becuri *chez les Fontaines*[29].

— Am auzit că tu cânţi excelent la clarinet, spune Marcus. Asta mă face să roşesc, ceea ce îl face şi pe Joe să roşească, ceea ce îl face pe Marcus să râdă şi să-i dea un pumn prietenesc în umăr fratelui său. Îl aud şoptind:

— Oh, Joe, ţi s-au aprins călcâiele.

Atunci Joe roşeşte şi mai tare, dacă e posibil, şi se

28 Abreviere de la University of California, Los Angeles.

29 (Acasă) la familia Fontaine (lb. fr.).

întoarce în casă, chipurile după o veioză.

Mă întreb de ce, totuşi, dacă lui Joe i s-au aprins călcâiele, nu face nicio mişcare, nici măcar o sugestie de vreuna. Ştiu, ştiu, sunt o feministă, aş putea face eu o mişcare, dar: a) n-am făcut nicio mişcare către cineva în viaţa mea şi, prin urmare, n-am ce mişcare să fac, b) am fost niţeluş preocupată cu liliacul din clopotniţa mea care n-are ce căuta acolo şi c) Rachel – vreau să spun, ştiu că el îşi petrece dimineţile la noi acasă, dar de unde să ştiu că nu-şi petrece serile acasă la ea.

Buni are o slăbiciune pentru băieţii Fontaine. Zburdă prin curte, repetându-le la nesfârşit ce frumoşi sunt, întrebându-i dacă părinţii lor s-au gândit vreodată să-i vândă.

— Pariez că ar lua o grămadă de bani pe voi, băieţi. E păcat să existe băieţi cu gene ca ale voastre. Nu crezi, Lennie? Tu n-ai ucide pentru nişte gene ca astea?

Doamne, ce stingheritâ sunt, deşi are dreptate în privinţa genelor. Nici Marcus nu clipeşte, amândoi flutură din gene.

Buni îi trimite pe Joe şi pe Marcus acasă, ca să-l aducă şi pe al treilea frate, convinsă că toţi băieţii Fontaine trebuie să fie aici pentru ritual. E clar că şi Marcus şi Joe au căzut în vraja ei. Probabil i-ar putea pune şi să jefuiască o bancă pentru ea.

— Aduceţi-vă instrumentele, strigă ea în urma lor. Şi tu, Lennie.

Fac cum mi s-a spus şi-mi aduc clarinetul din copacul în care stă la adăpost, laolaltă cu o parte din bunurile mele pe lumea asta. Apoi Buni şi cu mine luăm nişte oale şi tigăi, pe care ea le-a reconsiderat norocoase, înapoi în bucătărie, ca să pregătim masa. Ea se ocupă de pui, în vreme ce eu tai în patru cartofii şi-i asezonez cu usturoi şi rozmarin. Când totul e rumenit la cuptor, mergem afară ca să adunăm nişte prune căzute să facem o tartă. Ea întinde aluatul pentru foaie, în timp ce eu toc roşii şi avocado pentru salată. De fiecare dată când trece pe lângă mine, mă mângâie pe creştet sau mă strânge de braţ.

— E plăcut să gătim iarăşi împreună, nu-i aşa, scumpo?

Îi zâmbesc.

— Este, Buni.

Ei bine, a fost plăcut, pentru că acum se uită la mine în felul acela al ei Lennie-vobeşte-cu-mine. Buniclaraţiile sunt gata să înceapă.

— Lennie, sunt îngrijorată pentru tine.

Au început.

— Sunt bine.

— Chiar e timpul. Cel puţin, fă ordine, spală-i rufele sau dă-mi mie voie s-o fac. Aş putea s-o fac cât eşti tu la muncă.

— Am s-o fac eu, îi spun, ca de fiecare dată.

Şi chiar am s-o fac, numai că nu ştiu când.

Ea îşi pleoştește umerii, teatral.

— Mă gândisem că tu şi cu mine am putea ieşi în oraş, într-o zi din săptămână, să luăm prânzul împreună…

— De acord.

Îmi întorc ochii la sarcina mea. Nu vreau să-i văd dezamăgirea.

Ea oftează în stilul ei zgomotos, prelung şi singuratic, şi se întoarce la aluat. Telepatic, îi spun că-mi pare rău. Îi spun că pur şi simplu nu-mi pot deschide sufletul în faţa ei deocamdată, îi spun că ăştia trei paşi distanţă dintre noi mie mi se par cât trei ani-lumină şi nu ştiu cum să fac o punte.

Telepatic, ea îmi răspunde că îi frâng inima.

Când băieţii se întorc, ni-l prezintă pe cel mai mare dintre fraţii Fontaine, care, de asemenea, e în oraş pe timpul vacanţei, din L.A.

— El e Doug, zice Marcus, în acelaşi timp ce Joe zice:

— El e Fred.

— Părinţii nu s-au putut hotărî, încearcă să explice noul Fontaine.

Acesta pare neîndoielnic dereglat cu veselie. Buni are dreptate, ar trebui să-i vindem.

— Minte, îl deconspiră Marcus. La liceu, Fred voia să

fie sofisticat ca să poată agăţa cât mai multe franţuzoaice. S-a gândit că Fred era mult prea necivilizat şi flintstonian, aşa că s-a hotărât să-şi folosească al doilea nume, Doug. Dar Joe şi cu mine nu ne-am putut obişnui cu el.

— Aşa că acum toată lumea îi spune Doug Fred, pe două continente.

Joe îl împinge cu palmele în piept pe fratele lui, ceea ce provoacă un contraatac de mai mulţi ghionţi în coaste. Băieţii Fontaine sunt ca un ţarc de căţeluşi gigantici, repezindu-se unii la alţii şi trăgându-şi câte una în fugă, rostogolindu-se peste tot, un vârtej de continuă mişcare şi afecţiune violentă.

Ştiu că nu-i generos, dar privindu-i, în camaraderia lor, mă simt singură ca Luna. Mă gândesc la Toby şi la mine, ţinându-ne de mână în întuneric, noaptea trecută, sărutându-ne la malul râului, cum cu el am simţit că tristeţea mea îşi găsise un loc.

Mâncăm tolăniţi afară pe ceea ce acum este mobilierul nostru de grădină. Vântul s-a mai potolit, aşa că putem sta fără să fim bombardaţi de fructe. Puiul are gust de pui, tarta de prune are gust de tartă de prune. E prea devreme ca să nu mai fie nicio înghiţitură de cenuşă.

Asfinţitul stropeşte cerul cu trandafiriu şi oranj, începându-şi languroasa plimbare de vară. Aud râul printre copaci sunând ca o posibilitate…

Ea nu-i va cunoaşte niciodată pe fraţii Fontaine.

Ea nu va auzi niciodată de această cină, în drum spre râu.

Ea nu se va întoarce niciodată acasă dimineaţa, sau marţi, sau peste trei luni.

Ea n-o să se mai întoarcă niciodată.

S-a dus, şi lumea umblă mai departe fără ea…

Pentru un minut, nu mai pot respira sau gândi.

Încerc să spun: „Vin imediat”, dar niciun sunet nu-mi iese pe gură, aşa că întorc pur şi simplu spatele curţii pline de feţe îngrijorate şi pornesc grăbită spre liziera pădurii. Când ajung la potecă, o rup la fugă, încercând să alerg mai repede decât durerea de inimă care mă urmăreşte.

Sunt sigură că Buni sau Big o să vină după mine, dar nu vin ei, ci Joe. Mi-am pierdut răsuflarea şi scriu pe o bucăţică de hârtie pe care-am găsit-o pe potecă, atunci când el mă ajunge din urmă. Pun biletul sub o piatră, încerc să-mi şterg lacrimile.

Asta e prima oară când îl văd fără vreun zâmbet ascuns pe undeva pe faţă.

— Eşti în regulă? întreabă el.

— Nici măcar n-ai cunoscut-o, îmi iese pe gură, tăios şi acuzator, mai înainte să mă pot opri.

Văd surprinderea traversându-i faţa.

— Nu.

Deşi nu mai spune altceva, se pare că eu nu-mi pot ţine nebunia în frâu.

— Şi tu ai toţi fraţii ăştia.

De parcă ar fi o crimă, aşa i-o spun.

— Da, am.

— Pur şi simplu nu ştiu de ce-ţi pierzi timpul cu noi mereu.

Îmi simt faţa aprinzându-se, în vreme ce stinghereala îşi croieşte drum prin corpul meu – adevărata întrebare e de ce persist să mă port ca o ţicnită autentică.

— Nu ştii?

Ochii lui îmi cercetează faţa, apoi colţurile gurii încep să i se ridice.

— Îmi placi, Lenni, nu e clar?

Se uită la mine, cu mirare.

— Cred că eşti uimitoare…

De ce ar crede asta? Bailey e uimitoare, şi Buni, şi Big, şi, bineînţeles, mama, dar nu eu. Eu sunt cea bidimensională într-o familie 3D.

Acum el zâmbeşte ştrengăreşte.

— De asemenea, mai cred şi că eşti cu adevărat frumoasă, iar eu sunt incredibil de superficial.

Îmi trece prin minte un gând oribil: *El doar crede că sunt frumoasă, doar crede că sunt uimitoare, pentru că n-a cunoscut-o niciodată pe Bailey,* urmat de un gând cu adevărat groaznic: *Sunt bucuroasă că n-a cunoscut-o*

niciodată. Scutur din cap, încercând să-mi şterg mintea ca pe o tabletă grafică.

— Ce-i?

Întinde mâna spre faţa mea, plimbându-şi încet degetul mare peste obrazul meu. Atingerea este atât de tandră, încât mă surprinde. Nimeni nu m-a mai atins astfel, nu s-a mai uitat la mine cum se uită el în clipa asta, adânc în mine. Vreau să mă feresc de el şi să-l sărut, în acelaşi timp.

Şi atunci: *vuf, vuf, vuf* bate din gene.

Mă scufund.

Cred că limitarea lui la a se purta ca un frate s-a terminat.

— Îmi dai voie? zice el, întinzând mâna spre elasticul cu care îmi strâng părul în coadă.

Dau din cap. Foarte încet, mi-l scoate, fără să-şi desprindă privirile din ochii mei. Sunt hipnotizată. E ca şi când mi-ar descheia bluza. Când a terminat, scutur puţin din cap şi părul meu se răscoală în vălmăşagul obişnuit.

— Uau, spune el, încet. De când voiam să fac asta…

Pot auzi respiraţiile noastre. Cred că se aud tocmai din New York.

— Şi Rachel? întreb.

— Ce-i cu ea?

— Tu şi ea?

— Tu, răspunde el. Eu!

Spun:

— Îmi pare rău pentru tot ce-am spus mai devreme…

El clatină din cap de parcă n-ar conta şi apoi, spre surprinderea mea, nu mă sărută, ci îşi încolăceşte braţele în jurul meu. Pentru o clipă, în braţele lui, cu mintea atât de aproape de inima lui, ascult cum se înteţeşte vântul şi mă gândesc că ar putea să ne ridice de la pământ şi să ne ia cu el.

Capitolul 13

Ramurile uscate ale bătrânilor sequoia trosnesc şi se tânguie straniu deasupra noastră.

— Hopa. *Asta* ce e? întreabă Joe, dintr-odată trăgându-se înapoi şi uitându-se în sus, apoi peste umăr.

— Ce? întreb, jenată de cât de mult încă mai vreau braţele lui în jurul meu.

Încerc să glumesc ca să-mi treacă.

— Phii, cum să strici un moment. Nu-ţi aduci aminte? Că eu făceam o criză?

— Cred că ai avut destule ieşiri pentru o zi, zice el, zâmbind acum şi învârtindu-şi degetul la ureche, ilustrând ce dezaxată sunt.

Asta mă face să izbucnesc în râs. El se uită din nou în jur, într-o uşoară panică.

— Serios, ce-a fost aia?

— Ţi-e frică de pădurea adâncă şi întunecată, băiat de la oraş?

— Bineînţeles că da. Ca majoritatea oamenilor zdraveni, ţi-aduci aminte de lei şi tigri şi urşi, vai de mine?

Îşi agaţă degetele de găicile curelei mele şi începe să mă cârmească înapoi spre casă, apoi se opreşte brusc.

— Zgomotul ăla, chiar atunci! E zgomotul înfiorător din filmele de groază, care apare exact înainte ca ucigaşul cu toporul să sară din umbră asupra noastră.

— E trosnetul copacilor bătrâni. Când bate foarte tare vântul, sună ca o sută de uşi deschizându-se scârţâind şi trântindu-se înapoi, toate deodată. Cu adevărat fantomatic. Nu cred c-ai rezista.

El îşi petrece braţul pe după mine.

— O provocare? La următoarea zi cu vânt, atunci.

Arată spre el:

— Hansel.

Apoi şi spre mine:

— Gretel.

Înainte să ieşim din pădure, îi spun:

— Mulţumesc pentru c-ai venit după mine şi…

Vreau să-i mulţumesc că şi-a pierdut toată ziua mutând mobila pentru Buni, că a venit în fiecare zi cu gândaci morţi pentru Big, că, într-un fel, a fost acolo pentru ei, când eu n-am putut fi. În loc de asta, spun:

— Îmi place foarte mult felul în care cânţi.

De altfel, e adevărat.

— Asemenea.

— Haide, zic eu. Ăla n-a fost cântat. A fost zbieret. Absolut jenant.

El râde.

— Nicidecum. A meritat aşteptarea. O dovadă a motivului pentru care, dacă mi s-ar da de ales, mai degrabă aş renunţa la abilitatea de a vorbi decât la aceea de a cânta. E, de departe, comunicarea superioară.

Cu asta sunt de acord, cu jenă sau fără. Cântatul de azi a fost ca descoperirea alfabetului – a fost ca destinderea unui arc.

Mă trage şi mai aproape de el şi ceva începe să-mi crească pe dinăuntru, ceva ce seamănă destul de tare cu bucuria.

Încerc să nu bag în seamă insistenţele vocii interioare: *Cum îndrăzneşti, Lennie? Cum îndrăzneşti să simţi bucurie atât de curând?*

Când ieşim din pădure, văd camioneta lui Toby parcată în faţa casei, ceea ce are un efect instantaneu lichefiant asupra corpului meu. Încetinesc pasul, mă desprind de Joe, care se uită întrebător la mine. Buni trebuie să-l fi invitat pe Toby să ia parte la ritualul ei. Mă gândesc să regizez o altă criză de nervi şi să fug înapoi în pădure, ca să nu fiu obligată să stau în aceeaşi încăpere cu Toby şi cu Joe, dar nu sunt eu actriţa şi ştiu că n-aş putea s-o scot la capăt. Stomacul mi se frământă când urcăm treptele, pe lângă Lucy şi Ethel, care, bineînţeles, sunt tolănite pe verandă aşteptând să iasă Toby şi care, bineînţeles, nu se clintesc niciun milimetru când trecem noi. Intrăm pe uşă şi traversăm holul până în living. Încăperea este luminată cu lumânări, aerul e îmbâcsit de mirosul dulce al salviei.

Doug Fred şi Marcus stau pe două dintre scaunele rămase în mijlocul camerei, cântând flamenco la chitare. Jumătatea de Mamă atârnă deasupra lor de parcă ar asculta şi ea acordurile dure, furibunde, care pun

stăpânire pe casă. Unchiul Big e lângă poliţa căminului, bătând cu palma pe coapsă ritmul febril. Iar Toby stă în capătul celălalt al camerei, departe de toţi, arătând la fel de singur cum mă simţisem eu mai devreme – inima mea imediat saltă spre el. Se sprijină de fereastră, cu părul lui auriu şi pielea lucind în lumina pâlpâitoare. Ne priveşte intrând în cameră cu o nepotrivită intensitate de uliu, care nu-i scapă lui Joe şi care-mi dă fiori. Îi pot simţi uluirea lui Joe şi fără să mă uit la el.

Până una alta, îmi imaginez rădăcini crescându-mi din picioare, ca să nu zbor prin cameră până în braţele lui Toby, pentru că am o mare problemă: chiar în casa asta, în seara asta, cu toată lumea asta prezentă, cu Joe Fabulosul Fontaine, care nu se mai poartă ca fratele meu, chiar lângă mine, eu totuşi simt această frânghie invizibilă care mă trage în partea cealaltă a camerei spre Toby şi se pare că nu pot face nimic în privinţa asta.

Mă întorc spre Joe, care arată cum nu l-am mai văzut niciodată: nefericit, cu trupul înlemnit de confuzie, mutându-şi privirea de la Toby la mine şi înapoi. E ca şi când toate momentele dintre mine şi Toby, care n-ar fi trebuit niciodată să se întâmple, se dezvăluie în faţa ochilor lui Joe.

— Cine-i tipul? întreabă Joe, fără pic din calmul său obişnuit.

— Toby, rostesc eu ciudat de robotic.

Joe se uită la mine în sensul: *Ei, şi cine-i Toby, retardato?*

— O să vă fac cunoştinţă, spun eu, pentru că nu am de ales şi nu pot să rămân pur şi simplu în loc de parc-aş avea un atac de apoplexie.

Nu există altă cale de a spune: SITUAŢIA EXPLODEAZĂ.

Şi peste toate, flamenco începuse crescendoul în jurul nostru, biciuind cu foc, sex şi pasiune în toate părţile. Perfect. N-ar fi putut să aleagă o sonată somnolentă? Şi valsurile sunt drăguţe, măi, băieţi. Cu mine în spatele lui, Joe traversează camera spre Toby: Soarele pe o traiectorie

de coliziune cu Luna.

Cerul apusului se revarsă prin fereastră, încadrându-l pe Toby. Joe şi cu mine ne oprim la câţiva paşi în faţa lui, toţi trei prinşi acum în incertitudinea dintre zi şi noapte. Muzica îşi continuă circuitul înfocat în jurul nostru şi există o fată în interiorul meu care vrea să se lase pradă ritmului fanatic – vrea să danseze dezlănţuită şi liberă prin toată camera vibrantă, dar, din păcate, fata aceea e în mine, nu sunt eu. Mie mi-ar plăcea o pelerină invizibilă ca să scap naibii din încurcătura asta.

Arunc o privire spre Joe şi sunt uşurată să văd că acordurile febrile i-au deturnat pentru moment atenţia. Mâna liberă îi joacă pe coapsă, piciorul bate în podea, iar capul îi saltă, făcându-i părul să-i cadă în ochi. Nu se poate abţine să nu zâmbească la fraţii lui, care izbesc în chitarele lor cu atâta ferocitate, încât probabil ar putea răsturna guvernul. Îmi dau seama că zâmbesc ca o Fontaine în timp ce privesc răscoala muzicală prin Joe. Pot simţi ce aprig îşi doreşte chitara, întocmai cum, dintr-odată, pot simţi cât de intens mă vrea Toby pe mine. Furişez o privire spre el şi, după cum bănuiam, mă urmăreşte cum îl privesc pe Joe, cu ochii pironiţi asupra mea. Cum ne-am vârât în asta? Nu mi se pare deloc o alinare în momentul acesta, ci altceva. Mă uit în jos, scriu *ajutor* pe jeanşii mei cu degetul, iar când îmi ridic ochii, văd că Toby şi Joe şi-au încrucişat privirile. Se petrece un schimb mut între ei, care e exclusiv în legătură cu mine, pentru că, aproape ca la un semn, de unde se uitau unul la altul, se întorc spre mine, amândoi întrebând din ochi: *Ce se întâmplă*, *Lennie?*

Toate organele din mine îşi schimbă locul.

Joe îşi pune blând mâna pe braţul meu, parcă pentru a-mi aminti să deschid gura şi să articulez cuvintele. La atingerea lui, ochii lui Toby fulgeră. Ce-a păţit în seara asta? Se poartă ca iubitul meu, nu ca al surorii mele, nu ca persoana cu care m-am sărutat de două ori în nişte circumstanţe atenuante. Dar cum rămâne cu mine şi cu această inexplicabilă şi aparent fără scăpare atracţie spre el, în pofida a orice?

Spun:

— Joe tocmai s-a mutat în oraş.

Toby dă din cap, politicos, iar vocea mea sună omenească – un început bun. Sunt gata să spun „Toby a fost iubitul lui Bailey”, deşi detest s-o spun, atât pentru *a fost*, cât şi pentru cum o să mă facă să mă simt persoana trădătoare care sunt.

Dar atunci Toby se uită fix la mine şi zice:

— Părul tău e desfăcut.

Pardon? Asta nu e lucrul potrivit de spus. Lucrul potrivit de spus este „Oh, şi de unde te-ai mutat, prietene?” sau „Clover e destul de mişto”. Sau „Eşti skater?” Sau, de fapt, orice altceva decât „Părul tău e desfăcut”.

Joe pare netulburat de comentariu. Zâmbeşte la mine de parcă ar fi mândru că el a fost cel care mi-a eliberat părul.

În clipa aceea, o văd pe Buni în prag, uitându-se la noi. Ţine în mână beţişorul de salvie ca pe o baghetă magică şi suflă deasupra lui. Mă cercetează rapid cu privirea, pare să decidă că mi-am revenit, apoi întinde băţul spre Toby şi spune:

— Daţi-mi voie să vă fac cunoştinţă, băieţi. Joe Fontaine, el e Toby Shaw, iubitul lui Bailey.

*Vuuut*o văd: o cascadă de uşurare se revarsă peste Joe. Văd că în mintea lui cazul s-a închis, fiindcă probabil gândeşte că n-ar putea să fie nimic între noi – pentru că ce fel de soră ar încălca vreodată linia de genul ăsta?

— Hei, îmi pare atât de rău, îi spune el lui Toby.

— Mulţumesc.

Toby încearcă să zâmbească, dar îi iese total anapoda şi ucigaş.

Joe, cu toate acestea, atât de despovărat de revelaţia lui Buni, nici măcar nu observă, doar se întoarce pe călcâie, vioi ca întotdeauna, şi se duce să se alăture fraţilor săi, urmat de Buni.

— Am să plec, Lennie.

Vocea lui Toby abia se aude, în muzica din cameră.

Mă întorc, văd că Joe este aplecat acum peste chitara lui, nemaifiind atent la nimic decât la sunetele pe care le produc degetele lui.

— Te conduc, spun eu.

Toby îşi ia la revedere de la Buni, Big şi fraţii Fontaine, toţi surprinşi că pleacă atât de curând, mai ales Buni, care îmi dau seama că începe să miroasă ceva.

Merg cu el până la camioneta lui – Lucy, Ethel şi cu mine, toate gudurându-ne la picioarele lui. El deschide uşa, nu intră, ci se sprijină de botul maşinii. Stăm faţă în faţă şi nu văd nici urmă din calmul sau din blândeţea pe care mă obişnuisem să le găsesc la el, ci o expresie feroce şi nestăpânită le-a luat locul. Este complet în dispoziţia skater-dur-şi-arogant, pe care, deşi nu vreau, o găsesc captivantă. Simt un soi de curent iscându-se între noi, îl simt cum începe să-mi scape de sub control, pe dinăuntru. *Ce e asta?* mă întreb eu, când el se uită în ochii mei, apoi la gura mea, apoi îşi coboară privirea încet, posesiv, peste corpul meu. *De ce nu putem înceta asta?* Mă simt atât de cutezătoare – de parcă m-aş legăna cu el în aer, pe placa lui, fără nicio consideraţie pentru siguranţă sau consecinţe, fără nicio consideraţie pentru nimic, decât viteză, şi îndrăzneală, şi a fi flămând, lacom de viu – dar îi spun:

— Nu. Nu acum.

— Când?

— Mâine. După muncă, zic eu, în pofida judecăţii mele, în pofida oricărei raţiuni.

Capitolul 14

O găsesc pe buni, care se învârteşte prin living cu bagheta ei de salvie ca o zână peste vârsta admisă. Îi spun că-mi pare rău, dar nu mă simt bine şi trebuie să urc la mine.

Ea se opreşte în mijlocul unei piruete. Ştiu că simte că e ceva în neregulă, dar spune:

— Bine, scumpo.

Îmi cer iertare de la toată lumea şi spun noapte bună

cât pot mai degajat.

Joe vine după mine, afară din cameră, şi eu hotărăsc că ar fi timpul să mă duc la o mănăstire, doar să mă închid cu măicuţele pentru o vreme.

Îmi atinge umărul şi mă întorc cu faţa spre el.

— Sper că ce-am spus eu în pădure nu te-a panicat sau eu ştiu… sper că nu de aceea cedezi nervos…

— Nu, nu.

Ochii lui sunt plini de îngrijorare. Adaug:

— M-a făcut foarte fericită, de fapt.

Ceea ce, bineînţeles, e adevărat, cu excepţia neînsemnatei probleme că, imediat după ce i-am auzit declaraţia, mi-am dat întâlnire cu iubitul surorii mele moarte ca să facem *Dumnezeu ştie ce!*

— Bine.

Îmi mângâie obrazul cu degetul mare şi din nou tandreţea lui mă face să tresar.

— Pentru că îmi pierd minţile, Lennie.

Vuf. Vuf. Vuf. Şi imediat, şi eu îmi pierd minţile, pentru că mă i gândesc că Joe Fontaine o să mă sărute. În sfârşit.

Să lăsăm mănăstirea.

Hai s-o scoatem din discuţie, pentru că factorul-libido, care înainte nu exista, acum sare pur şi simplu din grafic.

— Nu ştiam că-mi ştii numele, zic eu.

— Atât de multe nu ştii despre mine, *Lennie.*

Zâmbeşte şi îşi lipeşte degetul arătător pe buzele mele, lăsându-le acolo până când inima mea aterizează pe Jupiter: trei secunde, apoi îl retrage, se întoarce şi intră înapoi în living. Hopa… ei bine, ăsta a fost fie cel mai tâmpit, fie cel mai sexy moment din viaţa mea, iar eu votez pentru sexy, ţinând cont că am rămas aici, împietrită şi buimăcită, întrebându-mă dacă nu m-a sărutat, la urma urmei.

Mi-am pierdut complet controlul.

Nu cred că aşa ţin doliu persoanele normale.

Când îmi pot urni picioarele, îmi continui drumul

până în Sanctuar. Din fericire, a fost socotit norocos de către Buni, aşa că e aproape neschimbat, mai ales lucrurile lui Bailey, de care nu s-a atins deloc. Mă duc direct la biroul ei şi încep să vorbesc cu desenul exploratoarei, aşa cum vorbeam noi, uneori, cu Jumătatea de Mamă.

În seara asta, femeia din vârful muntelui va trebui să fie Bailey.

Mă aşez şi-i spun cât de rău îmi pare, că nu ştiu ce e în neregulă cu mine şi că o să-l sun pe Toby să anulez întâlnirea, dimineaţă, de cum mă voi scula. Îi mai spun şi că n-am vrut să gândesc ceea ce am gândit în pădure şi că aş face orice ca să poată şi ea să-l cunoască pe Joe Fontaine. Orice. Şi apoi o rog din nou să-mi dea un semn că m-a iertat, mai înainte ca lista lucrurilor de neiertat pe care le gândesc şi le fac să ajungă prea lungă şi să devin o cauză pierdută.

Mă uit la cutii. Ştiu că va trebui să încep, până la urmă. Trag aer în piept, îmi alung orice gânduri morbide din minte şi pun mâna pe mânerul de lemn al sertarului de sus al biroului. Dar numaidecât mă gândesc la Bailey şi la pactul meu de a nu iscodi. Nu l-am încălcat niciodată, în pofida unei predilecţii naturale de a-mi băga nasul peste tot. Obişnuiesc ca, prin casele oamenilor, să deschid dulăpioarele de medicamente, să mă uit pe după perdelele de duş, să deschid sertarele şi uşile dulapurilor, ori de câte ori se poate. Dar, cu Bailey, m-am ţinut de pact…

Pacte. Atât de multe între noi, acum desfiinţate. Şi cum rămâne cu acelea nevorbite, acelea pe care le-am încheiat fără cuvinte, fără degete încârligate, fără ca măcar să ne dăm seama? O furtună de emoţii aterizează în pieptul meu. Uit de conversaţia cu desenul, îmi scot telefonul, formez apăsat numărul lui Bailey, o ascult nerăbdătoare vorbind ca Julieta, nervozitatea îmi umple capul, apoi, după ton, mă aud spunând:

— Ce se întâmplă cu poneiul însoţitor tembel când calul de curse moare?

E deopotrivă furie şi disperare în vocea mea şi imediat şi fără nicio logică îmi doresc să pot şterge

mesajul, ca ea să nu-l audă.

Deschid încet sertarul biroului, mă tem de ce-aş putea găsi, mă tem de orice altceva ce se poate să nu-mi fi spus şi mie, mă tem de această Lennie maimuţărind-o cu exuberanţă şi încălcând pactul. Dar înăuntru sunt doar lucruri, lucruri de-ale ei lipsite de importanţă, nişte pixuri, câteva programe de teatru de la spectacolele din repertoriul Cloverului, bilete de la concerte, o agendă cu adrese, un telefon mobil vechi, vreo două cărţi de vizită, una a dentistului nostru, amintindu-i de următoarea vizită, şi una de la Paul Booth, detectiv particular, cu o adresă din San Francisco.

Ce mama mă-sii?

O iau din sertar. Pe spate, cu scrisul lui Bailey, e notat *4/25 4. P.m., camera 2B.* Singurul motiv care-mi poate trece prin minte pentru care ea să fi apelat la un detectiv particular ar fi s-o găsească pe mama. Dar de ce să fi făcut asta? Amândouă ştiam că Big deja încercase, în urmă cu vreo câţiva ani, şi că detectivul spusese că i-ar fi imposibil s-o găsească.

În ziua în care Big ne-a pomenit despre detectiv, Bailey a fost furioasă, trântind şi bufnind prin bucătărie, în timp ce Buni şi cu mine desfăceam mazăre din grădină pentru cină.

Bailey a spus:

— Ştiu bine că tu ştii unde e, Buni.

— De unde ştii, Bails? a întrebat Buni.

— Da, cum ar putea să ştie, Bails? am repetat eu.

Nu puteam suferi când Buni şi Bails se certau şi simţeam că lucrurile sunt pe cale să explodeze.

Bailey a spus:

— M-aş putea duce eu după ea. Aş putea s-o găsesc. Aş putea s-o aduc înapoi.

A înşfăcat o păstaie, vârând-o, cu teacă cu tot, în gură.

— Ba n-ai putea s-o găseşti şi nici n-ai putea s-o aduci înapoi.

Big stătea în prag, iar cuvintele lui s-au revărsat în

încăpere ca un precept biblic. Habar n-aveam de când asculta.

Bailey s-a repezit la el.

— De unde ştii tu?

— Pentru că am încercat, Bailey.

Buni şi cu mine ne-am oprit din rupt păstăile şi ne-am uitat la Big. El s-a apropiat de masă şi s-a aşezat pe un scaun de bucătărie, arătând ca un uriaş într-o sală de clasă de la grădiniţă.

— Am angajat un detectiv, acum câţiva ani, unul bun, mă gândisem să vă spun şi vouă, dacă avea să descopere ceva, dar n-a aflat nimic. A spus că e cel mai uşor lucru din lume să dispari dacă nu vrei să fii găsit. După părerea lui, Paige şi-a schimbat numele şi probabil îşi schimbă şi numărul asigurărilor sociale, dacă se mută…

Big a bătut darabana în masă – a sunat ca un uruit de tunet.

— Cum să aflăm măcar dacă mai e în viaţă? a zis Big, şoptind, dar am auzit toate de parcă ar fi răcnit din vârful unui munte.

Ciudat, ideea aceasta nu-mi trecuse niciodată prin minte şi nu cred că-i trecuse nici lui Bailey. Întotdeauna ni se spusese c-o să se întoarcă şi noi crezuserăm cu sfinţenie.

— E în viaţă, cu siguranţă e în viaţă, i-a zis Buni lui Big. Şi o să se întoarcă.

Am văzut suspiciunea răsărind din nou pe faţa lui Bailey.

— De unde ştii, Buni? Trebuie să ştii tu ceva, dacă eşti atât de sigură.

— O mamă ştie, OK? Pur şi simplu ştie.

Cu acestea, Buni părăsise încăperea.

Pun cartea de vizită înapoi în sertarul biroului, îl iau pe Sf. Anton cu mine şi mă duc în pat. Pe sfânt îl pun pe noptieră. De ce ţinuse ea atâtea secrete faţă de mine? Şi cum aş putea acum să fiu supărată pe ea din cauza asta? Din orice cauză. Măcar pentru o clipă.

Capitolul 15

Ziua în care se întâmplă totul începe ca toate celelalte din ultima vreme, cu Joe bătând uşor la uşă. Mă rostogolesc pe o parte, arunc pe furiş un ochi pe fereastră, şi văd numai pajiştea prin ceaţa dimineţii. Totul trebuie să fi fost mutat la loc în casă, după ce mă dusesem eu la culcare.

Cobor, o găsesc pe Buni stând în locul ei la masa de la bucătărie, cu părul înfăşurat într-un prosop. Ţine mâinile în jurul unei căni cu cafea şi se uită în gol la scaunul lui Bailey. Mă aşez lângă ea.

— Îmi pare sincer rău pentru aseară, zic eu. Ştiu cât de mult voiai să faci ritualul pentru Bailey, pentru noi.

— E în regulă, Len, o să facem noi unul. Avem destul timp.

Îmi ia mâna într-una dintr-ale ei şi mi-o mângâie distrată cu cealaltă.

— Şi, oricum, cred că mi-am dat seama ce aducea ghinionul.

— Da? întreb. Ce?

— Ştii masca aia, pe care a adus-o Big din America de Sud, când a studiat copacii ăia? Cred că a avut un blestem pus asupra ei.

Eu nu puteam suferi masca aceea. Avea păr fals peste tot, nişte sprâncene ridicate a uluire şi o gură deschisă, dezvelind nişte colţi strălucitori, ca de lup.

— Întotdeauna mi-a dat fiori, îi spun eu. Şi lui Bailey la fel. Buni dă din cap, dar pare în continuare distrată. Nu cred că mă ascultă cu adevărat şi asta e cu totul neobişnuit din partea ei, în ultima vreme.

— Lennie, zice ea şovăind. E totul OK între tine şi Toby?

Mi se încleştează pieptul.

— Bineînţeles, zic, înghiţind din greu, încercând să-mi fac vocea să pară degajată. De ce?

Ea mă priveşte ţintă, cu ochii cât farfuriile.

— Nu ştiu, amândoi v-aţi purtat ciudat, aseară, unul

cu altul. Oh. Oh. Oh.

— Şi mă tot întreb de ce nu mai vine Sarah pe-aici. V-aţi certat? zice ea, împingându-mă mai adânc în spirala de vinovăţie.

Tocmai atunci intră Big şi Joe, salvându-mă. Big spune:

— Credem că am văzut viaţă în păianjenul numărul şase, astăzi.

Joe adaugă:

— Jur că am văzut o tresărire.

— Cât pe-aci să facă un atac de inimă, Joe, practic a sărit până-n tavan, dar trebuie să fi fost un curent de aer, micuţul e încă mort de-a binelea. Şi planta lui Lennie e încă suferindă. S-ar putea să fiu nevoit să regândesc lucrurile, poate să adaug nişte ultraviolete.

— Salut, zice Joe, venind prin spate şi lăsându-şi o mână pe umărul meu.

Îmi ridic ochii, văd căldura de pe faţa lui şi îi zâmbesc. Cred că m-ar putea face să zâmbesc şi dac-aş atârna în spânzurătoarea publică, locul spre care sigur mă îndrept. Pun şi eu mâna peste a lui pentru o secundă; văd că Buni a observat gestul, când se ridică să ne pregătească micul dejun.

Mă simt cumva responsabilă pentru jumările groaznice pe care ni le îndesăm în guri, de parcă am deraiat cumva de la calea spre vindecare pe care apucase familia noastră ieri dimineaţă. Joe şi Big trăncănesc mai departe despre învierea gândacilor şi torturile explozive – conversaţia care n-o să moară – în timp ce eu evit sârguincios privirea suspicioasă a lui Buni.

— Azi trebuie să mă duc mai devreme la muncă, facem catering pentru petrecerea de la familia Dwyer, diseară.

Spun asta farfuriei mele, dar pot vedea cu coada ochiului că Buni dă din cap. Ştie, pentru că a fost rugată să ajute la aranjamentele florale. E chemată mereu să supervizeze aranjamentele florale pentru petreceri şi nunţi, dar rareori acceptă, pentru că urăşte să taie florile.

Cu toţii ştim să nu-i tundem tufişurile sau să-i tăiem florile, sub pedeapsa cu moartea. Probabil a acceptat, de data asta, doar ca să iasă din casă pentru o după-amiază. Uneori, mi-i imaginez pe bieţii grădinari din tot orăşelul în vara asta, fără Buni, stând în grădinile lor, scărpinându-se în creştete la glicinele lor apatice sau la cercelușii disperaţi.

Joe spune:

— Te conduc până la muncă. Trebuie oricum să ajung la magazinul de muzică.

Vara asta, toţi băieţii Fontaine muncesc, teoretic, pentru părinţii lor, care au convertit un hambar într-un atelier unde tatăl lor face chitare, dar eu am impresia că-şi petrec toată ziua lucrând la noile cântece pentru trupa lor, Picaj.

Pornim la drumul de şapte cvartale spre oraş, care pare să dureze două ceasuri, pentru că Joe se opreşte în loc de fiecare dată când are ceva de spus, ceea ce înseamnă la fiecare trei secunde.

— N-ai putea să mergi şi să vorbeşti în acelaşi timp, nu-i aşa? întreb eu.

El se opreşte în loc şi spune:

— Nu.

Apoi continuă să meargă vreun minut în tăcere, până când nu mai poate să se abţină şi se opreşte, se întoarce spre mine, mă apucă de braţ, silindu-mă să mă opresc, ca să-mi spună că e musai să merg la Paris, că o să cântăm în metrou, o să facem grămezi de bani, o să mâncăm numai croissante cu ciocolată, o să bem vin roşu şi o să stăm treji până târziu în fiecare noapte, pentru că la Paris nu se doarme noaptea. Îi pot auzi inima bătându-i tot timpul şi mă gândesc, *De ce nu?* Aş putea să ies din viaţa asta tristă, ca dintr-o rochie veche şi amărâtă, şi să mă duc la Paris cu Joe – ne-am putea sui într-un avion, să zburăm peste ocean şi să aterizăm în *Franţa.* Am putea s-o facem chiar azi. Am nişte bani puşi deoparte. Am o beretă. Un sutien negru sexy. Ştiu cum să spun *je faime.* Îmi plac cafeaua, ciocolata şi Baudelaire. Şi am privit-o destul pe Bailey ca să ştiu cum

să-mi leg o eşarfă. Chiar am putea s-o facem, iar posibilitatea asta mă face să mă simt atât de ameţită, încât cred că m-aş putea catapulta în aer. Îi spun şi lui asta. El mă ia de mână şi ridică braţul celălalt, în stilul Superman.

— Vezi, am avut dreptate, zice el, cu un zâmbet care ar putea lumina tot statul California.

— Doamne, eşti superb! scap fără să vreau şi-mi vine să mor, pentru că nu pot să cred c-am spus-o cu voce tare, cum nici el nu poate să creadă – zâmbetul lui e atât de mare acum, încât nu mai poate rosti niciun cuvânt dincolo de el.

Se opreşte din nou. Cred c-o să vorbească mai departe despre Paris – dar n-o face. Îmi ridic privirea. Faţa lui e serioasă ca noaptea trecută, în pădure.

— Lennie, şopteşte.

Mă uit în ochii lui fără urmă de tristeţe şi o uşă din inima mea se deschide brusc.

Iar când ne sărutăm, văd că, de partea cealaltă a uşii aceleia, este cerul.

Capitolul 16

Am făcut un milion de lasagna la restaurant, ascultând-o pe Maria sporovăind cu fiecare client în parte, apoi am venit acasă. Toby este întins pe patul meu. Casa e nemişcată şi mută ca piatra, cu Buni la familia Dwyer şi Big la lucru. Am apăsat pe numărul lui Toby de pe telefonul meu de zece ori, astăzi, dar m-am oprit de fiecare dată înainte de a apăsa pe butonul de apel. Voiam să-i spun că nu mă puteam vedea cu el. Nu, după ce îi făgăduisem lui Bailey. Nu, după ce mă sărutasem cu Joe. Nu, după ce mă descususe Buni.

După ce mă luasem la cercetat şi găsisem ceva ce semăna cu conştiinţa. Voiam să-i spun că trebuia să încetăm cu asta, trebuia să ne gândim cum ar face-o să se simtă pe Bailey, cât de rău ne făcea pe noi să ne simţim. Voiam să-i spun toate aceste lucruri, dar n-am făcut-o, pentru că de fiecare dată când eram gata să duc apelul până la capăt, mă trezeam purtată înapoi la momentul din

seara trecută, de lângă camioneta lui, şi aceleaşi inexplicabile cutezanţă şi poftă de viaţă puneau iarăşi stăpânire pe mine până ce telefonul se închidea şi zăcea mut pe tejghea în faţa mea.

— Hei, tu.

Vocea lui e joasă şi întunecată şi mă topeşte instantaneu.

Mă apropii de el, incapabilă să mă opun atracţiei, fluxului inevitabil. El se ridică repede, mă întâmpină la jumătatea camerei. Pentru o fracţiune de secundă stăm faţă în faţă; e ca uitatul într-o oglindă. Şi apoi îi simt gura strivindu-se de a mea, dinţi şi limbă, şi buze, şi toată durerea lui furibundă izbindu-se de a mea, şi apoi durerea noastră furibundă laolaltă izbindu-se de lumea care ne-a făcut asta nouă. Sunt cuprinsă de frenezie, descheindu-i nasturii cămăşii, dându-i-o jos de pe umeri, apoi mâinile mele sunt pe pieptul lui, pe spatele lui, pe gâtul lui şi cred că el trebuie să aibă opt mâini, pentru că una îmi dă jos bluza, alte două îmi ţin faţa în timp ce mă sărută, una îmi trece prin păr, alte două sunt pe sânii mei, câteva îmi lipesc bazinul de al lui şi apoi, ultimele, îmi deschide nasturele jeanşilor, îmi coboară fermoarul şi suntem pe pat, mâna lui găsindu-şi drumul între picioarele mele şi acesta este momentul în care aud uşa de la intrare trântindu-se…

Încremenim şi ne uităm unul în ochii celuilalt – o ciocnire în aer a ruşinii: toate rămăşiţele epavei acesteia explodează în mine. Nu pot suporta. Îmi acopăr faţa cu mâinile, mă aud gemând. Ce fac? Ce era cât pe-aci să facem? Vreau să apăs pe butonul de derulare înapoi. Apăs, şi apăs, şi apăs. Dar nu mă pot gândi la asta acum, nu mă pot gândi decât să nu fiu prinsă în patul ăsta cu Toby.

— Repede, zic şi asta ne scoate pe amândoi din perplexitate şi panică.

El sare în picioare şi eu mă târăsc pe podea în patru labe ca un crab înnebunit, îmi pun bluza, i-o arunc lui Toby pe a lui. Ne îmbrăcăm amândoi la viteză automată…

— Nu mai vreau, zic eu, bâjbâind la nasturii bluzei

mele, simţindu-mă adulteră şi descreierată, covârşită de dezgust şi ruşine. Te rog.

El îndreaptă patul, umflând frenetic pernele, cu faţa roşie şi răvăşită, păru-i blond fluturând în toate direcţiile.

— Îmi pare rău, Len…

— Asta nu mă face să-i simt lipsa mai puţin, nu mai merge.

Vocea îmi sună pe jumătate hotărâtă, pe jumătate înnebunită.

— Dimpotrivă, e mai rău.

Se opreşte din ceea ce face, dă din cap, cu emoţiile întrecându-se pe faţa lui, dar se pare că durerea câştigă. Doamne, nu vreau să-l rănesc, dar nici nu mai vreau să fac asta. Nu pot. Şi ce e *asta,* la urma urmei? Să fiu cu el în clipa asta nu mai pare un port sigur cum păruse înainte – a fost diferit, disperat, ca doi oameni care se luptă să respire.

— John Lennon, aud de la parter, eşti acasă?

Nu se poate să se întâmple asta, nu se poate. Mie nu obişnuia să mi se întâmple nimic, absolut nimic, şaptesprezece ani, iar acum totul deodată. Joe practic îmi cântă numele, sună atât de bucuros, probabil încă e entuziasmat după sărutul acela, acel sublim sărut care ar fi putut face stelele să-ţi cadă în palmă, un sărut cum trebuie să fi avut Cathy şi Heathcliff în landă, cu soarele încălzindu-le spatele şi lumea înconjurându-i cu adieri şi speranţe. Un sărut atât de deosebit de tornada înfricoşătoare care, cu câteva clipe mai devreme, făcea ravagii prin Toby şi prin mine.

Toby e îmbrăcat şi aşezat pe patul meu, cu cămaşa atârnându-i în poală. Mă întreb de ce nu şi-a băgat-o în pantaloni, apoi îmi dau seama că încearcă să-şi acopere o ditamai erecţia – oh, Doamne, cine sunt eu? Cum am putut să las asta să scape în asemenea hal de sub control? Şi de ce familia mea nu face nimic normal, cum ar fi să-şi ia cheile casei când pleacă şi să încuie uşile de la intrare?

Mă asigur că sunt încheiată la nasturi şi la fermoar. Îmi netezesc părul şi îmi şterg buzele, înainte să deschid

larg uşa dormitorului şi să-mi scot capul pe hol, exact când Joe îl ia cu asalt din capătul celălalt. Zâmbeşte fericit, arată ca dragostea însăşi îmbrăcată într-o pereche de jeanşi, tricou negru şi o şapcă de baseball întoarsă invers.

— Vino pe la mine, în seara asta. Toţi s-au dus în oraş, la un concert de jazz.

Are răsuflarea tăiată – pariez c-a fugit tot drumul până aici.

— Nu mai puteam aştepta…

Îmi ia mâna într-a lui, apoi îl vede pe Toby stând pe pat, în spatele meu. Mai întâi, îmi dă drumul la mână, apoi imposibilul se întâmplă: faţa lui Joe Fontaine se închide ca o uşă.

— Salut, îi spune lui Toby, dar vocea îi e reţinută şi precaută.

— Toby şi cu mine tocmai ne uitam printre lucrurile lui Bailey, zic eu repede.

Nu-mi vine să cred că o folosesc pe Bailey ca să-l mint pe Joe, pentru a acoperi faptul că-mi făceam de cap cu iubitul ei. O nouă josnicie chiar şi pentru fata imorală care am devenit. Sunt un monstru gilă[30] de fată. Loch Ness Lennie. Nicio mănăstire nu m-ar primi vreodată.

Joe dă din cap, calmat oarecum, dar încă se mai uită de la mine la Toby şi înapoi cu suspiciune. E ca şi când i-ar fi apăsat cineva pe întrerupător şi i-ar fi stins întreaga fiinţă.

Toby se ridică.

— Trebuie să mă duc acasă.

Traversează camera, cu ţinuta şleampătă, cu mersul stângaci, nesigur.

— Mă bucur că te-am revăzut, îngaimă el către Joe. Ne vedem curând, Len.

Se strecoară pe lângă noi, trist ca ploaia, şi mă simt groaznic. Inima mea îl urmează câţiva paşi, dar apoi ricoşează înapoi la Joe, care stă în faţa mea fără nicio urmă

30 Specie de șopârlă veninoasă din sud-vestul Statelor Unite și nord-vestul statului mexican Sonora, greoaie, cu mișcări lente, măsurând până la 60 cm lungime.

de moarte pe nicăieri.

— Lennie, e ceva ce…?

Îmi e foarte clar ce se pregăteşte Joe să întrebe, aşa că fac singurul lucru la care mă pot gândi ca să opresc întrebarea de a-i ieşi de pe buze: îl sărut. Vreau să spun, îl sărut de-adevăratelea, de parcă aş fi vrut să fac asta încă din acea primă zi, în orchestră. Nici pe departe un pupic delicat şi dulce. Cu aceleaşi buze cu care tocmai am sărutat pe altcineva, îi înlătur cu sărutul întrebarea, suspiciunea şi, după o vreme, îl înlătur cu sărutul şi pe acel altcineva, şi acel altceva care aproape s-a întâmplat, până când nu mai suntem decât noi doi, Joe şi cu mine, în cameră, în lume, în inima mea care creşte nebuneşte.

Sfinte Sisoe.

Las la o parte, pentru moment, faptul că m-am transformat într-o neîndoielnică târfă-fufa-paraşută-cocotă-neruşinată-stricată-desfrânată-farfuză-nimfetă, pentru că tocmai mi-am dat seama de ceva incredibil. *Asta e* – despre ce se face atâta tam-tam, despre ce e *la răscruce de vânturi* –, totul se rezumă la senzaţia asta care năvăleşte prin mine în momentul ăsta cu Joe, când buzele noastre refuză să se despartă. Cine a ştiut tot timpul ăsta că eram la doar un sărut distanţă de a fi Cathy şi Julieta şi Elizabeth Bennet şi Lady Chatterley!?

Cu ani în urmă, stăteam prăbuşită în grădina lui Buni şi Big m-a întrebat ce făceam. I-am zis că mă uitam în sus la cer. El mi-a spus „Asta e o concepţie greşită, Lennie, cerul e pretutindeni, începe chiar de la picioarele tale”.

Sărutându-l pe Joe, cred asta, pentru prima oară în viaţa mea.

Mă simt în delir, Joedelirantă, gândesc eu, când mă desprind pentru un moment şi deschid ochii, ca să văd că întrerupătorul care-l întunecase pe Joe Fontaine a fost aprins din nou şi el e la fel de Joedelirant.

— Asta a fost…

Nici nu-mi găsesc cuvintele.

— Incredibil, mă întrerupe el. Absolut *Incroyable.*

Ne holbăm unul la altul, uluiţi.

— Desigur, spun, amintindu-mi deodată că m-a invitat pe la el, în seara asta.

— Desigur ce?

Se uită la mine de parc-aş vorbi swahili[31], apoi zâmbeşte şi mă înconjoară cu braţele, spunând:

— Gata?

Mă ridică de la pământ şi se învârteşte cu mine şi deodată sunt în cel mai tâmpit film din toate timpurile, râzând şi simţind o fericire atât de mare, încât mi-e ruşine s-o simt într-o lume lipsită de sora mea.

— Desigur, vin pe la tine în seara asta, spun eu, când totul încetează de a se mai învârti şi stau din nou pe picioarele mele.

Capitolul 17

— Mă duc pe la Joe, le spun lui Buni şi lui Big, care sunt amândoi acasă, acum, campaţi în bucătărie, ascultând transmisia unui meci de baseball la radioul de prin 1930.

— Asta sună a întâlnire, zice Buni.

Scoate planta Lennie încă agonizantă de sub piramidă şi stă lângă ea, la masă, cântându-i încetişor, ceva despre păşuni verzi.

— Mă aranjez puţin şi-mi iau geanta, scumpo.

Nu se poate să vorbească serios.

— Merg şi eu, zice Big, care e aplecat peste un rebus.

E cel mai rapid la desfăcut cuvinte încrucişate din toată Creştinătatea. Mă uit peste careul lui şi observ că, totuşi, de data asta pune numere în căsuţe, în loc de litere.

— De îndată ce termin ăsta, pornim cu toţii către casa Fontaine.

— Ăă, nu prea cred, spun eu.

Amândoi îşi ridică ochii la mine, interzişi.

Big spune:

— Cum adică, Len, el e aici în fiecare dimineaţă, mi se pare foarte corect ca…

---

31 Limbă bantu, vorbită pe coasta și insulele din estul Africii, din Somalia până în Mozambic și limba oficială din Tanzania, Kenya, Uganda etc.

Şi atunci nu mă mai pot abţine şi izbucnesc în râs, ca şi Buni. Sunt uşurată. Chiar începusem să-mi imaginez urcând dealul cu Buni şi Big după mine: Munsterii o însoţesc pe Marilyn la o întâlnire romantică.

— Dar, Big, ea e deja îmbrăcată de ieşit. Şi are părul desfăcut. Uită-te la ea.

Asta e o problemă. Crezusem că, dacă-mi pun rochia scurtă cu flori şi sandale cu toc, mă dau cu ruj şi-mi las părul liber, nimeni n-o să observe că ar fi ceva diferit de jeanşi, coadă şi zero machiaj, înfăţişarea pe care o afişam în tot restul zilelor mele. Ştiu că am roşit şi, de asemenea, ştiu că mai bine ies din casă înainte să dau fuga sus şi să încerc să-i dobor recordul de Guinness Book al lui Bailey la schimbatul-de-haine-înainte-de-o-întâlnire, de treizeci şi şapte de ţinute. Ţinuta mea a fost abia a optsprezecea, dar schimbatul hainelor e o activitate exponenţială, agitaţia nu face decât să crească, e o lege a naturii. Nici măcar Sf. Anton, uitându-se la mine de pe noptieră, amintindu-mi de ceea ce găsisem în sertar, noaptea trecută, nu m-a putut smulge din fervoare. Îmi amintisem ceva despre el, totuşi. Era, ca şi Bailey, extraordinar de carismatic. Trebuia să-şi ţină predicile în pieţele publice, pentru că era asaltat de mulţime chiar şi în bisericile cele mai mari. Când a murit, toate clopotele bisericilor din Padova au început să sune singure. Toată lumea a crezut că îngerii se pogorâseră pe pământ.

— La revedere, voi doi, le spun lui Buni şi lui Big, pornind spre uşă.

— Distracţie plăcută, Len… şi nu te întoarce prea târziu, OK?

Dau din cap şi plec la prima întâlnire romantică adevărată din viaţa mea. Celelalte seri în care m-am mai întâlnit cu băieţii nu se pun, nici cele cu Toby, la care fac eforturi să nu mă gândesc, şi, fără îndoială, nici petrecerile, după care mă gândeam în următoarele zile, săptămâni, luni, ani, cum să-mi iau săruturile înapoi. Nimic nu semănase cu asta, nimic nu mă făcuse să mă simt ca în clipa asta, când urc dealul spre casa lui Joe, de parcă aş

avea o fereastră în piept prin care lumina soarelui pătrunde înăuntru.

Capitolul 18

Tot ce-am simţit mai devreme, cu Joe în Sanctuar, mă copleşeşte acum, în clipa în care îl văd stând pe panta casei mari şi albe, cântând la chitară. E aplecat peste ea, interpretând încetişor, iar vântul îi poartă cuvintele prin aer ca pe nişte frunze tremurătoare.

— Hei, John Lennon, zice el, lăsând chitara jos, ridicându-se şi sărind de pe treptele din faţă. O-ooh! Arăţi *vachement*[32] uimitor. Prea bine ca să în singură cu mine toată noaptea.

Pur şi simplu ţopăie în jurul meu. Gradul lui de încântare mă hipnotizează. La fabrica de oameni, cineva trebuie să fi încurcat lucrurile şi a turnat în el mai mult decât în noi, ceilalţi.

— Mă gândeam la un duet pe care l-am putea face. Trebuie doar să rearanjez…

Nu-l mai ascult. Sper să continue să turuie ca furtuna, pentru că eu nu pot să scot un cuvânt. Ştiu că expresia *dragostea a înflorit* e metaforică, dar în inima mea, în momentul acesta, există o singură floare nemaipomenită, surprinsă într-o secvenţă de fotografii, trecând de la boboc la floare larg deschisă, în fix zece secunde.

— Eşti bine? întreabă el.

Mâinile lui sunt pe braţele mele şi îmi cercetează atent faţa.

— Da.

Mă întreb cum respiră oamenii în situaţii din astea.

— Sunt bine.

— Eşti *bine,* zice el, măsurându-mă din cap până în picioare ca un mare imbecil, ceea ce imediat mă smulge din vraja dragostei mele.

— Uh, *quel* tâmpit, zic eu şi-l împing la o parte.

El râde şi îşi petrece braţul pe după umerii mei.

---

32 Extrem de, grozav de, extraordinar de (lb. fr.)

— Haide, intri în Maison Fontaine pe riscul tău.

Primul lucru pe care îl observ în Maison Fontaine e că telefonul sună şi Joe pare să nu bage de seamă. Aud o voce de fată când intră robotul, departe, în altă cameră, şi mă gândesc o clipă că seamănă cu Rachel, înainte să-mi spun că nu e ea. Al doilea lucru pe care îl observ e cât de diferită e casa asta de Maison Walker. Casa noastră arată de parcă ar locui hobbiţii în ea. Tavanele sunt scunde, mobilierul e întunecat şi noduros, covoare zdrenţuite şi decolorate acoperă podelele, picturile, pereţii, pe când casa lui Joe pluteşte sus în cer printre nori. Sunt ferestre pretutindeni care te lasă să vezi câmpurile pârjolite de soare înotând în vânt, păduri întunecate care închid râul şi râul însuşi, care şerpuieşte de la un orăşel la altul, în depărtare. Nu există mese încărcate cu teancurile corespondenţei de săptămâni de zile, pantofi aruncaţi pe sub mobile, cărţi deschise pe toate suprafeţele disponibile. Joe locuieşte într-un muzeu. Atârnate de toţi pereţii sunt chitare splendide, de toate culorile, formele şi mărimile. Par atât de însufleţite, încât ar putea cânta singure.

— Destul de mişto, nu? Tata face nişte instrumente uluitoare. Nu doar chitare. Mandoline, lăute, dulcimere, spune el, în timp ce eu mă holbez de la una la alta.

Iar acum, ceva complet diferit: camera lui Joe. Manifestarea fizică a teoriei haosului. E ticsită de instrumente de care n-am mai văzut niciodată şi nici măcar nu-mi pot închipui ce fel de sunete ar putea scoate, CD-uri, reviste muzicale, cărţi de la bibliotecă în franceză şi în engleză, postere de concert cu trupe franţuzeşti de care n-am auzit niciodată, albume de benzi desenate, caiete cu scris mărunt, pătrăţos, de băiat ciudat, partituri, echipament stereo şi deconectat şi conectat, amplificatoare stricate demontate şi alte echipamente de sunet pe care nu le recunosc, animăluţe de cauciuc ciudate, boluri cu bile de sticlă albastre, pachete de cărţi de joc, mormane de haine până la genunchi, ca să nu mai vorbesc de farfurii, sticle, pahare… şi, deasupra biroului său, un afiş mic cu John Lennon.

— Hmm, fac eu, arătând către afiş.

Mă uit în jur, cu o privire de ansamblu.

— Cred că ai o cameră care îmi dă o nouă perspectivă asupra lui Joe Fontaine, zis şi nebunul ciudat.

— Da, mă gândisem că ar fi mai bine să aştept să-ţi arăt camera-bombă până când…

— Până când ce?

— Nu ştiu, până ce-ţi dădeai seama…

— Ce să-mi dau seama?

— Nu ştiu, Lennie.

Văd că e în dificultate. Cumva, lucrurile au devenit stingheritoare.

— Spune-mi, insist eu. Să aştepţi până îmi dădeam eu seama ce?

— Nimic, e o prostie.

Lasă ochii în jos, apoi îi ridică din nou la mine. *Vuf. Vuf. Vuf.*

— Vreau să ştiu, spun eu.

— OK, am s-o spun. Să aştepţi până o să-ţi dai seama că poate şi tu mă placi pe mine.

Floarea se deschide iarăşi în pieptul meu, de data asta doar în trei secunde de la boboc până la aplauzele publicului entuziast.

— Te plac, spun eu şi adaug, fără să mă gândesc: Mult.

Ce naiba m-a apucat? Acum, abia dacă mai pot respira. O situaţie agravată de faptul că buzele lui sunt deodată lipite de ale mele.

Limbile noastre s-au îndrăgostit nebuneşte şi s-au căsătorit şi s-au mutat la Paris.

După ce sunt sigură că m-am sărutat cât să compensez toţi anii de nesărutat de dinainte, spun:

— Cred că dacă nu ne oprim din sărutat, lumea o să explodeze.

— Aşa se pare, şopteşte el.

Se uită visător în ochii mei. Heathcliff şi Cathy nici nu se compară cu noi.

— Am putea face altceva, o vreme, zice el. Dacă

vrei…

Zâmbeşte. Şi apoi: *vuf, vuf, vuf.* Mă întreb dacă o să supravieţuiesc nopţii ăsteia.

— Vrei să cânţi? întreabă el.

— Vreau, răspund, dar nu mi-am adus instrumentul.

— Ţi-aduc eu unul.

Iese din cameră, ceea ce îmi dă ocazia să-mi revin şi, din păcate, să mă gândesc la ceea ce s-a întâmplat cu Toby, mai devreme. Cât de înfricoşător şi scăpat de sub control a fost azi, de parcă încercam să ne sfâşiem unul pe celălalt. Dar de ce? Ca s-o găsim pe Bailey? Ca să ne-o smulgem unul din inima celuilalt? Din corpul celuilalt? Sau a fost ceva şi mai rău? încercam oare s-o uităm, s-o ştergem din memoria noastră pentru un moment de pasiune? Dar, nu, nu-i aşa, că nu s-ar putea, nu? Când suntem împreună, Bailey e peste tot în jurul nostru, ca aerul pe care-l respirăm; asta a fost o mângâiere până azi, până când situaţia a scăpat din frâu. Nu ştiu. Singurul lucru pe care-l ştiu e că totul are legătură cu ea, pentru că şi acum, dacă mi-l închipui pe Toby singur, cu durerea lui, în timp ce eu sunt aici, cu Joe, uitând de a mea, mă simt vinovată, de parcă l-aş fi abandonat şi, odată cu el, durerea mea şi, cu durerea mea, pe sora mea.

Telefonul sună din nou, ceea ce, din fericire, mă rupe din aceste gânduri, aruncându-mă înapoi în camera-bombă – camera aceasta, în care Joe doarme în acest pat nefăcut, şi citeşte aceste cărţi răspândite peste tot, şi bea din aceste cinci sute de pahare pline pe jumătate, aparent simultan. Mă simt ameţită de intimitate, de a mă afla aici unde gândeşte şi visează el, unde îşi schimbă hainele şi le azvârle în absolut toate direcţiile, unde e gol. *Joe, gol.* Gândul acesta, el, în întregime – *ăă.* Nici măcar n-am văzut de-adevăratelea un tip complet gol, niciodată. Numai în nişte filme porno pe Internet, pe care Sarah şi cu mine le-am devorat, într-o perioadă. Asta e. Întotdeauna mi-a fost frică să văd tot, să văd… Prima oară când Sarah a văzut unul în erecţie, a spus că, în clipa aceea, i-au ieşit pe gură mai multe nume de animale, decât în toate celelalte clipe

ale vieţii ei la un loc. Nu animalele la care te-ar duce gândul. Nu pitoni sau ţipari. Potrivit spuselor ei, a fost o menajerie întreagă: hipopotami, elefanţi, urangutani, tapiri, gazele etc.

Dintr-odată, sunt copleşită de dorul ei. Cum puteam fi în formidabilul dormitor al lui Joe Fontaine fără ca ea să ştie? Cum putusem s-o mătur astfel din viaţa mea? îmi scot telefonul şi-i trimit un mesaj: *Chem înapoi echipa de căutare. Te rog. Iartă.*

Mă uit din nou în jur, înăbuşindu-mi toate impulsurile de a iscodi prin sertare, de a arunca o privire sub pat, de a citi din carnetul deschis de la picioarele mele. OK, îmi înăbuş vreo trei din aceste impulsuri. E o zi proastă pentru moralitate. Şi nu e chiar ca şi când ai citi jurnalul cuiva, de vreme ce e deschis şi poţi să-ţi arunci ochii în jos şi să desluşeşti un nume, ei bine, numele pe care ţi l-a dat el, într-o frază care spune…

Îmi îndoi genunchii şi, fără să ating deloc carnetul, citesc doar fragmentul cu iniţialele JL:

N-am. Mai cunoscut pe nimeni atât de zdrobit sufleteşte că îi, *vreau, s-o fac să se simtă mai bine, vreau, să fiu lângă ea tot timpul, e o nebunie, e ca şi când ea ar fila volum maxim, iar toţi ceilalţi ar fi în surdină, şi e sinceră, atât de sinceră, nici nu se compară cu Génévième, nici pe departe…*

Aud paşi în hol şi ridic capul. Telefonul sună iarăşi.

El se întoarce cu două clarinete, un re bemol şi un bas, şi mi le întinde pe amândouă. Îl aleg pe sopran, cu care sunt obişnuită.

— Care-i treaba cu telefonul? întreb eu, în loc de *Cine-i Génévième?*

În loc să cad în genunchi şi să mărturisesc că sunt oricum, numai sinceră nu, că probabil sunt exact ca *Génévième*, oricine o fi ea, dar fără partea exotic franţuzească.

El ridică din umeri.

— Primim o mulţime de telefoane, spune şi se apucă de ritualul acordării, care face ca tot restul lumii să dispară, în afară de el şi setul lui de coarde.

Duetul nemaiîncercat de chitară şi clarinet e ciudat, la început. Ne poticnim în sunete, cădem unul peste celălalt, ne ridicăm stingheriţi, încercăm din nou. Dar, după o vreme, începem să ne potrivim şi când nu ştim încotro se duce celălalt, ne uităm unul în ochii celuilalt şi ascultăm cu atâta intensitate, că pentru o clipă e ca şi când ar vorbi sufletele noastre. La un moment dat, după ce improvizez singură o vreme, el exclamă:

— Tonalitatea ta e grozavă, atât de singuratică, precum, nu ştiu, o zi fără păsări sau cam aşa.

Însă eu nu mă simt deloc singură. Mă simt ca şi când Bailey ar asculta.

— Ei bine, nu eşti deloc diferită, târziu în noapte, ci exact aceeaşi John Lennon.

Stăm pe iarbă şi bem nişte vin, pe care Joe l-a subtilizat de la tatăl lui. Uşa de la intrare e deschisă şi, prin ea, o *chanteuse* franţuzoaică umple aerul nopţii calde. Am golit sticla şi am mâncat nişte brânză şi o baguette. Sunt în sfârşit în Franţa cu Joe, gândesc eu, şi asta mă face să zâmbesc.

— Ce-i? întreabă el.

— Nu ştiu. E plăcut. N-am mai băut vin până acum.

— Eu am băut toată viaţa. Când eram mici, tata îl amesteca pentru noi cu apă.

— Pe bune? Micii băieţi Fontaine ciocnindu-se de pereţi?

El râde.

— Da, exact. Asta-i teoria mea despre de ce copiii francezi sunt atât de civilizaţi. Îşi beau *leurs petits mignons*[33] minţi, în cea mai mare parte a timpului.

Dă sticla peste cap şi trage o duşcă, apoi mi-o pasează mie.

— Amândoi părinţii tăi sunt francezi?

33 plăpândele lor mici (lb. fr.)

— Tata, născut şi crescut la Paris. Mama e de pe aici. Însă tata compensează neajunsul, el e Matriţa Centrală franceză.

E o oarecare amărăciune în glasul lui, dar nu insist. Abia mi-am revenit din urmările curiozităţii mele, aproape c-am uitat de Génévième şi de importanţa sincerităţii pentru Joe, când el întreabă:

— Ai mai fost vreodată îndrăgostită?

Stă întins pe spate, uitându-se la cerul ameţitor de înstelat.

Nu urlu *Da, chiar acum, de tine, prostule,* cum îmi vine deodată, ci spun:

— Nu. N-am fost nimic niciodată.

El se ridică într-un cot şi se uită mirat la mine:

— Ce vrei să spui?

Îmi strâng genunchii la piept, uitându-mă în depărtare, la spuzeala luminilor din vale.

— Parcă am dormit sau cam aşa ceva, fericită, dar adormită, timp de şaptesprezece ani, şi apoi Bailey a murit...

Vinul mă face să vorbesc mai uşor, dar nu ştiu dacă are vreo noimă ce spun. Mă uit spre Joe. Mă ascultă cu atenţie, de parcă ar vrea să-mi prindă cuvintele în palmă, de îndată ce-mi ies de pe buze.

— Şi acum?

— Păi, nu ştiu. Mă simt atât de altfel.

Iau o pietricică şi o arunc în întuneric. Mă gândesc la cum lucrurile obişnuiau să fie predictibile, cuminţi. Cum eu obişnuiam să fiu aceeaşi. Mă gândesc că nu există noţiunea de inevitabil, că n-a existat niciodată, numai că n-o ştiam pe atunci.

— Acum sunt trează, bănuiesc, şi poate că e un lucru bun, dar e mai complicat decât atât, pentru că acum sunt cineva care ştie că oricând se poate întâmpla lucrul cel mai rău.

Joe dă din cap de parcă ar înţelege ce spun, ceea ce e bine, pentru că eu habar n-am ce-am zis. Ştiu ce am vrut să spun, totuşi. Am vrut să spun că acum ştiu cât de

aproape e moartea. Cum pândeşte. Şi cine-ar vrea să ştie asta? Cine ar vrea să ştie că suntem la doar o nepăsătoare răsuflare distanţă de sfârşit? Cine ar vrea să ştie că persoana pe care o iubeşte şi de care are cel mai mult nevoie poate dispărea deodată, pentru totdeauna?

El spune:

— Dar dacă eşti persoana care ştie că oricând se poate întâmpla lucrul cel mai rău, nu eşti, deopotrivă, şi cea care ştie şi că oricând se poate întâmpla lucrul cel mai bun?

Mă gândesc la asta şi numaidecât mă simt înveselită.

— Da, corect, spun eu. De pildă chiar acum, cu tine, de fapt… îmi iese din gură înainte de-a mă putea opri şi văd încântarea inundându-i faţa.

— Suntem beţi? întreb eu.

El mai ia o înghiţitură.

— Foarte probabil.

— Oricum, dar tu ai fost vreodată…

— N-am trecut prin nimic asemănător cu ceea ce treci tu.

— Nu, vreau să spun, ai fost vreodată îndrăgostit?

Simt p gheară în piept. Îmi doresc atât de tare să spună nu, dar ştiu că n-o să spună asta şi aşa e.

— Da, am fost. Bănuiesc.

Clatină din cap:

— Eu aşa cred, în orice caz.

— Ce s-a întâmplat?

O sirenă ţipă în depărtare. Joe se ridică în capul oaselor.

— În timpul vacanţelor de vară, eu rămâneam la căminul şcolii. Am dat peste ea şi colegul meu de cameră, şi asta m-a ucis. Vorbesc serios, m-a ucis. N-am mai vorbit niciodată cu ea, nici cu el, m-am aruncat într-un fel nebuneşte în muzică, am jurat să mă ţin departe de fete, mă rog, până acum, cred…

Zâmbeşte, dar nu ca de obicei. E o notă de vulnerabilitate, de ezitare; e întipărită pe toată faţa lui, îi pluteşte chiar şi în jurul frumoşilor săi ochi verzi. Îmi

închid ochii, să nu fiu nevoită s-o văd, pentru că nu mă pot gândi decât la cum era cât pe-aci să dea peste Toby şi cu mine, astăzi.

Joe înşfacă sticla de vin şi bea.

— Morala poveştii: violonistele sunt smintite. Cred că li se trage de la demenţa aia de arcuş.

Génévième, splendida violonistă franţuzoaică. Uh.

— Da? Şi clarinetistele?

El zâmbeşte.

— Cele mai sufletiste.

Îşi plimbă degetul pe faţa mea, de la frunte la bărbie, apoi coboară pe gât.

— Şi atât de frumoase.

Vai de mine, acum înţeleg perfect de ce regele Eduard al VIII-lea al Angliei a abdicat pentru dragoste. Dacă aş avea un tron, şi eu aş abdica, numai să retrăiesc ultimele trei secunde.

— Şi cântăreţii la corn? întreb, împletindu-mi degetele printre ale lui.

El clatină din cap.

— Ţicniţi apucaţi, fereşte-te de ei. Indivizi de tipul totul sau nimic, fără cale de mijloc pentru egoiştii ăştia.

O-ooh.

— N-ai vrea să superi vreodată un cântăreţ la corn, adaugă el glumeţ, dar eu mă fac că n-o aud.

Nu pot să cred că l-am minţit, azi. Trebuie să stau departe de Toby. Foarte departe.

O pereche de coioţi urlă în depărtare, trimiţându-mi un fior pe şira spinării. Bun moment v-aţi ales, javrelor.

— N-am ştiut că voi, cântăreţii la corn, sunteţi atât de înfricoşători, zic eu, dându-i drumul la mână şi luând o înghiţitură din sticlă. Şi chitariştii?

— Spune-mi tu.

— Hmm, stai să mă gândesc…

De data asta, îmi plimb eu degetul peste faţa lui.

— Banali şi plicticoşi, şi, bineînţeles, lipsiţi de talent…

El izbucneşte în râs.

— N-am terminat! Dar compensează lipsurile astea prin faptul că sunt atât, atât de pătimaşi…

— Oh, Doamne, şopteşte el, şi-şi aşază o mână pe ceafa mea, apropiindu-mi buzele de ale lui. Hai să lăsăm lumea întreagă să explodeze naibii de data asta.

Şi aşa facem.

Capitolul 19

Stau întinsă în pat şi aud voci.

— Ce crezi că e în neregulă cu ea?

— Nu sunt sigură. Ar putea să i se tragă de la pereţii ăştia portocalii.

O pauză şi apoi:

— Hai s-o luăm logic. Simptome: încă în pat, la prânz, într-o duminică însorită, rânjet prostesc pe faţa ei, pete pe buzele ei, probabil de la vin roşu, o băutură pe care nu are voie s-o bea, despre care vom discuta mai târziu, şi semnul care o trădează: faptul că e încă îmbrăcată, cu o rochie, aş putea adăuga, care are flori pe ea.

— Ei bine, dacă vrei opinia mea de specialist, la care am ajuns printr-o vastă experienţă şi cinci glorioase, deşi defectuoase, mariaje, este că Lennie Walker, cunoscută ca John Lennon, şi-a pierdut minţile de îndrăgostită ce e.

Big şi Buni zâmbesc, aplecaţi peste mine. Mă simt ca Dorothy trezindu-se în patul ei, înconjurată de ai ei din Kansas, după ce a fost dincolo de curcubeu.

— Crezi c-o să te mai trezeşti vreodată?

Buni stă pe pat acum, mângâindu-mă pe mâna pe care o ţine în ale ei.

— Nu ştiu.

Mă răsucesc cu faţa la ea.

— Vreau doar să stau aici cât pot de mult şi să mă gândesc la el.

Încă nu m-am hotărât ce e mai bine: experienţa de noaptea trecută sau euforia rederulării ei în minte, unde pot să apăs pe butonul de pauză şi să prefac secundele extatice în ore întregi, unde pot să reiau unele momente până când gustul dulce de iarbă al lui Joe este din nou în

gura mea, mirosul de cuişoare al pielii lui este în aer, până când îi pot simţi mâinile trecându-mi prin păr, peste tot pe rochia mea, doar un strat subţire, subţire de tot între noi, până la momentul în care şi-a strecurat mâinile pe sub material şi i-am simţit degetele pe piele ca muzica – toate acestea trimiţându-mă, iarăşi şi iarăşi, peste marginea prăpastiei care este inima mea.

În dimineaţa asta, pentru prima oară, Bailey nu a fost primul meu gând când m-am trezit şi asta mă face să mă simt vinovată. Dar vinovăţia nu are nicio şansă împotriva conştientizării că mă îndrăgostisem. M-am uitat lung pe fereastră la ceaţa matinală, întrebându-mă pentru un moment dacă ea mi-l trimisese pe Joe, ca să ştiu că în aceeaşi lume în care ea putea să moară, se putea întâmpla şi asta.

Big spune:

— Numai uită-te la ea. Trebuie să tăiem din rădăcini tufele alea nenorocite de trandafiri.

Părul lui e extrem de sârmos şi creţ ca arcurile, astăzi, iar mustaţa îi e neceruită, aşa că arată de parcă ar avea o veveriţă pe faţă. În orice poveste, Big l-ar juca pe rege.

Buni îl ceartă:

— Mai taci, tu nici măcar nu crezi în asta.

Ei nu-i place să audă pe cineva continuând zvonurile despre natura afrodiziacă a trandafirilor ei, pentru că a fost o vreme când îndrăgostiţii disperaţi veneau şi îi furau, pentru a încerca să schimbe sentimentele celor pe care le iubeau. O înnebuniseră. Nimic nu ia Buni mai în serios decât tunderea potrivită a tufelor.

Big nu se lasă, totuşi.

— Eu urmez metoda ştiinţifică dovada-e-în-budincă: poftim, examinează şi tu dovada empirică din patul ăsta. E mai lovită decât mine.

— Nimeni nu e mai lovit decât tine, tu eşti amorezul oraşului.

Buni îşi dă ochii peste cap.

— Tu spui amorez, dar subînţelegi viril, replică Big,

răsucindu-şi veveriţa pentru mai mult efect.

Mă ridic în capul oaselor şi mă sprijin de pervaz, ca să mă bucur mai bine de meciul lor de tenis verbal. Pot simţi dogoarea zilei de vară prin fereastră, încălzindu-mi plăcut spatele. Dar când îmi arunc privirea spre patul lui Bailey, sunt adusă brusc la realitate. Cum mi se poate întâmpla ceva atât de important fără ea? Şi toate celelalte lucruri importante care or să mai vină? Cum o să trec prin fiecare fără ea? Nu-mi pasă că ea a ţinut unele lucruri ascunse de mine – eu vreau să-i spun absolut totul despre noaptea trecută, despre tot ce-o să mi se întâmple vreodată! Plâng înainte să-mi dau seama, dar nu vreau să cădem toţi în spirala depresiei, aşa că înghit şi închid totul în mine, încercând să mă concentrez numai la noaptea trecută, la faptul că m-am îndrăgostit. Îmi zăresc clarinetul în partea cealaltă a camerei, pe jumătate acoperit cu eşarfa paisley a lui Bailey, pe care începusem s-o port eu, de curând.

— Joe n-a venit în dimineaţa asta? întreb, voind să cânt din nou, să suflu tot ce simţeam în clarinetul meu.

Big răspunde:

— Nu, pariez pe un milion de dolari că e exact unde eşti şi tu, deşi el probabil are chitara cu el. L-ai întrebat dacă se culcă cu ea?

— E un geniu muzical, spun eu, simţind că ameţeala de mai devreme se întoarce.

Fără nicio îndoială, am devenit bipolară.

— Oh, Doamne. Haide, Buni, e o cauză pierdută.

Big îmi face cu ochiul, apoi se îndreaptă spre uşă.

Buni stă aşezată lângă mine, ciufulindu-mi părul de parcă sunt un copil mic. Se uită la mine cu atenţie şi un pic prea mult. Oh, nu. Fusesem într-o asemenea transă, încât uitasem că nu stătusem de vorbă cu Buni în ultima vreme, că abia de mai stătuserăm vreodată singure, aşa, în ultimele săptămâni.

— Len.

Asta e fără îndoială tonul ei de buniclaraţii, dar nu cred c-o să fie despre Bailey. Despre exprimarea

sentimentelor mele. Despre împachetarea lucrurilor lui Bailey. Despre ieşit în oraş să luăm prânzul împreună. Despre reluarea lecţiilor mele de muzică. Despre toate lucrurile pe care n-am mai vrut să le fac.

— Da?

— Am mai vorbit despre prevenirea sarcinii, boli şi toate celelalte…

Piui! Asta e benignă.

— Da, cam de vreun milion de ori.

— OK, aşadar cât n-ai uitat brusc de toate.

— Nu.

— Bine.

Îmi mângâie iarăşi mâna.

— Buni, nu e nevoie încă, da?

Simt împurpurarea obrajilor cuvenită la dezvăluirea aceasta, dar e mai bine să n-o las să se frământe şi să mă descoasă permanent.

— Cu atât mai bine, cu atât mai bine, zice ea, cu evidentă uşurare în voce, ceea ce mă face să mă gândesc.

Lucrurile cu Joe, noaptea trecută, au fost intense, dar au fost temporizate pentru a savura la maxim. Nu la fel a fost cu Toby. Mă îngrijorez despre ce s-ar fi putut întâmpla, dacă n-am fi fost întrerupţi. Aş fi avut atâta minte să pun stop? Aş fi avut? Tot ce ştiu e că totul s-a întâmplat foarte repede, eram complet lipsită de control, iar prezervativele erau ultimul lucru la care-mi stătea mintea. Doamne! Cum de se întâmplase aşa ceva? Cum ajunseseră mâinile lui Toby Shaw pe sânii mei? *Ale lui Toby!* Şi doar cu câteva ore înainte de ale lui Joe. Îmi vine să mă bag sub pat şi să nu mai ies de acolo. Cum am ajuns de la şoarece de bibliotecă şi fanatică a orchestrei la desfrânata cu doi-tipi-în-aceeaşi-zi?

Buni zâmbeşte, neştiind nimic despre bila ce mi s-a ridicat brusc în gât, răsucindu-mi măruntaiele. Îmi ciufuleşte din nou părul.

— În mijlocul acestei întregi tragedii, tu ai crescut, scumpo, şi ăsta e aşa un lucru minunat.

Gem.

Capitolul 20

— Lennie! Lennie! Leennniiie! Doamne, ce dor mi-a fost de tine!

Dau telefonul la o parte de la ureche. Sarah nu-mi răspunsese la mesaj, aşa că am dedus că era cu adevărat supărată. Încerc s-o întrerup ca să-i spun asta, dar ea îmi strigă:

— *Sunt* furioasă! Şi *nu* vorbesc cu tine!

Apoi se porneşte să-mi dea raportul despre bârfele verii pe care le-am ratat. O ascult cu drag, dar pot să-mi dau seama că existase nişte vitriol adevărat în cuvintele ei. Stau întinsă în pat, epuizată după ce am exersat *Adagio şi Tarantella* lui Cavallini două ore încheiate – a fost incredibil, de parcă transformam aerul în culori. Mă făcuse să mă gândesc la spusele lui Charlie Parker[34], pe care domnul James îi plăcea să-l citeze: *Dacă n-o trăieşti, nu-ţi poate ieşi pe pavilion.* Pe mine mă făcuse să mă gândesc, de asemenea, că m-aş putea duce, totuşi, la repetiţiile de vară cu orchestra.

Sarah şi cu mine am făcut un plan să ne întâlnim la Flying Mans. Ard de nerăbdare să-i spun despre Joe. Nu despre Toby – impresia că, dacă n-o să vorbesc despre asta, pot să mă prefac că pur şi simplu nu s-a întâmplat.

Ea stă întinsă pe o stâncă, la soare, citind *Al doilea sex,* de Simone de Beauvoir – pregătindu-se, sunt sigură, de foarte promiţătoarea ei expediţie de agăţat băieţi la simpozionul despre feminism, al Departamentului statal al Studiilor despre femei. Sare în picioare când mă vede şi mă îmbrăţişează ca nebuna, în pofida faptului că e complet goală. Avem iazul nostru secret şi o minicascadă, în spate la Flying Man's, unde venim de mulţi ani. Am declarat

---

34 Citatul este: „Music is your own experience, your own thoughts, your wisdom. If you don't live it, it won't come out of your horn" (Muzica este experiența ta, gândurile tale, cunoștințele tale. Dacă n-o trăiești, n-o să-ți iasă pe pavilion) – în *Bird: The Legend Of Charlie Parker* (1977), de Robert George Reisner.

costumele de baie opţionale şi noi optăm fără.

— Doamne, a trecut o veşnicie, zice ea.

— Îmi pare atât de rău, Sarah, spun eu, îmbrăţişând-o, la rândul meu.

— E OK, pe cuvânt, zice ea. Ştiu că trebuie să-ţi dau permis de voie, în clipa asta. Deci asta-i…

Se trage înapoi pentru o secundă, îmi cercetează faţa.

— Stai puţin. Ce-ai păţit? Arăţi ciudat. Vreau să spun, *cu adevărat* ciudat.

Nu mă pot opri din zâmbit. Probabil arăt ca o Fontaine.

— Ce-i, Lennie? Ce s-a întâmplat?

— Cred că m-am îndrăgostit.

În clipa în care cuvintele îmi ies din gură, simt cum îmi ia foc faţa de ruşine. Se presupunea că sunt în doliu, nu că mă îndrăgostesc. Ca să nu mai spun şi ce altceva am mai făcut.

— Ceea?! Asta-i *fir-ardeincredibiiillll*! de necrezut! Vaci pe lună, Len! Vaci. Pe. Lună!

Ei, cam atât a fost cu ruşinea. Sarah e în plină dispoziţie de majoretă, bate aerul cu braţele, ţopăie în loc. Apoi se opreşte brusc.

— Stai, de cine? NU de Toby, sper.

— Nu, nu, bineînţeles că nu, spun eu, în timp ce un uriaş camion de vinovăţie, cu optsprezece roţi, în plină viteză, mă turteşte la pământ.

— Pfui, oftează Sarah teatral, ştergându-şi fruntea cu mâna. Atunci de cine? De cine ai putea tu să te îndrăgosteşti? N-ai ieşit pe nicăieri, cel puţin din câte ştiu, iar târgul ăsta e mai prăpădit decât Satul-Rataţilor, deci unde l-ai găsit?

— Sarah, e Joe.

— Nu e.

— Ba da, e.

— Nu!

— Da.

— Nu-i adevărat.

— E adevărat.

— Nu-nu, nu – nu, nu – nu.

— Da-da, da-da, da-da.

Etc.

Demonstraţia ei de entuziasm de mai devreme nu e nimic faţă de ce se petrece acum. Merge în cerc în jurul meu, spunând:

— Oh, Doamne. Sunt atâât de geloasă. Toate fetele din Clover umblă după un Fontaine sau altul. Nu-i de mirare că ai stat închisă în casă. Şi eu aş fi stat, dacă aş fi putut să fiu închisă cu vreunul dintre ei. Doamne, lasă-mă să trăiesc totul prin tine. Povesteşte-mi cum s-a întâmplat, în cele mai mici detalii. Băiatul ăla frumos de pică, ochii ăia*, genele* alea, zâmbetul ăla *increfir-ardibil,* băiatul care cântă la trompetă în felul ăla, uau, Lennniiie!

Acum se plimbă în sus şi-n jos, şi-a aprins o altă ţigară, e la fumat în serie veselă – un furnal dezbrăcat maniac. Sunt atât de fericită să mă aflu împreună cu miracolul meu de prietenă, Sarah. Şi sunt atât de fericită că sunt fericită din pricina asta.

Îi povestesc, în cele mai mici detalii. Cum a venit în fiecare dimineaţă cu croissante, cum am cântat împreună, cum i-a făcut pe Buni şi pe Big atât de bucuroşi prin simpla lui prezenţă în casă, cum am băut vin, noaptea trecută, şi ne-am sărutat până am fost sigură că ajunsesem drept în cer. I-am povestit cum aveam impresia că-i pot auzi inima bătând şi când nu era de faţă, cum pot simţi că nişte flori – unele megabuniceşti – mi se deschid în piept, cum sunt convinsă că simt exact ca Heathcliff pentru Cathy înainte să…

— OK, opreşte-te o secundă.

Încă mai zâmbeşte, dar pare un pic îngrijorată şi surprinsă.

— Lennie, nu eşti îndrăgostită, eşti dementţită. N-am mai auzit pe nimeni vorbind aşa despre un băiat.

Ridic din umeri.

— Atunci sunt dementţită.

— Uau, vreau şi eu să fiu dementţită.

Se aşază lângă mine, pe piatră.

— Când te gândeşti că abia de-ai sărutat trei băieţi în toată viaţa ta şi acum, asta. Bănuiesc că te-ai păstrat sau ceva de genul…

Îi spun despre teoria mea Rip Van Lennie[35], cu dormitul toată viaţa mea până de curând.

— Nu ştiu ce să zic, Len. Mie mi-ai părut întotdeauna trează.

— Da, nici eu nu ştiu ce să zic. A fost o teorie indusă de vin.

Sarah culege o pietricică de jos şi o aruncă în apă cu un pic prea multă forţă.

— Ce-i? întreb eu.

Nu-mi răspunde imediat, mai ia o pietricică şi o aruncă, la fel.

— Sunt furioasă pe tine, dar n-am voie să fiu, ştii?

Exact asta simt şi eu faţă de Bailey, uneori, în ultima vreme.

— Ai ţinut atâtea lucruri în secret de mine, Lennie. Am crezut… nu ştiu.

E ca şi când ar rosti replicile mele dintr-o piesă.

— Îmi pare rău, spun din nou, cu voce pierită.

Aş vrea să spun mai mult, să-i dau o explicaţie, dar adevărul e că nu ştiu de ce m-am simţit atât de închisă faţă de ea de când a murit Bailey.

— E OK, zice ea din nou, liniştit.

— O să fie altfel de acum, spun eu şi sper că e adevărat. Promit.

Mă uit la soare alintând suprafaţa râului, la frunzele verzi, la stâncile ude din spatele cascadei.

— Vrei să mergem în apă?

— Nu încă, zice ea. Şi eu am noutăţi. Nu extraordinare, dar noutăţi.

E un stăvilar clar şi îl merit. Nici măcar n-am întrebat-o ce mai face.

---

35 Aluzie la romanul lui Washington Irving, *Rip Van Winkle* (1819), în care protagonistul este adormit în pădure de niște spirite și se întoarce acasă peste douăzeci de ani.

Ea îmi zâmbeşte superior, de-a dreptul dement, de fapt.

— M-am cuplat cu Luke Jacobus, noaptea trecută.

— Luke?

Sunt surprinsă. În afară de recenta lui întunecare a raţiunii, care avusese drept rezultat statutul lui de mort-în-orchestră, îi purtase o dragoste loială şi neîmpărtăşită lui Sarah încă din clasa a doua. Regele Tâmpiversului, obişnuia să-l numească ea.

— Nu te-ai sărutat cu el într-a şaptea şi pe urmă l-ai părăsit când idiotul ăla de surfer ţi-a luat ochii?

— Da, probabil e o prostie, zice ea. Am fost de acord să fac versurile pentru muzica incredibilă pe care a compus-o, şi am stat un timp împreună şi pur şi simplu s-a întâmplat.

— Cum a rămas cu regula Jean-Paul Sartre?

— Simţul umorului e un atu care taie ştiinţa de carte, am hotărât eu – şi girafe săltăreţe, Len, pe erupţia gheizerului, tipul e ca Hulk, zilele astea.

— E amuzant, recunosc eu. Şi verde.

Ea râde, tocmai când telefonul meu semnalizează un mesaj. Scormonesc prin geantă şi-l scot, sperând într-un mesaj de la Joe.

Sarah cântă:

— Lennie a primit un bilet de amor de la Fontaine, în timp ce încearcă să-l citească peste umărul meu. Haide, dă-mi să văd.

Îmi înşfacă telefonul din mână. I-l smulg înapoi dar prea târziu. Scrie: *Trebuie să vorbesc cu tine. T.*

— *T* de la Toby? întreabă ea. Dar credeam… vreau să spun, tocmai ai spus… Lennie, ce faci?

— Nimic, îi spun eu, aruncând telefonul înapoi în geantă, deja încălcându-mi promisiunea. Pe bune. Nimic.

— Oare de ce nu te cred? zice ea, clătinând din cap. Am o presimţire rea despre povestea asta.

— Ba să n-ai, spun eu şi înghit propria-mi presimţire atroce. Pe bune. Sunt dementă, mai ştii?

Îi pun o mână pe braţ.

— Hai să înotăm.

Plutim pe spate în iazul nostru mai bine de o oră. Am făcut-o să-mi povestească totul despre noaptea ei cu Luke, ca să nu mai fiu nevoită să mă gândesc la mesajul lui Toby, la ce ar putea fi atât de urgent. Apoi urcăm până la cascadă şi ne vârâm sub ea, ţipând FUCK, în continuu, în mugetul apei, aşa cum facem de când eram mici.

Urlu până nu mai pot.

Capitolul 21

Când mă întorc acasă de la râu, prin pădure, deja am hotărât că Toby, ca şi mine, trebuie să se fi simţit îngrozitor pentru ceea ce se întâmplase, şi de aici urgenţa textului. Probabil voia doar să-mi dea asigurări că n-o să se mai întâmple iarăşi. Ei bine, sunt de acord. Niciun protest de la vechiul meu *moi* dementţit.

S-a înnorat şi aerul greu se simte încărcat cu probabilitatea unei ploi de vară. Văd un pahar de unică folosinţă pe jos, aşa că m-aşez, scriu câteva versuri pe el şi apoi îl îngrop sub o grămăjoară de ace de pin. Mă întind pe spate, pe pământul spongios al pădurii. Ador să fac asta – să mă dau cu totul imensităţii cerului sau tavanului, dacă nevoia apare când sunt în casă. Când îmi întind mâinile şi îmi apăs degetele în solul argilos, încep să mă întreb ce-aş fi făcut în clipa asta, ce-aş fi simţit în minutul ăsta, dacă Bailey ar mai fi fost în viaţă. Îmi dau seama ceva care mă sperie: aş fi fericită, dar într-un mod temperat, fără nimic dement. Aş merge ca ţestoasa mai departe, cum am mers întotdeauna, băgată în carapacea mea, teafără şi nevătămată.

Dar dacă aş fi o ţestoasă fără carapace acum, dementţită şi devastată în egală măsură, o *increfir-ardibilă* tânără vraişte, care vrea să transforme aerul în culori cu clarinetul ei, şi dacă undeva, în adâncul fiinţei mele, aş prefera asta? Dacă, oricât de teamă mi-ar fi să am moartea după mine ca o umbră, aş începe să-mi placă cum grăbeşte pulsul, nu doar al meu, ci al întregii lumi. Mă îndoiesc că Joe m-ar fi observat măcar vreodată, dacă aş fi fost încă în

carapacea mea dură de fericire potolită. Scrisese în jurnalul lui că avea impresia despre mine că sunt la volum maxim, *eu,* şi poate că sunt acum, dar n-am fost niciodată înainte. Cum e posibil ca preţul acestei schimbări din mine să fie atât de mare? Nu mi se pare corect ca totul să vină din moartea lui Bailey. Nu mi se pare corect nici măcar să am gândurile astea.

Pe de altă parte, mă gândesc la sora mea şi la ce ţestoasă fără carapace fusese ea şi cum voia să fiu şi eu una la fel. *Hai, măi, Lennie,* obişnuia să-mi spună de cel puţin zece ori pe zi. *Hai, Len.* Şi asta mă face să mă simt mai bine, acum, ca şi când viaţa şi nu moartea ei mă învaţă cum să fiu, cine să fiu.

Ştiu că Toby e acolo chiar înainte să intru, pentru că Lucy şi Ethel s-au instalat pe verandă. Când intru în bucătărie, îi văd pe el şi pe Buni stând la masă şi vorbind cu voci scăzute.

— Bună, zic eu, nedumerită.

Oare nu-şi dă seama că nu poate fi aici?

— Să vezi ce noroc am avut, zice Buni. Veneam spre casă cu braţele pline de cumpărături şi deodată trece Toby vâjâind pe skateboardul lui.

Buni n-a mai condus din 1900. Merge pe jos prin tot Cloverul şi tocmai de aceea a devenit Guru al Grădinilor. Nu se putea abţine, începuse să-şi ia foarfecele de grădină cu ea în drumurile până în centru, iar când oamenii se întorceau la casele lor, o găseau tunzându-le tufele la perfecţie – ironic, da, ţinând cont de politica ei cu jos labele din propria ei grădină.

— Mare noroc, îi spun lui Buni şi îl cercetez din priviri pe Toby.

Noi julituri îi acoperă braţele, probabil de la căzăturile de pe placă. Are ochi sălbăticiţi şi răvăşiţi, complet în derivă. În clipa asta ştiu două lucruri: că am greşit în privinţa mesajului său şi că nu mai vreau să fiu în derivă cu el.

Ce vreau cu adevărat este să urc în Sanctuar şi să

cânt la clarinetul meu.

Buni se uită la mine şi zâmbeşte.

— Ai înotat. Părul tău arată ca un ciclon. Mi-ar plăcea să-l pictez.

Întinde mâna şi îmi atinge ciclonul.

— Toby o să rămână la masă cu noi.

Nu-mi vine să cred.

— Mie nu mi-e foame, spun. Mă duc sus.

Buni tresare la grosolănia mea, dar nu-mi pasă. În niciun caz n-am să stau la masă cu Toby, *care mi-a pipăit sănii,* cu Buni şi cu Big. Ce-i în mintea lui?

Urc în Sanctuar, îmi scot din cutie şi-mi montez clarinetul, apoi scot partitura cu muzica lui Edith Piaf pe care am împrumutat-o de la un anumit *garçon*, dau paginile, aleg *la vie en rose* şi încep să cânt. E melodia pe care am ascultat-o noaptea trecută, în timp ce lumea exploda. Sper să pot rămâne pierdută într-o stare de Joedelir şi n-o să aud bătaia la uşa mea după ce vor sfârşi ei masa, dar bineînţeles că o aud.

Toby, *care mi-a pipăit sânii şi să nu uităm că şi-a pus şi mâna pe chiloţii mei*, deschide uşa, intră şovăind şi se aşază pe patul lui Bailey. Mă opresc din cântat, îmi sprijin clarinetul de noptieră. Pleacă, gândesc nemiloasă, du-te de aici. Hai să ne prefacem că nu s-a întâmplat, în niciuna din dăţi.

Niciunul dintre noi nu scoate vreun cuvânt. El se freacă pe coapse cu atâta forţă că pariez că frecarea generează căldură. Privirea i se plimbă nefocalizată prin toată camera. În cele din urmă, se opreşte asupra unei fotografii cu Bailey şi cu el, pe măsuţa ei de toaletă. Trage aer în piept şi îşi întoarce ochii spre mine. Privirea lui zăboveşte.

— Bluza ei…

Mă uit în jos. Uitasem că o aveam pe mine.

— Da.

Începusem să-i port hainele lui Bailey din ce în ce mai des şi în afara Sanctuarului, nu numai înăuntru. Mă trezeam scotocind prin şifonierul meu şi-mi veneau în

minte întrebări: Cine a fost fata care a purtat lucrurile astea? Sunt sigură că unei singuratice i-ar plăcea, i-ar plăcea totul, gândesc eu, uitându-mă la Toby. Ea mi-ar spune probabil că încerc să-i iau locul lui Bailey. Sau, mai rău, să concurez cu Bailey într-un mod în care n-aş fi putut s-o fac niciodată când fusese în viaţă. Dar aşa să fie? Nu mi se pare. Când îi port hainele, mă simt doar mai în siguranţă, ca şi când ea mi-ar şopti la ureche.

Sunt pierdută în gânduri, aşa că tresar când Toby spune, cu o voce neobişnuit de tremurătoare:

— Len, îmi pare rău. Pentru tot.

Îi arunc o privire. Arată atât de vulnerabil, speriat.

— Mi-am pierdut capul, mă simt atât de prost.

Asta voise să-mi spună? Uşurarea mi se revarsă din piept.

— Şi eu la fel, spun, topindu-mă imediat.

Suntem amândoi vinovaţi.

— Eu mai mult, crede-mă, zice el, frecându-şi din nou coapsele.

E atât de frământat. Crede că e numai vina lui sau cum?

— Amândoi am făcut-o, Toby, zic eu. De fiecare dată. Amândoi suntem groaznici.

El se uită la mine, cu căldură în ochii lui negri.

— Tu nu eşti groaznică, Lennie.

Vocea îi e blândă, intimă. Îmi dau seama că ar vrea să întindă o mână spre mine. Mă bucur că sunt în capătul celălalt al camerei. Mi-ar plăcea ca el să fie dincolo de ecuator. Oare corpurile noastre îşi închipuie acum că ori de câte ori sunt împreună trebuie să se atingă? îi spun corpului meu că în mod hotărât nu e cazul, chiar dacă o simt din nou. Nu contează.

Şi atunci un asteroid dezertor pătrunde prin atmosfera Pământului şi cade cu zgomot în Sanctuar.

— Numai că nu mă pot opri să nu mă gândesc la tine, zice el. Nu pot. Pur şi simplu…

Strânge cuvertura patului lui Bailey în pumni.

— Vreau…

— Te rog, nu spune mai mult.

Traversez camera spre şifonierul meu, deschid sertarul de la mijloc, scot o bluză, bluza mea. Trebuie s-o scot pe a lui Bailey. Pentru că dintr-odată cred că singuratica aia imaginară a intuit corect.

— Nu sunt eu, spun calmă, în timp ce deschid uşa garderobei şi mă strecor înăuntru. Eu nu sunt ea.

Stau în întunericul liniştit, recăpătând controlul asupra respiraţiei mele, asupra vieţii mele, îmbrăcând bluza mea pe corpul meu. E ca şi când ar fi un râu sub picioarele mele, curgând spre el, totuşi, în pofida a tot ce s-a întâmplat cu Joe, un râu vehement, pătimaş, disperat, dar nu vreau să-l urmez, de data asta. Vreau să rămân pe mal. Nu putem să ne tot încolăcim braţele pe după o fantomă.

Când ies din garderobă, el nu mai e.

— Îmi pare foarte rău, spun tare, în camera portocalie pustie.

Parcă răspunzându-mi, mii de palme încep să aplaude pe acoperiş. Mă duc până la patul meu, mă urc pe pervazul ferestrei şi-mi întind mâinile afară. Pentru că noi nu avem decât una sau două furtuni într-o vară, ploaia este un eveniment. Mă aplec mai mult peste pervaz, cu palmele spre cer, lăsând apa să mi se scurgă printre degete, amintindu-mi ce ne spusese Big, lui Toby şi mie, în după-amiaza aceea. *Nu există altă cale de ieşire, decât trecând prin asta.* Cine-a ştiut ce înseamnă să treci *prin*?

Văd pe cineva alergând pe stradă, în ploaia torenţială. Când silueta se apropie de grădina luminată, îmi dau seama că e Joe şi moralul meu e imediat înălţat. Pluta mea de salvare.

— Hei! strig şi dau din mâini ca o nebună.

El îşi ridică ochii spre fereastră, zâmbeşte şi nu ştiu cum să cobor mai repede pe scări, să ies pe uşa de la intrare, în ploaie şi lângă el.

— Mi-a fost dor de tine, spun eu, întinzând mâna şi atingându-i obrazul cu degetele.

Ploaia îi picură de pe gene, curgând în mici şiroaie pe

toată faţa lui.

— Doamne, şi mie.

Apoi mâinile lui sunt pe obrajii mei şi ne sărutăm, iar ploaia toarnă cu găleata peste capetele noastre şi, încă o dată, toată fiinţa mea e în flăcări de bucurie.

Nu ştiusem că aşa simţi când eşti îndrăgostit, de parcă te transformi într-o văpaie.

— Ce faci? îl întreb, când în sfârşit mă hotărăsc să mă desprind un moment de el.

— Am văzut că ploua – m-am furişat afară, voiam să te văd, exact aşa.

— De ce a trebuit să te furişezi?

Ploaia ne face fleaşcă, bluza mi s-a lipit de corp, iar mâinile lui Joe de ea, plimbându-le în sus şi-n jos pe mine.

— Sunt la carceră, zice el. Am făcut-o de oaie în stil mare, că vinul ăla pe care l-am băut era cam de patru sute de dolari sticla. Habar n-am avut. Am vrut să te impresionez pe tine, că d-aia l-am luat de jos. Tata şi-a ieşit din răbdări când a văzut sticla goală – m-a pus să sortez lemne toată ziua şi toată noaptea în atelierul lui, în timp ce el a vorbit la telefon cu iubita lui toată vremea. Cred că a uitat că ştiu franceza.

Nu ştiu dacă să-l mai întreb de sticla de vin de patru sute de dolari pe care am băut-o sau despre iubită, dar mă hotărăsc pentru cea din urmă.

— Iubita lui?

— Nu contează. Trebuia să te văd, dar acum trebuie să mă întorc şi vreau să-ţi dau asta.

Scoate o bucată de hârtie din buzunar şi o îndeasă repede în al meu, ca să nu se ude de tot.

Mă sărută din nou.

— OK, te las.

Nu se clinteşte.

— Nu vreau să te las.

— Nici eu nu vreau, îi zic.

Părul lui e negru şi lipit în şuviţe ca şerpii pe toată faţa. E ca şi când aş fi sub duş cu el. Uau – să fiu sub duş cu el.

Se întoarce ca să plece, totuşi, şi observ că-şi mijeşte ochii, uitându-se peste umărul meu.

— De ce e mereu aici?

Mă întorc. Toby e la geamul de la uşă, *uitându-se la noi* – arată de parcă ar fi fost lovit de o bilă demolatoare. Doamne! Probabil că nu plecase, probabil fusese în atelier cu Buni sau cam aşa. El deschide uşa, îşi ia placa şi trece grăbit pe lângă noi fără niciun cuvânt, cu umerii strânşi sub ploaie.

— Ce se petrece? întreabă Joe, cercetându-mă cu razele X ale privirii sale.

Tot corpul i s-a încordat.

— Nimic. Pe bune, răspund eu, exact cum îi răspunsesem şi lui Sarah. E supărat pentru Bailey.

Ce altceva pot să-i spun? Dacă îi spun ce se petrece, ce a continuat chiar şi după ce m-a sărutat el, o să-l pierd.

Aşa că, atunci când spune:

— Sunt eu prost şi paranoic?

Eu doar răspund:

— Da.

Iar în cap îmi răsună: *Să nu superi vreodată un cântăreţ la corn.*

El zâmbeşte larg şi deschis ca o pajişte.

— OK.

Apoi mă sărută pătimaş o ultimă oară şi din nou soarbem ploaia unul de pe buzele celuilalt.

— Pa, John Lennon.

Şi o ia din loc.

Mă grăbesc să intru, îngrijorată pentru ceea ce-mi spusese Toby şi ceea ce nu-i spusesem eu lui Joe, de parcă ploaia mă spălase de toate acele săruturi minunate.

Capitolul 22

Stau acum întinsă în pat, ţinând în mâini antidotul frământărilor pentru orice. E o foaie de caiet cu portative, încă umedă de ploaie. Sus, cu scrisul de mână pătrăţos, de băiat ciudat, al lui Joe e scris: *Pentru o clarinetistă sufletistă, frumoasă, de la un chitarist banal, plicticos şi*

lipsit de talent, deşi înflăcărat. Partea 1, Partea 2 urmează.

Încerc s-o aud în minte, dar abilitatea mea de a auzi fără să cânt e jalnică. Mă ridic, îmi iau clarinetul şi, peste câteva clipe, melodia se revarsă în cameră. Îmi amintesc în timp ce cânt că el spusese că tonalitatea mea e atât de singuratică, asemenea unei zile fără păsări, dar melodia pe care a compus-o e toată numai păsări, iar ele îşi iau zborul din clarinetul meu şi umplu aerul unei zile de vară liniştite, umplu copacii şi cerul – e excelentă. O cânt încă o dată şi încă o dată, până când o ştiu pe de rost.

E ora două noaptea şi, dacă mai cânt o dată, o să-mi cadă degetele, dar sunt prea Joedelirantă să pot dormi. Cobor la bucătărie să-mi iau ceva de mâncare, iar când urc din nou în Sanctuar, sunt lovită pe neaşteptate de o dorinţă atât de puternică, încât trebuie să-mi acopăr gura ca să-mi înăbuş un ţipăt. Vreau ca Bails să fie întinsă în patul ei, citind. Vreau să-i vorbesc despre Joe, vreau să-i cânt şi ei acest cântec.

O vreau pe sora mea.

Vreau să arunc cu o clădire în Dumnezeu.

Trag aer în piept şi-l suflu cu destulă forţă ca să spulber zugrăveala portocalie de pe pereţi.

Nu mai plouă – noaptea curăţată ca nouă se rostogoleşte în valuri pe fereastra deschisă. Nu ştiu ce să fac, aşa că mă duc până la biroul lui Bailey şi mă aşez, ca de obicei. Mă uit din nou la cartea de vizită a detectivului. Mă gândisem să-l sun, dar n-am făcut-o încă, şi nici n-am strâns încă niciun lucruşor. Iau o cutie de carton şi hotărăsc să fac un sertar, două. Nu pot să sufăr să văd cutiile goale, aproape la fel de mult ca şi ideea de a-i strânge lucrurile.

Sertarul de jos e plin de caiete de şcoală, ani de muncă, acum zadarnici. Iau unul, îmi plimb degetul pe copertă, îl strâng la piept, apoi îl pun în cutie. Toată cunoaşterea ei a dispărut, acum. Tot ce a învăţat vreodată sau a auzit sau a văzut. Modul ei aparte de a se uita la Hamlet sau la margarete sau a gândi despre iubire, toate gândurile ei personale complicate, cugetările ei secrete

neimportante – au dispărut, de asemenea. Am auzit expresia asta, odată: De fiecare dată când moare cineva, o bibliotecă arde. Mă uit la una arsă până la pământ.

Îngrămădesc restul caietelor peste cel dintâi, închid sertarul şi repet operaţiunea cu cel de deasupra. Închid cutia de carton şi iau o alta. În sertarul ăsta sunt alte caiete de şcoală şi nişte jurnale pe care n-o să le citesc. Trec repede prin teanc, punându-le, unul câte unul, în cutie. La fundul sertarului este unul deschis. E plin de scrisul mărunt şi mâzgălit al lui Bailey; coloane de cuvinte acoperă toată pagina, majoritatea tăiate cu linii. Îl iau, simt un junghi de vinovăţie, dar apoi vinovăţia mi se transformă în surprindere, apoi în frică, atunci când văd ce cuvinte sunt acelea.

Toate sunt combinaţii între numele mamei noastre cu alte nume şi lucruri. Există o întreagă secţiune a numelui Paige combinat cu oameni şi lucruri în legătură cu John Lennon, tizul meu, şi, cum am presupus noi, din pricina asta, muzicianul ei favorit. Noi nu ştim practic nimic despre mama. De parcă, atunci când a plecat, şi-a luat toate urmele vieţii sale cu ea, lăsând doar o poveste. Buni rareori vorbeşte despre altceva decât despre extraordinara ei poftă de a călători, iar Big nici atât.

„La cinci ani, ne povestea Buni mereu şi mereu, ridicându-şi degetul, ca pentru a-şi sublinia spusele, mama voastră s-a dat jos din pat, într-o noapte, şi am găsit-o la jumătatea drumului spre oraş, cu rucsăcelul ei albastru şi un băţ. Mi-a spus că pornise într-o aventură – la cinci ani, fetelor!”

Aşadar, asta era tot ce aveam, în afară de o cutie cu lucrurile ei pe care o păstram în Sanctuar. Cutia e plină de cărţi pe care noi le şterpeliserăm ani de-a rândul de pe rafturile de la parter, unele care aveau numele ei în ele: *Oliver Twist, Pe drum, Siddhartha, Poemele alese ale lui William Blake,* şi nişte exemplare Harlequin[36], care ne-au uluit grozav, snoabe într-ale cărţilor ce eram noi. Niciuna

36 Harlequin Enterprises Limited, companie canadiană care publică serii de cărți de dragoste și de ficțiune pentru femei.

dintre ele nu avea colţurile îndoite sau adnotări. Mai aveam nişte albume anuale, dar nu exista nimic scris de prietenii ei în ele. Şi un exemplar din *Plăcerea de a găti,* pătat cu mâncare peste tot. (Buni ne-a spus, odată, că mama era magiciană într-ale bucătăriei şi că ea bănuieşte că face rost de bani, pe drum, din gătit.)

Dar mai cu seamă ceea ce avem noi sunt hărţile, mulţime şi mulţime de hărţi: hărţi rutiere, hărţi topografice, hărţi ale Cloverului, hărţi ale Californiei, ale celorlalte patruzeci şi nouă de state americane, ale ţărilor străine, continent după continent. Sunt şi câteva atlase, fiecare studiat şi citit şi răscitit la fel de mult ca exemplarul meu din *la răscruce de vânturi.* Hărţile şi atlasele dezvăluie cel mai mult despre ea: o fată pe care a chemat-o lumea largă. Când eram mai mici, Bailey şi cu mine petreceam ore în şir cercetând atlasele şi închipuindu-ne rute şi aventuri pentru ea.

Încep să răsfoiesc carnetul de însemnări. Sunt pagini peste pagini cu aceste combinaţii: Paige/Lennon/Walker, Page/Lennon/Yoko, Page/Lennon/Imagine, Page/Dakota[37]/Ono şi tot aşa. Uneori, există câte o însemnare sub o combinaţie de nume. De pildă, sub combinaţia *Paige/Dakota* e mâzgălită o adresă din New Hampton, Massachusetts. Dar a fost tăiată şi a scris deasupra *prea tânără.*

Sunt şocată. Amândouă căutaserăm pe internet numele mamei noastre de nenumărate ori, fără niciun rezultat, şi uneori încercam să ne gândim la pseudonime pe care şi le-ar fi putut lua şi le căutaserăm şi pe acelea, la fel de zadarnic, însă niciodată astfel, niciodată metodic, niciodată cu genul ăsta de aprofundare şi stăruinţă. Carnetul e practic plin. Bailey trebuie să fi făcut asta în fiecare clipă liberă, în fiecare moment în care eu nu eram prin preajmă, pentru că rareori am văzut-o la computer. Însă acum, că mă gândesc, o văd stând în faţa Jumătăţii de

37 Dakota sau Apartamentele Dakota este numele celebrului imobil din Manhattan în care au locuit John Lennon și Yoko Ono, din 1973 până la asasinarea artistului, în 1980.

Mamă îngrozitor de mult, înainte să moară, studiind-o intens, aproape de parcă ar fi aşteptat ca ea să-i vorbească.

Deschid la prima pagină a carnetului. E datată 27 februarie, cu mai puţin de două luni înainte să moară. Cum a putut face toată munca asta în atât de puţin timp? Nu-i de mirare că a avut nevoie de ajutorul Sf. Anton. Îmi doresc să mi-l fi cerut pe-al meu.

Pun carnetul la loc în sertar, mă duc la patul meu, îmi scot din nou clarinetul din cutie şi cânt melodia lui Joe. Vreau să fiu din nou în ziua aceea de vară, vreau să fiu aici cu sora mea.

Capitolul 23

Când cobor la bucătărie, în dimineaţa următoare, Buni e la aragaz, prăjind cârnaţi, cu umerii aduşi într-o posomorâre generală. Big stă cocârjat peste cafeaua lui, la masă. În spatele lor, linţoliul ceţii de dimineaţă acoperă fereastra, de parcă toată casa pluteşte într-un nor. Stând în prag, sunt pătrunsă de aceeaşi senzaţie înfricoşătoare, de gol, pe care o am când văd case abandonate, cele cu bălării crescând prin treptele de la intrare, cu tencuiala crăpată şi ferestre murdare, sparte şi bătute în scânduri.

— Unde e Joe? întreabă Big.

Atunci îmi dau seama de ce e disperarea atât de făţişă în dimineaţa asta: Joe nu e aici.

— La carceră, spun eu.

Big ridică ochii şi rânjeşte cunoscător.

— Ce-a făcut?

Instantaneu, dispoziţia s-a îmbunătăţit. Uau. Bănuiesc că nu e plută de salvare doar pentru mine.

— A luat o sticlă de vin de patru sute de dolari de la tatăl lui şi a băut-o, într-o noapte, cu o fată pe nume John Lennon.

În acelaşi timp, Buni şi Big tresar, apoi exclamă:

— Patru sute de dolari?!

— Habar n-a avut.

— Lennie, nu-mi place că bei.

Buni agită spatula spre mine. Cârnaţii sfârâie şi stropesc în tigaie, în spatele ei.

— Eu nu beau. Bine, foarte rar. Nu-ţi face griji.

— La naiba, Len. A fost bun?

Faţa lui Big e un studiu al mirării.

— Nu ştiu. N-am mai băut niciodată vin roşu înainte, bănuiesc că da.

Îmi torn o ceaşcă de cafea care e apătoasă precum ceaiul. M-am obişnuit cu noroiul pe care-l făcea Joe.

— La naiba, repetă Big, luând o gură din cafeaua lui şi strâmbându-se dezgustat.

Bănuiesc că acum şi el preferă nămoloasa lui Joe.

— Presupun că nici n-ai să mai bei vin, cu ştacheta ridicată atât de sus.

Mă întreb dacă Joe o să vină la prima repetiţie a orchestrei de azi – eu m-am hotărât să mă duc – când deodată intră pe uşă cu croissante, gândaci morţi pentru Big şi un zâmbet până la Dumnezeu pentru mine.

— Salut! spun eu.

— Ţi-au dat drumul, zice Big. Asta-i grozav. E o vizită conjugală sau ţi s-a terminat sentinţa?

— Big! îl ceartă Buni. Te rog.

Joe râde.

— S-a terminat. Tata e foarte romantic, asta-i trăsătura lui cea mai bună şi deopotrivă cea mai rea, iar când i-am explicat cum mă simţeam…

Joe se uită la mine, începe să se înroşească, ceea ce, bineînţeles, mă face pe mine să mă transform în roşie coaptă. Cu siguranţă trebuie să fie împotriva regulamentului să te simţi aşa, când sora ta e moartă!

Buni clatină din cap.

— Cine s-ar fi gândit că Lennie e atât de romantică?

— Glumiţi? exclamă Joe. Faptul că a citit *la răscruce de vânturi* de douăzeci şi trei de ori n-a dat-o de gol?

Eu îmi plec ochii. Sunt stingherită de cât de mişcată sunt de spusele lui. *Mă cunoaşte.* Cumva, mai bine decât Buni şi Big.

— *Touché*, domnule Fontaine, zice Buni, ascunzându-şi surâsul, întorcându-se spre plită.

Joe vine în spatele meu, îşi încolăceşte braţele pe după mijlocul meu. Închid ochii, mă gândesc la corpul lui, gol pe sub haine, apăsându-se în mine, gol sub mine. Întorc capul să mă uit la el.

— Melodia pe care ai compus-o e atât de frumoasă. Vreau s-o cânt pentru tine.

Mai înainte ca ultimul cuvânt să-mi iasă din gură, el mă sărută. Mă răsucesc în braţele lui, ca să fim faţă în faţă, apoi îmi arunc mâinile după gâtul lui, în timp ce el îmi lipeşte palma pe spate, sub talie, şi mă trage spre el. Oh, Doamne, nu-mi pasă dacă asta e necuviincios din partea mea, dacă încalc toate regulile din Vest, nu-mi pasă de absolut nimic, pentru că gurile noastre, pentru un timp despărţite, s-au întâlnit din nou şi nimic nu mai contează în afara acestui fapt de extaz.

Cum mai pot oamenii să-şi vadă de viaţă când simt astfel?

Cum îşi mai leagă şireturile pantofilor?

Sau cum îşi conduc maşinile?

Sau cum operează utilaje grele?

Cum mai continuă civilizaţia când se petrece aşa ceva?

O voce, cu zece decibeli mai domoală decât registrul ei normal, se bâlbâie dinspre unchiul Big:

— Ăă, copii. Poate aţi vrea să nu ştiu, mmm…

Totul se opreşte cu o frână bruscă în mintea mea. Big se bâlbâie? Ăă, Lennie? Probabil că nu-i plăcut să te săruţi aşa în mijlocul bucătăriei, în faţa bunicii şi unchiului tău. Mă desprind de Joe ca de o ventuză. Mă uit la Buni şi la Big, care stau în picioare, fâţâindu-se încurcaţi şi sfioşi, în timp ce cârnaţii se ard. E posibil să fi reuşit să-i stingherim pe împăratul şi împărăteasa Ciudăţeniei?

Arunc o privire înapoi la Joe. El arată, ca-n desene animate, complet zăpăcit, de parcă a fost lovit cu leuca în cap. Întreaga scenă mi se pare de un umor nebun, aşa că mă prăbuşesc pe scaun, râzând.

Joe schiţează un zâmbet pe jumătate jenat spre Buni şi Big, se sprijină de bufet, ţinând acum strategic cutia trompetei peste pântece. Mulţumesc Domnului că eu n-am unul dintr-ăla. Cine ar vrea un libidometru ieşit în afară la mijlocul corpului?

— Mergem la repetiţie, nu-i aşa? întreabă el.

Vuf. Vuf. Vuf.

Da, dacă reuşim.

Am reuşit, deşi, în cazul meu, doar cu trupul. Sunt surprinsă că degetele mele pot găsi cheile în timp ce plutesc prin piesele pe care domnul James le-a ales ca să le cântăm la Festivalul Râului. Chiar şi cu Rachel aruncându-mi săgeţi ucigătoare din pricina lui Joe şi întorcând repetat stativul ca să pot să i le văd, sunt pierdută în muzică, mă simt de parcă aş cânta numai cu Joe, improvizând, bucurându-mă că nu ştiu ce-o să se întâmple de la o notă la alta… dar la mijlocul repetiţiei, la mijlocul cântecului, la mijlocul notei, o senzaţie de groază se înfiripă în mine, în timp ce încep să mă gândesc la Toby, la cum arăta când a plecat, seara trecută. La ce spusese în Sanctuar. Trebuie să ştie că e nevoie să stăm departe unul de celălalt acum. Trebuie. Îmi alung panica, dar petrec restul repetiţiei într-un presentiment dureros, urmând aranjamentul fără nici cea mai mică deviere.

După repetiţie, Joe şi cu mine avem toată după-amiaza împreună, pentru că el nu mai e consemnat, iar eu am liber de la muncă. Mergem înapoi spre casa mea, mânaţi de vânt încolo şi-ncoace ca nişte frunze.

— Ştiu ce ar trebui să facem, zic eu.

— Nu voiai să-mi cânţi cântecul?

— Ba da, dar vreau să ţi-l cânt în altă parte. Îţi aminteşti că te-am provocat, în pădure, în seara aceea, să înfrunţi pădurea cu mine într-o zi cu adevărat vântoasă? Astăzi e ziua aceea.

Ieşim de pe drum şi intrăm în pădure, lovindu-ne trecând printre tufe şi desiş, până găsim poteca pe care o căutam. Soarele pătrunde sporadic printre copaci,

aruncând o lumină slabă şi năpădită de umbre pe jos. Din cauza vântului, copacii scârţâie simfonic – e o veritabilă filarmonică de uşi neunse. Perfect.

După un timp, el spune:

— Cred că mă ţin remarcabil de bine, dacă ne gândim, nu?

— Dacă ne gândim la ce?

— Dacă ne gândim că mergem prin pădure pe coloana sonoră a celui mai înfricoşător film de groază care s-a făcut vreodată şi toţi trolii copacilor din lume s-au adunat deasupra noastră ca să-şi deschidă şi să-şi închidă uşile de la intrare.

— E ziua în amiaza mare, nu se poate să fii speriat.

— Ba se poate, dar încerc să nu fiu un papă-lapte. Am un prag de rezistenţă foarte scăzut la sinistru.

— O să-ţi placă unde te duc, ai cuvântul meu.

— O să-mi placă dacă o să-ţi dai jos toate hainele acolo, ai cuvântul meu, sau măcar o parte din ele, poate chiar numai o şosetă.

Mă prinde din urmă, îşi lasă cornul jos şi mă răsuceşte cu faţa la el.

Eu spun:

— Pare că te chinui foarte tare să te stăpâneşti, ştii? E înnebunitor.

— Fără voia mea. Sunt pe jumătate francez, *joie de vivre* şi toate celelalte. Foarte serios, totuşi, nu te-am văzut în niciun stadiu de nud sau seminud şi au trecut trei zile încheiate de la primul nostru sărut, *quelle catastrophe,* ştii?

Încearcă să-mi dea părul suflat de vânt la o parte de pe faţă, apoi mă sărută până când îmi zvâcneşte inima în piept ca un cal sălbatic.

— Cu toate că am o imaginaţie foarte bună…

— *Quel* tâmpit, spun eu, împingându-l în faţă.

— Ştii, doar mă port ca un tâmpit, ca să spui tu *quel* tâmpit, răspunde el.

Poteca urcă într-un loc unde sequoia bătrâni se înalţă drept până la cer şi transformă pădurea în catedrala lor

tainică. Vântul s-a oprit, iar pădurea a devenit nepământean de nemişcată şi de liniştită. Frunzele tremură de jur-împrejurul nostru, ca nişte mici petice de lumină.

— Aşadar, ce-i cu mama ta? întreabă Joe, din senin.

— Ce?

Mintea mea nici că putea fi mai departe de gândurile la mama.

— În prima zi când am venit pe la voi, Buni mi-a spus că o să termine portretul când mama ta se va întoarce. Unde e?

— Nu ştiu.

De obicei, las răspunsul aici şi nu umplu spaţiile goale cu detalii, dar el încă n-a dat bir cu fugiţii din pricina tuturor ciudăţeniilor familiei.

— N-am întâlnit-o niciodată pe mama, spun eu. Bine, am întâlnit-o, dar a plecat când eu aveam un an. Are o fire neastâmpărată, bănuiesc că e trăsătură de familie.

Se opreşte în loc.

— Asta e? Asta e explicaţia? Pentru că a plecat şi *nu s-a mai întors niciodată*?

Da, e ţicneală, dar ţicneala asta a Walkerilor a avut întotdeauna noimă, pentru mine.

— Buni spune că o să se întoarcă, spun eu.

Stomacul mi se strânge dureros la gândul că s-ar putea întoarce chiar acum. La gândul că Bailey încercase cu atâta îndârjire s-o găsească. La gândul că i-aş trânti uşa în faţă, dacă într-adevăr s-ar fi întors, ţipându-i: *Ai venit prea târziu.* La gândul că ar putea să nu vină înapoi niciodată. La gândul că nu sunt sigură cum să mai cred toate acestea fără Bailey, crezând împreună cu mine.

— Şi mătuşa Sylvie a lui Buni a avut apucătura asta, adaug eu, simţindu-mă imbecilă. S-a întors după douăzeci de ani de umblat prin lume.

— Uau, zice Joe.

Nu i-am văzut niciodată fruntea atât de încruntată.

— Uite, n-o cunosc pe mama, aşa că nu-i duc dorul sau ceva… spun eu, dar simt că încerc mai degrabă să mă

conving pe mine, decât pe Joe. Ea e o femeie cutezătoare, cu spirit liber, care a plecat să cutreiere tot globul de una singură. E misterioasă. E o treabă mişto.

E *mişto*? Doamne, sunt atât de bleagă. Dar când s-a schimbat totul? Pentru că obişnuia să fie mişto, super-mişto, de fapt – ea era Magellan a noastră, Marco Polo al nostru, una dintre femeile Walker rebele, al cărei spirit neînfrânat şi neastâmpărat o pune în mişcare dintr-un loc într-altul, de la o dragoste la alta, de la un moment la un imprevizibil alt moment.

Joe zâmbeşte, se uită la mine cu atâta căldură, încât uit de orice altceva.

— Tu eşti mişto, zice el. Iertătoare. Spre deosebire de căposul de mine.

Iertătoare? îi iau mâna, întrebându-mă de unde reacţia lui şi întrebându-mă şi de a mea, dacă sunt de treabă şi iertătoare sau complet iluzorie. Şi ce-i asta cu căpoşenia lui? Cine e căpos? Acel Joe care n-a mai vorbit niciodată cu violonista aceea? Dacă-i aşa, nu vreau să-l întâlnesc pe băiatul ăla niciodată. Continuăm să mergem în tăcere, amândoi rotindu-ne în cerurile minţilor noastre încă vreun kilometru, şi apoi am ajuns şi toate gândurile la căpoşenia lui şi la misterioasa mea mamă absentă dispar.

— OK, închide ochii, îi spun. O să te conduc eu.

Întind mâinile din spatele lui şi-i acopăr ochii cu palmele, ghidându-l pe potecă.

— OK, deschide-i.

Este un dormitor. Un întreg dormitor în mijlocul pădurii.

— Uau, unde-i Frumoasa Adormită? întreabă Joe.

— Asta voi fi eu, spun şi fac câţiva paşi în fugă, sărind în patul pufos.

E ca şi când ai sări pe un nor. El îmi urmează exemplul.

— Tu eşti prea trează ca să fii ea, am discutat deja despre asta.

Stă pe marginea patului, uitându-se în jur.

— E de necrezut, cum a apărut ăsta aici?

— E un han, la vreun kilometru depărtare, pe râu. A fost o comună, în anii şaizeci, iar proprietarul, Sam, este un bătrân hipiot. El a aranjat dormitorul ăsta din pădure pentru oaspeţii care se întâmplau să rămână, dacă făceau drumul până aici, ca o surpriză romantică, bănuiesc, dar eu n-am văzut niciun suflet să treacă pe aici şi vin de când mă ştiu. De fapt, cred că am văzut pe cineva aici, o dată: pe Sam, schimbând cearşafurile. Întinde prelata pe deasupra, când plouă. Eu scriu la birou, citesc în balansoar, stau aici, pe patul ăsta şi visez cu ochii deschişi. N-am mai adus până acum vreun băiat aici, totuşi.

El zâmbeşte, se aşază pe partea patului unde stau eu întinsă şi începe să-şi plimbe degetele pe burta mea.

— La ce visezi tu cu ochii deschişi?

— La asta, spun, în timp ce mâna lui se lipeşte pe mijlocul meu, pe sub bluză.

Respiraţia îmi devine mai rapidă – îi vreau mâinile peste tot.

— John Lennon, pot să te întreb ceva?

— O-ooh, ori de câte ori oamenii spun asta, urmează ceva înfricoşător.

— Eşti virgină?

— Ce spuneam – urmează întrebarea înfricoşătoare, bolborosesc eu, umilită.

Ce mai stricător de dispoziţie! Mă foiesc să mă eliberez de sub mâna lui.

— E chiar atât de evident?

— Oarecum.

Uh. Îmi vine să mă bag sub pături. El încearcă să-şi ia vorbele înapoi.

— Nu, vreau să spun, cred că e mişto că eşti.

— În mod clar, nu e mişto.

— Pentru tine, poate, dar nu pentru mine, dacă…

— Dacă ce?

Stomacul mi se agită dintr-odată. Mi se dă peste cap.

Acum el arată stingherit – aşa-i trebuie.

— Păi, dacă vreodată, nu acum, dar cândva, ai vrea să nu mai fi, şi eu aş putea să fiu primul, asta e partea

unde lucrurile sunt mişto, ştii, pentru mine.

Expresia lui e timidă şi dulce, dar ceea ce spune mă face să mă simt speriată, şi excitată, şi copleşită, şi sunt gata să izbucnesc în lacrimi, ceea ce şi fac şi, pentru prima oară, habar n-am măcar de ce.

— Oh, Lennie, îmi pare rău, a fost atât de rău s-o spun? Nu plânge, nu e nicio presiune, să te sărut, să fiu cu tine în orice fel e nemaipomenit…

— Nu, zic eu, râzând şi plângând în acelaşi timp. Plâng pentru că… ei bine, nu ştiu de ce plâng, dar sunt fericită, nu tristă…

Întind mâna spre braţul lui, iar el se întinde lângă mine, sprijinindu-mi capul pe cotul lui, corpurile noastre atingându-se pe toată lungimea. Îmi cercetează ochii, într-un fel care mă face să tremur.

— Doar să mă uit în ochii tăi… şopteşte el. Niciodată n-am mai simţit ceva asemănător.

Mă gândesc la Génévième. El spusese că fusese îndrăgostit de ea, adică înseamnă…

— Nici eu, zic, incapabilă să-mi opresc lacrimile să nu şiroiască iar.

— Nu plânge.

Vocea lui e lipsită de greutate, ceaţă plutitoare. Îmi sărută ochii, îmi trece uşor peste buze.

Se uită la mine atât de direct, încât mă ameţeşte, de parc-aş avea nevoie să mă întind puţin, deşi stau întinsă.

— Ştiu că n-a trecut atât de mult timp, Len, dar cred… nu ştiu… aş putea fi…

Nu e nevoie s-o spună, şi eu o simt; nu e subtilă – e ca şi când toate clopotele de pe o rază de kilometri întregi bat deodată, cu forţă, asurzitor, cele flămânde şi cele micuţe, fericite, cu clinchete subţiri, toate răsunând în acest moment. Îmi petrec mâinile pe după gâtul lui, îl trag spre mine şi atunci el mă sărută cu putere şi atât de adânc, iar eu zbor, plutesc, mă înalţ…

Îmi murmură în păr:

— Uită ce-am spus mai devreme, hai să rămânem la asta, s-ar putea să nu supravieţuiesc pentru mai mult.

Râd. Atunci el sare, îmi găseşte încheieturile mâinilor şi mi le ţintuieşte deasupra capului.

— Da, bine. Glumind până la capăt, vreau să fac *totul* cu tine, oricând vei fi tu pregătită, eu sunt acela, promiţi?

E deasupra mea, bătând din gene şi rânjind ca un netot absolut.

— Promit, zic.

— Bine. Mă bucur că am hotărât-o pe-asta.

Îşi ridică o sprânceană.

— O să te deflorez, John Lennon.

— O, Doamne, atât, atât de jenant, *quel, quel* uriaş tâmpit.

Încerc să-mi acopăr faţa cu mâinile, dar el nu mă lasă. Şi atunci ne luptăm şi râdem şi trec multe, multe minute până îmi amintesc că sora mea a murit.

Capitolul 24

Îi văd camioneta lui Toby în faţa casei şi un fulger de mânie mă săgetează. De ce nu poate să stea departe de mine măcar o zi, dracului? Chiar vreau să păstrez sentimentul ăsta de fericire de care mă bucur acum. *Te rog.*

O găsesc pe Buni în atelierul de artă, curăţându-şi pensulele. Toby nu se vede pe nicăieri.

— De ce e întotdeauna aici? îi şoptesc lui Buni.

Ea se uită la mine, surprinsă.

— Ce-ţi veni, Lennie? Eu l-am chemat să mă ajute să repar spalierele prin grădină, iar el a zic c-o să treacă după ce-şi termină munca la fermă.

— Nu poţi chema pe altcineva?

Vocea îmi clocoteşte de furie şi exasperare şi sunt sigură că par sărită de pe fix. Sunt sărită de pe fix – nu vreau decât să fiu îndrăgostită. Vreau să simt bucuria asta. Nu vreau să am de-a face cu

Toby, cu mâhnirea, cu durerea, cu vinovăţia şi MOARTEA. Sunt atât de sătulă de MOARTE.

Buni nu arată deloc mulţumită.

— Doamne, Len, ai puţină milă, băiatul e distrus. Îl

face să se simtă mai bine dacă e pe lângă noi. Noi suntem singurii care înţeleg. A spus-o clar, aseară.

Îşi usucă pensulele deasupra chiuvetei, smucind din încheietură teatral de câte ori le scutură.

— Te-am întrebat odată dacă era totul în regulă între voi doi şi tu ai spus că da. Te-am crezut.

Trag adânc aer în piept şi îl las să-mi iasă din plămâni încet, încercând să-l închid pe Mr. Hyde înapoi în corpul meu.

— E OK, e bine, îmi cer iertare. Nu ştiu ce-i cu mine.

Apoi o ating uşor pe Buni şi ies brusc din cameră.

Mă urc în Sanctuar şi pun cea mai nesuferită muzică punk descreierată pe care o am, o trupă din San Francisco numită Jeg. Ştiu că Toby urăşte orice fel de punk, pentru că ăsta era un motiv constant de ceartă cu Bailey, care o iubea. În cele din urmă câştigase el, cu tot alt-country[38] care-i plăcea, şi cu Willie Nelson, Hank Williams şi Johnny Cash, treimea lui sfântă, însă el nu se răzgândise niciodată în privinţa punkului.

Muzica nu e de ajutor. Ţopăi în sus şi-n jos pe covoraşul albastru de dans, dând din cap la ritmul neobosit, dar sunt prea furioasă şi să dau din cap, PENTRU CĂ NU VREAU SĂ DANSEZ ÎN MIEZUL DE DOVLEAC AL SANCTUARULUI SINGURĂ. Într-o clipă, toată furia pe care o simţisem puţin mai înainte pentru Toby s-a transferat asupra lui Bailey. Nu înţeleg cum a putut să-mi tacă una ca asta, să mă lase singură aici. Mai ales pentru că mi-a promis, toată viaţa ei, că n-o să dispară NICIODATĂ ca mama, că întotdeauna noi o să ne avem una pe cealaltă, întotdeauna, ÎNTOTDEAUNA, ÎNTOTDEAUNA.

— Era foarte important pentru mine, Bailey! strig eu şi iau perna, izbind-o continuu de pat, până când, în sfârşit, multe melodii mai târziu, mă simt ceva mai calmă.

Mă prăbuşesc pe spate, în pat, gâfâind şi transpirând. Cum o să supravieţuiesc? Cum reuşesc alţii?

---

38 *Alternative country*, subgen al muzicii country care încorporează influențe de rock tradițional, *bluegrass, honky-tonk,* rock alternativ, folk și uneori punk.

Oamenii mor tot timpul. În fiecare zi. În fiecare ceas. Sunt familii în toată lumea care se uită în gol la paturi în care nu se mai doarme, la pantofi care nu mai sunt purtaţi. Familii care nu mai trebuie să cumpere nişte cereale anume, un şampon de un anume fel. Sunt oameni pretutindeni care stau la coadă la filme, cumpără perdele, plimbă câinii, în vreme ce, pe dinăuntru, inimile lor sunt făcute zdrenţe. Pentru ani în şir. Pentru întreaga lor viaţă. Nu cred că timpul vindecă. Nu vreau. Dacă m-aş vindeca, ar însemna că am acceptat lumea fără ea?

Îmi amintesc din nou de carneţelul ei. Mă ridic, închid Jegul, pun nişte Nocturne de Chopin, ca să văd dacă asta mă va linişti, şi mă duc la birou. Scot carneţelul, deschid la ultima pagină, unde sunt câteva combinaţii care nu fuseseră încă tăiate. Toată pagina e plină de combinaţii între numele mamei şi personaje din Dickens. Paige/Twist, Paige/Fagan, Walker/Havisham, Walker/Oliver/ Paige, Pip/Paige.

Deschid computerul, scriu *Paige Twist* şi apoi caut prin paginile de documente, negăsind nimic care să poată fi legat de mama, apoi scriu *Paige Dickens* şi găsesc nişte posibilităţi, dar documentele sunt majoritatea de la echipele de atletism ale liceelor şi din revistele studenţilor de la colegiu, niciunul care să fi putut avea vreo legătură cu ea. Mai caut şi alte combinaţii dickensiene, dar nu găsesc nici cea mai vagă posibilitate.

A trecut o oră şi am făcut doar câteva căutări. Mă uit înapoi la paginile, nenumărate, de combinaţii pe care le căutase Bailey şi mă întreb din nou când le făcuse pe toate şi unde, poate la laboratorul de informatică al şcolii, pentru că altfel cum aş fi putut să nu observ că se uită zăpăcită la computerul ăsta ore în şir? Mă şochează din nou cât de mult îşi dorise s-o găsească pe mama, pentru că, altminteri, de ce şi-ar fi dedicat atâta timp acestei probleme? Ce s-a putut întâmpla în februarie care s-o facă să apuce pe drumul ăsta? Mă întreb dacă a fost atunci când a cerut-o Toby în căsătorie. Poate că voise să vină mama la nuntă. Dar Toby a spus că o ceruse în căsătorie

chiar înainte de a muri. Trebuie să vorbesc cu el.

Cobor la parter, cer iertare lui Buni, îi spun că am fost cu nervii întinşi toată ziua, ceea ce e adevărat pentru fiecare nenorocită de zi, în ultima vreme. Ea se uită la mine, mă mângâie pe păr şi spune:

— E în regulă, scumpo, poate reuşim să mergem la o plimbare împreună, mâine, să vorbim puţin…

Când o să *priceapă*? Nu vreau să vorbesc cu ea despre Bailey, despre nimic.

Când ies din casă, Toby stă pe o scară, lucrând la un spalier din faţa grădinii. Fâşii de auriu şi trandafiriu jupoaie cerul. Toată curtea e scăldată de soarele la apus, trandafirii par luminaţi pe dinăuntru, ca lanternele.

El întoarce capul spre mine, răsuflă teatral, apoi coboară încet scara, sprijinindu-se de ea cu braţele încrucişate la piept.

— Voiam să-ţi spun că îmi pare rău… încă o dată.

Oftează.

— Sunt pe jumătate ieşit din minţi, în ultima vreme.

Îmi cercetează atent ochii.

— Tu eşti OK?

— Da, mai puţin partea cu jumătate ieşită din minţi, îi răspund.

La acestea, zâmbeşte şi toată faţa i se înseninează de bunătate şi înţelegere. Mă relaxez puţin, mă simt prost c-am vrut să-l decapitez acum o oră.

— Am găsit un carneţel în biroul lui Bailey, îi spun, nerăbdătoare să aflu dacă ştia ceva şi foarte dornică să nu vorbesc sau să mă gândesc la ziua de ieri. Se pare că o căuta pe mama, dar cu ardoare, Toby, pagini peste pagini de posibile pseudonime, pe care trebuie să le fi căutat pe internet. A încercat totul, trebuie s-o fi făcut zi şi noapte. Nu înţeleg unde a făcut asta, nu ştiu de ce a făcut-o…

— Nici eu nu ştiu, zice el şi vocea îi tremură puţin.

Lasă ochii în jos. Îmi ascunde ceva?

— Carneţelul e datat. A început să se ocupe cu asta la sfârşitul lui februarie – s-a întâmplat ceva atunci de care ştii tu?

Oasele lui Toby se înmoaie şi se lasă în jos pe lângă spalier, cu capul în mâini şi începe să plângă.

Ce se întâmplă?

Mă aplec, îngenunchez în faţa lui şi îmi pun mâinile pe braţele lui.

— Toby, zic blând, e OK.

Îl mângâi pe cap. Frica îmi trimite fiori pe ceafa şi pe braţe.

El clatină din cap.

— Nu e OK.

Abia de poate articula.

— Nu voiam să-ţi spun niciodată.

— Ce? Ce nu voiai să-mi spui?

Vocea mea iese ţipată, de nebună.

— Înrăutăţeşte lucrurile, Len, şi n-am vrut să-ţi fie şi mai greu.

— Ce?

Tot părul mi s-a ridicat. Sunt cu adevărat înspăimântată acum. Ce ar putea să facă moartea lui Bailey încă şi mai rea?

El mă ia de mână şi o ţine strâns într-a lui.

— Urma să avem un copil.

Mă aud icnind

— Era însărcinată când a murit.

Nu, gândesc eu, asta nu se poate.

— Poate că de-asta o căuta pe mama voastră. Sfârşitul lui februarie e aproape de momentul în care am aflat noi.

Ideea îşi începe avalanşa prin mine, câştigând viteză şi volum. Cealaltă mână a mea e pe umărul lui şi, cu toate că mă uit la faţa lui, o privesc pe sora mea ţinând copilul lor în sus, strâmbându-se năstruşnic la el, privesc cum ea şi Toby îl iau pe copil fiecare de o mână şi se duc cu el la râu. Doamne. Pot să văd în ochii lui Toby că toate acestea le-a purtat singur şi, pentru prima oară de la moartea lui Bailey, simt mai multă părere de rău pentru cineva decât pentru mine. Îl iau în braţe şi îl legăn. Şi atunci, când ochii noştri se întâlnesc şi suntem din nou acolo, în acel lăcaş

deznădăjduit al durerii pierderii, un loc în care Bailey nu poate fi niciodată şi Joe Fontaine nu există, un loc unde suntem doar Toby şi cu mine, lăsaţi în urmă, îl sărut. Îl sărut să-l alin, să-i spun cât de rău îmi pare, să-i arăt că sunt aici şi că sunt vie, şi la fel şi el. Îl sărut pentru că sunt mult prea dată peste cap şi sunt aşa de luni întregi, îl sărut şi continui să-l sărut şi să-l ţin în braţe şi să-l mângâi, pentru că, din cine ştie ce motiv sucit, asta e ceea ce fac.

În clipa în care corpul lui Toby înlemneşte în braţele mele, ştiu.

Ştiu, dar nu ştiu cine e.

La început, cred că e Buni, ea trebuie să fie. Dar nu e.

Nu e nici Big.

Mă întorc şi îl văd, la câţiva metri distanţă, încremenit, o statuie.

Ne uităm ochi în ochi şi apoi el se împleticeşte îndărăt. Sar din braţele lui Toby, îmi găsesc picioarele şi mă reped spre Joe, dar el se întoarce cu spatele şi o ia la fugă.

— Aşteaptă, te rog, strig eu. Te rog.

El se opreşte, cu spatele la mine – o siluetă pe fundalul unui cer acum învăpăiat, un foc nebunesc întinzându-se scăpat de sub control spre orizont. E ca şi când aş cădea pe scări, lovindu-mă şi rostogolindu-mă mai departe, incapabilă să mă opresc. Totuşi, mă silesc să înaintez şi să mă duc la el. Îl iau de mână, încercând să-l întorc cu faţa spre mine, dar el şi-o smulge de parcă atingerea mea îl dezgustă. Apoi se întoarce, încet, de parcă s-ar mişca sub apă. Aştept, speriată până la Dumnezeu să mă uit la el, să văd ce-am făcut. Când în sfârşit e cu faţa la mine, ochii lui sunt lipsiţi de viaţă, faţa îi e de piatră. E ca şi când minunatul lui spirit i-a părăsit corpul.

Cuvintele îmi zboară din gură:

— Nu e ca între noi, nu simt… E altceva, sora mea…

Sora mea era însărcinată, sunt gata să spun ca explicaţie, dar cum ar putea să explice asta ceva? Sunt disperată ca el să înţeleagă, dar nu înţeleg eu.

— Nu e ce crezi tu, spun, previzibil, jalnic.

Văd cum furia şi durerea erup simultan pe chipul lui.

— Ba da, *este.* Este *exact* ceea ce cred eu, este exact ceea ce *am crezut* eu.

Îmi scuipă cuvintele în faţă.

— Cum ai putut… am crezut că tu…

— Eu, da. Eu, da.

Plâng în hohote acum şi lacrimile îmi şiroiesc pe obraji.

— Nu înţelegi.

Faţa lui e un tumult de dezamăgire.

— Ai dreptate. *Nu* înţeleg. Poftim.

Scoate o bucată de hârtie din buzunar.

— Asta venisem să-ţi dau.

O mototoleşte şi o aruncă în mine, apoi face stânga-mprejur şi o rupe la fugă, pierzându-se în înserare.

Mă aplec şi iau hârtia mototolită, o netezesc. Sus scrie *Partea a 2-a: Duet pentru clarinetista şi chitaristul menţionaţi mai înainte.* O împăturesc cu grijă, o bag în buzunar, apoi m-aşez în iarbă, o grămadă de oase fără vlagă. Îmi dau seama că sunt exact în acelaşi loc în care Joe şi cu mine ne-am sărutat, seara trecută, în ploaie. Cerul şi-a pierdut înflăcărarea, numai nişte scame aurii răzleţe, înghiţite necruţător de întuneric. Încerc să aud în cap melodia pe care a scris-o pentru mine, dar nu pot. Tot ce aud este el spunând: *Cum ai putut?*

Cum am putut?

Cineva ar fi putut la fel de bine să ruleze tot cerul, să-l împacheteze şi să-l ia definitiv.

Curând, simt o mână pe umăr. Toby. Ridic mâna şi o pun peste a lui. El se lasă pe un genunchi, lângă mine.

— Îmi pare rău, spune liniştit. Apoi adaugă. O să plec, Len.

Apoi simt numai răceală pe umăr, unde fusese mâna lui. Îi aud camioneta pornind şi ascult motorul ambalând, în timp ce porneşte pe drum după Joe.

Numai eu. Sau cel puţin aşa cred până îmi ridic ochii spre casă, unde văd silueta lui Buni în cadrul uşii. Seara

trecută, era Toby acolo. Nu ştiu de cât timp stă acolo, nu ştiu ce a văzut şi ce nu. Deschide uşa, merge până la capătul verandei şi se sprijină de balustradă cu ambele mâini.

— Hai înăuntru, scumpo.

Nu-i povestesc ce s-a întâmplat cu Joe, la fel cum nu i-am povestit niciodată ce se întâmplase cu Toby. Totuşi pot vedea în ochii ei mâhniţi, când se uită la mine, că foarte probabil ştie deja tot.

— Într-o zi, o să stai din nou de vorbă cu mine.

Mă ia de mâini.

— Mi-e dor de tine, ştii. Şi lui Big îi e dor.

— Era însărcinată, şoptesc.

Buni dă din cap.

— Ţi-a spus?

— Autopsia.

— Erau logodiţi, spun.

Pe-asta, îmi dau seama după faţa ei, n-o ştia.

Mă cuprinde în braţele ei şi stau astfel, în îmbrăţişarea ei sigură şi trainică, lăsându-mi lacrimile să-mi urce şi să-mi tot urce în ochi şi să-mi cadă şi să-mi tot cadă, până când rochia ei e fleaşcă de la ele şi noaptea a năpădit casa.

Capitolul 25

Nu mă duc la altarul biroului ca să vorbesc cu Bailey din vârful muntelui. Nici măcar nu aprind lumina. Mă duc direct în pat, cu toate hainele pe mine, şi mă rog să adorm. Somnul nu vine.

Ceea ce vine, însă, e ruşinea, săptămâni întregi de ruşine, valuri de ruşine, străbătându-mă în explozii rapide şi fierbinţi ca greaţa, făcându-mă să gem în pernă. Minciunile şi jumătăţile de adevăr şi prescurtările pe care i le-am spus şi nu i le-am spus lui Joe mă năpădesc şi mă apasă până ce abia de mai pot respira. Cum am putut să-l rănesc aşa, să-i fac exact ceea ce i-a făcut Génévième? Toată iubirea pe care o am pentru el mă striveşte în corpul meu. Mă doare pieptul. Mă doare toată fiinţa mea. Arăta

ca o persoană complet diferită. Devenise o persoană complet diferită. Nu era cel care mă iubea pe mine.

Îi văd chipul lui Joe, apoi pe al lui Bailey, amândoi aplecându-se asupra mea cu doar trei cuvinte pe buze: *Cum ai putut?*

N-am niciun răspuns.

Îmi pare rău, scriu cu degetul pe cearşafuri neîncetat, până când nu mai pot rezista şi aprind lumina.

Dar lumina îmi provoacă greaţă veritabilă şi-mi apar în faţa ochilor toate momentele cu sora mea care vor rămâne de-acum netrăite: să-i ţin copilul în braţele mele. Să-i învăţ copilul să cânte la clarinet. Doar să îmbătrânim împreună, zi după zi. Tot viitorul pe care n-o să-l avem se sfâşie şi iese din mine în găleata de gunoi deasupra căreia sunt aplecată până ce nu mai rămâne nimic înăuntru, nimic decât eu în această cameră portocalie fantomatică.

Şi atunci mă izbeşte.

Fără adăpostul şi tumultul din braţele lui Toby, fără sublima uitare de orice altceva din braţele lui Joe, nu mai sunt decât eu.

Eu, ca o micuţă cochilie de melc, cu singurătatea întregului ocean mugind invizibil înăuntru.

Eu.

Fără.

Bailey.

Întotdeauna.

Îmi arunc capul în pernă şi urlu, de parcă însuşi sufletul meu mi-a fost rupt în două, pentru că aşa este.

Partea a doua

Capitolul 26

Mă trezesc târziu, cu faţa turtită în pernă. Mă ridic într-un cot şi mă uit pe fereastră. Stelele au vrăjit cerul întunecat. E o noapte scânteietoare. Deschid fereastra şi zgomotul râului vine călare pe adierea de vânt parfumată de trandafiri drept în camera noastră. Sunt şocată să-mi dau seama că mă simt puţin mai bine, de parcă am ajuns

dormind într-un loc cu ceva mai mult aer. Îmi alung gândurile de la Joe şi de la Toby, mai inspir o dată adânc mireasma fiorilor, a râului, a lumii, apoi mă ridic, duc găleata de gunoi în baie, o curăţ şi mă spăl şi pe mine, apoi mă întorc drept la biroul lui Bailey.

Deschid computerul, scot carnetul din primul sertar al biroului unde îl ţin acum şi hotărăsc să continui de unde am rămas, ziua trecută. Trebuie să fac ceva pentru sora mea şi n-am altă idee decât s-o găsesc pe mama pentru ea.

Încep prin a tasta restul combinaţiilor din carnetul lui Bailey. Înţeleg de ce, devenind mamă, la rândul ei, a simţit Bailey imboldul s-o caute pe mama astfel. Mi se pare cumva logic. Dar mai există şi altceva, bănuiesc eu. Într-un colţ îndepărtat şi strâmt din mintea mea, există o măsuţă de toaletă, iar în măsuţa aceea de toaletă există un gând, vârât în fundul celui mai de jos sertar. Ştiu că se află acolo pentru că eu l-am pus, alegând un loc în care să nu fiu nevoită să mă mai uit la el. Dar în seara asta deschid sertarul acela scârţâitor şi mă confrunt cu ceea ce am crezut întotdeauna şi anume: şi Bailey îl avea – neastâmpărul tropăise prin întreaga viaţă a surorii mele, insuflând tot ce făcea, de la fugit la colegiu în capătul celălalt al ţării, până la schimbarea de personalitate pe scenă. Întotdeauna crezusem că acesta era motivul din spatele dorinţei sale de a o găsi pe mama. Şi ştiu că era motivul pe care mi-aş fi dorit să nu-l fi avut niciodată. Pariez că de aceea nu-mi spusese şi mie că o căuta pe mama atât de asiduu. Ştiuse că aveam să încerc s-o opresc. N-aş fi vrut ca mama să-i descopere lui Bailey o cale de a ieşi din vieţile noastre.

O exploratoare e destul pentru orice familie.

Dar pot să recuperez asta acum găsind-o pe mama. Pun combinaţie după combinaţie în mai multe motoare de căutare. După o oră, totuşi, sunt gata să arunc computerul pe fereastră. E zadarnic. Am ajuns până la capătul carnetului lui Bailey şi am început şi căutări de combinaţii proprii, folosind cuvinte şi simboluri din poemele lui Blake. Pot să văd în carnet că Bailey scotocise prin cutia mamei

după indicii de pseudonime. Folosise referinţe din *Oliver Twist, Siddhartha* şi *Pe drum*, dar nu ajunsese încă la William Blake. Am ţinut volumul de poeme deschis şi am combinat cuvinte ca *Tigru sau un pom otrăvit* sau *Diavol* cu *Paige* sau *Walker* şi cuvinte ca *bucătar* şi *restaurant,* gândindu-mă, ca Buni, că aşa îşi făcea probabil banii în timp ce călătorea, dar fără niciun rezultat. După încă o oră de împerecheri inexistente, îi spun vârfului de munte Bailey din desenul cu exploratoarea că nu mă dau bătută, numai că am nevoie de o pauză şi cobor la bucătărie să văd dacă mai e cineva treaz.

Big e pe verandă, stând în mijlocul banchetei ca pe un tron. Mă înghesui lângă el.

— Incredibil, murmură el, dându-mi un ghiont pe genunchi. Nici nu-mi mai aduc aminte ultima oară când mi te-ai alăturat la taclale noaptea. Tocmai mă gândeam că aş putea trage chiulul, mâine, ca să văd dacă o nouă prietenă de-a mea vrea să ia prânzul cu mine într-un restaurant. M-am săturat să iau masa în copaci, îşi răsuceşte mustaţa un pic prea visător.

O-ooh.

— Ţine minte, îl avertizez. N-ai voie să mai ceri pe nimeni în căsătorie până n-ai stat cu ea un an întreg. Astea au fost regulile tale după ultimul divorţ.

Întind mâna şi-l trag de mustaţă, adăugând, pentru efect:

— Al cincilea divorţ al tău.

— Ştiu, ştiu, zice el. Dar, frate, chiar mi-e dor să cer pe cineva, nimic nu-i atât de romantic. Vezi cum faci să încerci asta, măcar o dată, Len – e un salt cu paraşuta, deşi ai picioarele pe pământ.

Râde într-un mod zăngănitor, care ar putea fi numit chicotit, dacă el n-ar avea zece metri înălţime. Ne-a spus asta, lui Bailey şi mie, toată viaţa. De fapt, până ce Sarah s-a apucat să ţină un discurs despre inechităţile căsniciei în clasa a şasea, habar n-avusesem că o cerere în căsătorie nu era considerată întotdeauna o iniţiativă cu oportunităţi egale.

Mi-arunc privirea spre curtea unde, cu câteva ore mai devreme, Joe m-a părăsit, probabil pentru totdeauna. Mă gândesc pentru o clipă să-i spun lui Big că probabil Joe n-o să mai vină pe aici, dar n-am curajul să-i dau vestea. E aproape la fel de ataşat de el pe cât sunt şi eu. Şi, oricum, vreau să stau de vorbă cu el despre altceva.

— Big?

— Hmm?

— Chiar crezi în chestia cu gena neastâmpărului?

El se uită la mine, mirat, apoi răspunde:

— Sună ca o perfectă aiureală, nu-i aşa?

Mă gândesc la răspunsul neîncrezător al lui Joe de azi, din pădure, la propriile mele dubii, la ale tuturor, întotdeauna. Chiar şi în târgul ăsta, unde libertatea de spirit este o valoare familială fundamentală, în cele câteva dăţi când am spus cuiva că mama a plecat, când eu aveam doar un an, ca să trăiască o viaţă de libertate şi de peregrinare, ei făcuseră nişte mutre de parcă ar fi vrut să mă trimită să fiu închisă într-o cameră cu pereţii căptuşiţi, undeva. Chiar şi aşa, pentru mine, această teorie a familiei Walker nu mi s-a părut niciodată imposibilă. Oricine a citit vreun roman sau a mers pe stradă sau a trecut pragul intrării în casa mea ştie că oamenii au tot fel de ciudăţenii, mai ales ai mei, cred eu, aruncând o privire spre Big, care face Dumnezeu ştie ce în copaci, se căsătoreşte permanent, încearcă să reînvie gândaci morţi, fumează mai multă iarbă decât toată clasa a unsprezecea şi arată de parcă ar trebui să domnească peste vreun tărâm de basm. Deci de ce sora lui n-ar fi o aventurieră, un spirit lipsit de griji? De ce n-ar fi mama mea ca eroul din atâtea poveşti, cel curajos care pleacă? Precum Luke Skywalker, Gulliver, Căpitanul Kirk, Don Quijote, Odiseu. Nu întru totul reali pentru mine, de acord, dar mitici şi magici, foarte asemănători cu sfinţii mei preferaţi sau cu personajele din romanele de care mă agăţ probabil un pic prea strâns.

— Nu ştiu, îi răspund cinstit. Este totul o aiureală?

Big nu zice nimic multă vreme, doar îşi răsuceşte

mustaţa, cugetând.

— Nu, e doar o chestiune de clasificare, înţelegi ce vreau să spun?

Nu înţeleg, dar nu-l întrerup.

— Multe lucruri caracterizează membrii unei familii, nu-i aşa? Iar această tendinţă, sau ce-o fi, din indiferent ce motiv, îi caracterizează pe ai noştri. Ar fi putut fi mai rău, am fi putut avea depresie sau alcoolism sau amărăciune. Rudele noastre cu această afecţiune doar călătoresc…

— Cred că şi Bailey a avut-o, Big, spun eu, cuvintele ieşindu-mi din gură mai înainte să le pot opri, dezvăluind cât de mult credeam de fapt în asta, la urma urmei. Întotdeauna am crezut c-o avea.

— Bailey? îşi încreţeşte fruntea. Nu, n-o văd. Eu n-am văzut niciodată o fată mai uşurată decât ea ca atunci când a fost respinsă la şcoala aia din New York City.

— Uşurată?

Uite, *asta* e o perfectă aiureală!

— Glumeşti? Ea *întotdeauna* şi-a dorit să meargă la Juilliard. A muncit atâât de mult pentru asta. Era visul ei!

Big îmi cercetează faţa aprinsă, apoi spune, blând:

— Al cui vis, Len?

Îşi poziţionează mâinile ca şi când ar cânta la clarinet.

— Pentru că singura pe care m-am obişnuit s-o văd muncind atâât de mult pe aici ai fost tu.

Doamne.

Vocea cu tremolo a Margueritei îmi răsună în minte: *Interpretarea ta e fermecătoare. Să înveţi să-ţi stăpâneşti emoţiile, Lennie, şi te duci la Juilliard.*

În loc de asta, eu m-am lăsat de cântat.

În loc de asta, m-am împins şi m-am înghesuit într-o cutie-cu-surprize, pe care mi-am construit-o singură.

— Vino aici.

Big îşi ridică braţul ca pe o aripă uriaşă şi îl pune peste mine, în timp ce mă strâng lângă el şi încerc să nu mă gândesc la cât de îngrozită mă simţeam de fiecare dată când Marguerite pomenea de Juilliard, de fiecare dată

când mă imaginam…

— Visele se schimbă, zice Big. Cred că al ei se schimbase.

Visele se schimbă, da, înţelegeam, dar nu ştiam că visele se pot ascunde într-o persoană.

Îşi aduce şi celălalt braţ, încolăcindu-l în jurul meu şi mă afund în urs, respirând în puternicul miros de iarbă îmbibat în hainele lui. El mă strânge tare, îmi mângâie părul cu mâna lui uriaşă. Uitasem cât de liniştitor e Big, un cuptor uman. Arunc o privire spre faţa lui. O lacrimă îi curge pe obraz.

După câteva clipe, spune:

— Bails poate c-a avut nişte furnici pe tălpi, cum au majoritatea oamenilor, dar eu cred că era mai mult ca mine, şi ca tine, în ultimul timp, din punctul ăsta de vedere – *o sclavă a iubirii.*

Zâmbeşte la mine de parcă m-ar iniţia într-o societate secretă.

— Poate că e de la afurisiţii ăia de trandafiri şi, asta ca să ştii, eu cred în ăia: cârlig, undiţă şi plumb. Sunt mortali pentru inimă – jur, suntem ca şoarecii de laborator când respirăm parfumul ăla tot anotimpul…

Îşi răsuceşte mustaţa, pare să fi uitat ce spunea. Aştept, amintindu-mi că e drogat. Parfumul trandafirilor şerpuieşte prin aer între noi. Îl inspir, gândindu-mă la Joe, ştiind cât se poate de bine că nu trandafirii au stârnit dragostea asta în inima mea, ci băiatul, aşa un băiat nemaipomenit. *Cum am putut?*

În depărtare, strigă o bufniţă – un sunet cavernos, însingurat, care mă face şi pe mine să mă simt la fel.

Big continuă să vorbească de parcă n-ar fi trecut niciun moment.

— Nu, nu Bails a avut-o…

— Ce vrei să spui? întreb, ridicându-mă.

El se opreşte din răsucit. Chipul îi devine serios.

— Buni era altfel când am fost noi tineri, zice el. Dacă a avut-o cineva, ea a fost aceea.

— Buni rareori iese din cartier, spun eu, nefiind de

acord.

El chicoteşte.

— Ştiu. Bănuiesc că asta-i măsura în care eu nu cred totuşi în genă. Întotdeauna am crezut că mama o avea. M-am gândit că Buni doar o pusese cumva la borcan, s-a închis ca într-o cursă în atelierul acela de artă, săptămâni de-a rândul, şi a descărcat-o pe pânzele alea.

— Păi, dacă aşa stau lucrurile, atunci de ce *mama mea* nu şi-a pus-o şi ea la borcan?

Încerc să-mi ţin vocea în frâu, dar mă simt deodată înfuriată.

— De ce a trebuit să plece, dacă Buni a putut trăi cu ea făcând câteva picturi?

— Nu ştiu, iubito, poate că Paige a avut-o mai rău.

— A avut *ce* mai rău?

— Nu ştiu!

Şi îmi dau seama că nu ştie, că e la fel de frustrat şi stupefiat ca şi mine.

— Acel ceva care face o femeie să-şi părăsească fiicele micuţe, fratele şi mama, şi să nu se întoarcă timp de şaisprezece ani. Asta! Vreau să spun, noi o numim pofta de a cutreiera prin lume, alte familii ar putea să nu fie atât de îngăduitoare.

— Şi cum ar numi-o alte familii? întreb.

Nu mi-a mărturisit niciodată atât de multe despre mama ca acum. E totul doar o poveste de acoperit nebunia? Ea chiar e pe bune scăpată din lanţul de la copac?

— Nu contează cum ar numi-o altcineva, Len, zice el. Asta este povestea *noastră* de spus.

Asta este povestea noastră de spus. A rostit asta în modul acela sentenţios, de Zece Porunci, şi mă impresionează ca atare, adică profund. Ai crede că, după cât am citit la viaţa mea, ar fi trebuit să mă gândesc la asta mai înainte, dar n-am făcut-o. Nici măcar o dată nu m-am gândit la aspectul interpretativ, de povestire al vieţii, al vieţii mele. Întotdeauna m-am simţit de parcă aş fi fost într-o poveste, da, dar nu de parcă eu aş fi fost autorul ei

sau de parcă aş fi avut ceva de spus în relatarea ei.

Poţi să-ţi spui povestea în orice fel îţi trăsneşte ţie prin minte.

E soloul tău.

Capitolul 27

Joelipsa se aşterne peste dimineaţă ca un giulgiu. Buni şi cu mine stăteam prăbuşite, fără vlagă, peste masa din bucătărie, uitându-ne în gol, în direcţii diferite.

Când m-am întors în Sanctuar, noaptea trecută, am pus carnetul lui Bailey în cutie, cu celelalte, şi am închis-o. Apoi l-am dus pe Sf. Anton la locul lui, pe poliţa căminului, în faţa Jumătăţii de Mamă. Nu sunt sigură cum o s-o găsesc pe mama, dar ştiu că n-o să fie cu ajutorul internetului. Toată noaptea m-am gândit la ceea ce spusese Big. Se poate ca nimeni din familia asta să nu fie chiar cel pe care-l credeam eu, mai ales eu. Sunt foarte sigură că el a nimerit-o, cu mine.

Şi poate şi cu Bailey. Poate că are dreptate şi ea n-a avut-o – orice ar fi *o* asta. Poate că sora mea voia doar să rămână aici, să se căsătorească şi să aibă o familie.

Poate că asta era culoarea extraordinarului ei.

— Bailey a avut atâtea secrete, îi spun eu lui Buni.

— Pare o trăsătură de familie, răspunde ea, cu un suspin obosit.

Vreau s-o întreb ce vrea să spună, amintindu-mi ce spusese Big şi despre ea, noaptea trecută, dar nu pot pentru că el tocmai intră în bucătărie, îmbrăcat gata pentru muncă, o clonă a lui Strâmbălemne. Aruncă doar o privire spre noi şi întreabă:

— Cine-a murit?

Apoi încremeneşte şi clatină din cap.

— *Nu pot să cred* că am spus asta.

Se ciocăneşte în ţeastă ca pentru *nu-i nimeni acasă.* Apoi se uită în jur.

— Hei, unde-i Joe?

Şi Buni şi eu privim în jos.

— Ce-i? întreabă el.

— Nu cred c-o să mai vină pe aici, spun eu.

— Pe bune?

Big se micşorează de la Gulliver la liliputan sub ochii mei.

— De ce, iubito?

Simt că-mi dau lacrimile.

— Nu ştiu.

Din fericire, el o lasă aşa şi iese din bucătărie să-şi verifice gândacii.

Tot drumul până la restaurant mă gândesc la nebuna violonistă franţuzoaică Génévième de care Joe a fost îndrăgostit şi cum el n-a mai vorbit niciodată cu ea. Mă gândesc la descrierea lui a cântăreţilor la corn ca fiind genul totul sau nimic. Mă gândesc cum eu îl avusesem pe el tot şi de acum n-aveam să mai am nimic din el, cel puţin dacă n-aş putea cumva să-l fac să înţeleagă ce se întâmplase seara trecută şi-n toate celelalte seri cu Toby. Dar cum? Deja îi lăsasem două mesaje pe telefon, în dimineaţa asta, şi chiar sunasem la casa Fontaine o dată. Decursese cam aşa:

Lennie (tremurând în papucii ei de baie): Joe e acasă?

Marcus: Uau, Lennie, şocanta… curajoasa fată.

Lennie (privind în jos la litera stacojie brodată pe tricoul ei): E pe-acolo?

Marcus: Nu, a plecat devreme.

Marcus şi Lennie: Tăcere stânjenitoare.

Marcus: E foarte afectat. Nu l-am mai văzut niciodată atât de supărat pentru o fată, pentru nimic, de fapt…

Lennie (gata să plângă): Vrei să-i spui că l-am sunat?

Marcus: Vreau.

Marcus şi Lennie: Tăcere stânjenitoare.

Marcus (şovăitor): Lennie, dacă îl placi, ei bine, nu te da bătută.

Tonul.

Şi asta-i problema, îl plac la nebunie. Fac un apel SOS către Sarah, să vină pe la restaurant cât sunt eu în tură.

În mod obişnuit, eu sunt Creatorul de Lasagna Zen. După trei veri şi jumătate, patru schimburi pe săptămână, opt lasagna pe tură: 869 lasagna până în prezent – am făcut calculul – sunt maestră. Este meditaţia mea. Separ pastele foaie cu foaie din grămada cleioasă care iese din frigider cu răbdarea şi precizia unui chirurg, îmi afund mâinile în ricotta şi mirodenii şi amestec totul până devine pufos ca un nor. Tai brânza în felii subţiri ca foaia de hârtie. Pun mirodenii în sos până cântă. Şi apoi le pun una peste alta într-un munte al perfecţiunii. Lasagnele mele sunt sublime. Astăzi, totuşi, lasagnele mele nu cântă. După ce aproape că mi-am retezat un deget pe tocător, am scăpat gogoloiul cleios de paste pe podea, am ţinut prea mult la cuptor noul pachet de paste, am scăpat o remorcă de sare în sosul tomat, Maria m-a pus să migălesc idiotizant la umplut rulouri de aluat cu un obiect bont, în timp ce făcea ea lasagnele lângă mine. Eram încolţită. Era prea devreme pentru clienţi, aşa că nu eram decât noi, captive în interiorul lui *National Enquirer*[39] – Maria este heraldul târgului, trăncăneşte fără încetare despre destrăbălările şi întâmplările amoroase din Clover, inclusiv, bineînţeles, escapadele arborescente ale ineditului Romeo al oraşului: unchiul meu, Big.

— Ce mai face?

— Cum ştii.

— Toată lumea întreabă de el. Obişnuia să se oprească la The Saloon în fiecare seară, după ce se întorcea pe pământ din vârful copacilor.

Maria amestecă într-o oală de sos lângă mine, ca o vrăjitoare în cazanul ei, în timp ce eu încerc să acopăr faptul că am spart încă un rulou de paste. Sunt o bolnavă din dragoste cu o soră moartă.

— Locul ăsta nu mai e acelaşi fără el. Preferă să stea singur?

Maria se întoarce spre mine, îşi dă la o parte o şuviţă

39 Numele unui celebru tabloid american *(enquirer* - anchetator, investigator, în limba engleză).

de păr negru de pe fruntea ei transpirată şi observă cu enervare grămada în creştere de rulouri de cannoli sparte.

— E OK, la fel ca noi toţi, zic eu. Vine acasă după muncă.

Mă abţin să adaug: Şi fumează trei castroane de iarbă ca să-şi amorţească durerea. Mă uit mereu la uşă, imaginându-mi că Joe ar putea intra graţios pe ea.

— Am auzit că a avut o vizitatoare în copac, alaltăieri, zice Maria alintat, întorcându-se la iscodit treburile celorlalţi.

— Nu se poate, zic eu, ştiind foarte bine că aşa trebuie să se fi întâmplat.

— Ei, da. Dorothy Rodríguez, o cunoşti, nu? Predă la clasa a doua. Noaptea trecută, la bar, am auzit că s-a urcat cu el în butoi până sus, în coroana copacilor, şi *ştii…*

Îmi face cu ochiul.

— Au făcut un picnic.

Gem:

— Maria, e unchiul meu, te rog.

Ea râde, apoi sporovăieşte despre alte zece întâlniri amoroase secrete, până când, în sfârşit, intră Sarah, îmbrăcată ca un magazin de textile specializat în imprimeuri. Se opreşte în prag, îşi ridică braţele şi face semne de pace cu amândouă mâinile.

— Sarah! Pe cuvânt, arăţi exact ca mine acum douăzeci – drace, aproape acum treizeci de ani, zice Maria, îndreptându-se spre camera frigorifică.

Aud uşa trântindu-se în urma ei.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă Sarah.

Odată cu ea a intrat şi ziua de vară. Părul îi este încă ud de la înotat. Când am sunat-o, mai devreme, ea şi Luke erau la Flying Man’s” lucrând” la un cântec. Pot să simt mirosul râului pe ea, în timp ce mă îmbrăţişează peste tejghea.

— Porţi inelele la degetele de la picioare? o întreb ca să-mi amân puţin confesiunea.

— Bineînţeles.

Îşi ridică piciorul îmbrăcat în pantaloni strâmţi,

caleidoscopici, în aer, ca să-mi arate.

— Impresionant.

Se cocoaţă pe scaunul înalt de cealaltă parte a tejghelei unde lucrez eu şi îşi trânteşte cartea în faţă. Arunc o privire: *Written on the Body,* de o Hélène Cixous[40] mai tânără.

— Lennie, feministele astea franceze sunt mult mai mişto decât existenţialiştii ăia stupizi. Sunt atât de pătrunsă de conceptul de *jouissance* – înseamnă extaz transcendental, despre care sunt sigură că tu şi Joe ştiţi totul…

Se joacă prin aer cu beţe invizibile.

— *Ştiam* totul.

Trag aer în piept. Mă pregătesc pentru marele *Ţi-am spus eu* al secolului.

Faţa ei încremeneşte undeva între neîncredere şi şoc.

— Ce vrei să spui cu *ştiam*?

— Vreau să spun, *ştiam.*

— Dar, ieri…

Clatină din cap, încercând să asimileze vestea.

— Voi doi v-aţi jucat deviind de la repetiţii, îngreţoşându-ne pe noi, ceilalţi, din pricina acestei indisputabile, irefutabile şi inconfundabile iubiri adevărate care vă emana din toţi porii corpurilor voastre siameze unite-la-şolduri[41]. Rachel a fost cât pe-aci să explodeze. A

40 *Written on the Body* (1992) este scris de fapt de Jeanette Winterson, scriitoare și activistă britanică. Romanul a câștigat premiul Lambda Literary, la categoria Lesbian Fiction, în 1994. Hélène Cixous este o profesoară, retoriciană, și o poetă și dramaturgă feministă, care s-a ocupat îndeamănunt de tema textualitate și sexualitate (după părerea ei, sexualitatea este în directă legătură cu modul în care comunicăm în societate). Este autoarea cărții *Le Rire de la Méduse* (1975), tradusă în engleză ca *The Laugh of the Medusa* (1976), în care adresează cititoarelor ei (femei) un soi de ultimatum: fie pot citi și aleg să rămână ținute prizoniere în propriile corpuri de către un limbaj care nu le îngăduie să se exprime, fie își pot folosi corpurile ca un mijloc de a comunica.

41 *Attached to the Hip,* titlul unei piese a trupei americane de

fost atât de frumos.

Şi apoi, când înţelege:

— N-ai făcut asta.

— Te rog, nu amesteca o vacă, un cal, porcul-termitelor sau orice animal în chestia asta. Scuteşte-mă de morală, OK?

— OK, promit. Acum spune-mi că n-ai făcut aşa ceva. Ţi-am spus eu că am o presimţire rea.

— Am făcut-o.

Mi-ascund faţa în palme.

— Joe ne-a văzut sărutându-ne, seara trecută.

— Glumeşti, desigur.

Clatin din cap.

Ca la un semn, o ceată de Toby în miniatură trec vâjâind pe plăcile lor de skate, sfâşiind trotuarul, liniştit ca un Boeing 747.

— Dar de ce, Len? De ce ai făcut asta?

Vocea ei e numai surprindere, fără acuzare. Chiar vrea să ştie.

— Nu-l iubeşti pe Toby.

— Nu.

— Şi eşti dementoidă după Joe.

— Complet.

— Şi atunci de ce?

Asta e întrebarea de un milion de dolari.

Umplu rulourile de cannoli, hotărând să mă exprim în cuvinte.

— Cred că a fost în legătură cu cât de mult o iubim amândoi pe Bailey, oricât de tâmpit sună asta.

Sarah se holbează la mine.

— Ai dreptate, sună aiurea. Bailey te-ar fi *omorât.*

Inima mea accelerează ameţitor în piept.

— Ştiu. Dar Bailey e *moartă*, Sarah. Şi Toby şi cu mine nu ştim cum să ne descurcăm cu asta. Şi asta s-a întâmplat. OK?

Nu ţipasem în viaţa mea la Sarah şi acum în mod cert fusesem foarte aproape de ţipat. Dar sunt furioasă pe ea că

---

metal alternativ CKY.

spune ceea ce ştiu că e adevărat. Bailey m-ar fi omorât şi din cauza asta îmi vine să ţip şi mai mult la Sarah, ceea ce fac.

— Ce-ar trebui să fac? Penitenţă? Ar trebui să-mi biciuiesc carnea, să-mi afund mâinile în leşie, să-mi frec faţa cu piper ca Sfânta Roza[42]? Să port o cămaşă din păr aspru?

Ochii ei dădeau să-i sară din orbite.

— Da, exact asta cred că ar trebui să faci! strigă ea, dar apoi buzele îi zvâcnesc puţin. Asta e, să porţi o cămaşă de păr aspru! O căciulă din păr aspru! Un întreg costum de păr aspru!

Faţa i se schimonoseşte. Zice piţigăiat:

— Sfânta Lennie!

Apoi se cocoşează de râs. Izbucnesc şi eu în hohote, toată mânia preschimbându-se într-un acces spectaculos şi incontrolabil – amândouă suntem pe jos, făcând eforturi să respirăm şi mă simt atât de bine, încât chiar aş putea muri din lipsă de oxigen.

— Îmi pare rău, spun printre gâfâieli.

Ea izbuteşte să răspundă:

— Nu, mie. Promit să n-o mai iau aşa. Totuşi mă simt bine că te-am făcut să râzi.

— Şi eu, chiţăi.

Maria vine înapoi, cu şorţul plin de roşii, ardei iuţi şi cepe, aruncă o privire spre noi şi zice:

— Tu şi complicea ta ţicnită, afară! Ia-ţi o pauză.

Sarah şi cu mine ne prăbuşim pe banca noastră din faţa restaurantului. Strada revine la viaţă cu perechi bronzate din San Francisco ieşind aiurite din motel, căutând clătite sau colace pentru înot sau iarbă.

Sarah clatină din cap, în timp ce-şi aprinde o ţigară. Am buimăcit-o. Un lucru greu de făcut. Ştiu că i-ar plăcea să mai urle încă la mine: *Ce mama vulpilor zburătoare a*

---

42 Sf. Roza din Lima, în tinerețe, supărată că pretendenții începuseră să-i remarce frumusețea și s-o ceară de nevastă, și-a frecat fața cu piper ca să se urâțească și să fie lăsată de părinți să devină călugăriță.

fost în capul tău, Lennie? Dar n-o face.

— OK, obiectivul imediat este să-l aduci pe băiatul ăla Fontaine înapoi, zice ea, calmă.

— Exact.

— În mod evident, să-l faci gelos iese din discuţie.

— Evident.

Îmi sprijin bărbia în palme, uitându-mă în sus la sequoia milenară de peste drum – care se zgâieşte în jos, la mine, consternată. Ar vrea să-mi tragă un şut în fundul meu de aspirantă-la-pământ.

— Ştiu! exclamă Sarah. O să-l seduci.

Îşi coboară pleoapele, îşi ţuguie buzele într-un botic bosumflat în jurul ţigării, trage adânc din ea, apoi suflă o bulă perfectă de fum.

— Seducţia întotdeauna merge. Nu-mi vine în minte niciun film în care să nu fi mers, tu ştii vreunul?

— Nu cred că vorbeşti serios. El e atât de jignit şi de supărat. Nici măcar nu mai vorbeşte cu mine, l-am sunat de trei ori azi… şi apoi, sunt eu, ai uitat? Eu nu ştiu să seduc pe nimeni.

Sunt nefericită – îi văd mereu în minte faţa lui Joe, împietrită şi lipsită de viaţă, cum a fost seara trecută. Dacă a existat vreodată vreo faţă insensibilă la seducţie, atunci aceea trebuie să fi fost.

Sarah îşi răsuceşte eşarfa cu o mână şi fumează cu cealaltă.

— Nu trebuie să *faci* nimic, Len, doar să apari mâine la repetiţia cu orchestra arătând TRĂSNET, arătând *irezistibilă.*

Rosteşte *irezistibilă* de parcă ar avea zece silabe.

— Hormonii lui furibunzi şi pasiunea nebună pentru tine vor face restul.

— Asta nu pare incredibil de superficial, domnişoară Feministă Franceză?

— *Au contraire, ma petite*[43]*.* Feministele astea sunt adeptele celebrării corpului, a *limbajului* său.

Îşi flutură eşarfa.

---

43 Dimpotrivă, copila mea (lb. fr.).

— Cum spuneam, ele urmăresc să juiseze. Ca un mijloc, fireşte, de a răsturna paradigma patriarhală dominantă şi canonul literar al bărbatului alb, dar o să discutăm despre asta altă dată.

Dă un bobârnac ţigării care zboară pe stradă.

— Oricum, nu strică, Len. Şi o să fie distractiv. Pentru mine, adică…

Un nor de tristeţe îi traversează chipul.

Schimbăm o privire încărcată cu săptămâni de vorbe nerostite.

— Pur şi simplu am crezut că nu mă mai puteai înţelege, izbucnesc eu.

M-am simţit o persoană diferită şi Sarah părea aceeaşi, cea veche, şi pariez că Bailey se simţise la fel faţă de mine şi avusese dreptate. Uneori, trebuie să-ţi vezi singur de drum prin intimitatea ta confuză.

— Nu puteam înţelege, exclamă Sarah. Nu chiar. M-am simţit – mă *simt* atât de nefolositoare, Lennie. Şi, frate, cărţile alea despre mâhnirea în urma pierderii cuiva drag sunt de rahat, atât de pline de clişee, gunoi sută la sută.

— Mulţumesc, spun eu. Fiindcă le-ai citit.

Ea îşi coboară ochii în pământ.

— Şi mie îmi e dor de ea.

Până în clipa asta, nu mi-a trecut prin cap că poate citise cărţile alea şi pentru ea, de asemenea. Dar, bineînţeles. Ea o venera pe Bailey. Iar eu o lăsasem să sufere de una singură. Nu ştiu ce să zic, aşa că o îmbrăţişez. Strâns.

O maşină cu o ceată de cretini urlători de la Liceul Clover în ea claxonează. Ce metodă de a strica momentul. Ne desprindem, Sarah agitând cartea ei feministă în direcţia lor ca o fanatică religioasă – mă face să râd.

După ce trece maşina, ea scoate o altă ţigară din pachet şi îmi atinge uşor genunchiul cu ea.

— Chestia asta cu Toby, pur şi simplu n-o pricep.

Aprinde ţigara şi continuă să scuture băţul de chibrit şi după ce se stinge, ca pe un metronom.

— Erai la concurenţă cu Bailey? Voi două n-aţi dat

niciodată semne c-aţi fi tipul surorilor din Regele Lear. Cel puţin mie nu mi s-a părut.

— Nu, nu eram. Nu… dar… nu ştiu, m-am întrebat şi eu acelaşi lucru…

Mă izbise drept în moalele capului ceva ce spusese Big, noaptea trecută, acel enorm ceva.

— Ţi-aduci aminte când urmăream Derbiul Kentucky? o întreb pe Sarah, neştiind sigur dacă asta o să aibă vreo logică pentru oricine în afara mea.

Ea îmi aruncă o privire de parc-aş fi dusă cu capul.

— Da, ăă, de ce?

— Ai observat că toţi caii de curse aveau nişte ponei însoţitori, care nu se dezlipeau de lângă ei?

— Cred că da.

— Ei bine, cred că aşa eram noi, eu şi Bails.

Ea face o pauză de câteva clipe, suflă un lung fuior de fum, înainte să spună:

— Amândouă eraţi cai de cursă, Len.

Îmi dau seama că n-o crede, totuşi, că doar încearcă să fie drăguţă.

Eu clatin din cap.

— Ei, hai, fii realistă, eu n-am fost. Doamne, în niciun caz. Eu, nu.

Şi nu fusese din vina nimănui decât a mea. Bailey făcuse tot atâta gălăgie ca şi Buni când mă lăsasem de lecţiile de muzică.

— Vrei să fii? întreabă Sarah.

— Poate, spun eu, nereuşind să mă hotărăsc pentru da.

Ea zâmbeşte, apoi, în tăcere, amândouă privim la şirul maşinilor ce trec pe lângă noi, majoritatea pline cu echipamentul acvatic de cauciuc ridicol de colorat: bărci-girafa, canoe-elefant şi altele asemenea.

În cele din urmă, spune:

— Să fii un ponei însoţitor trebuie să fie naşpa. Nu metaforic, vreau să spun, ştii tu, dacă eşti cal. Gândeşte-te şi tu. Sacrificiu de sine douăzeci şi patru din douăzeci şi patru, şapte zile pe săptămână, nicio strălucire… ar trebui

să-şi facă un sindicat, să aibă propriul lor Derbi al Poneilor însoţitori.

— O cauză nobilă nouă pentru care să lupţi.

— Nu. Cauza mea nouă este transformarea Sfintei Lennie într-o *femme fatale.*

Zâmbeşte atotcunoscător.

— Haide, mă, Lennie, zi-i da.

Cu *Haide, mă, Lennie* îmi aduce aminte de Bails şi următorul lucru pe care-l ştiu e că mă aud spunând:

— OK, bine.

— O s-o facem cu cap, promit.

— Specialitatea ta.

Ea râde:

— Aha, eşti atât de „distrusă”.

E o soluţie fără sorţi de izbândă, dar altă idee n-am. Trebuie să fac ceva, şi Sarah are dreptate, arătând sexy, presupunând *că eu* aş putea să arăt sexy, n-are ce să strice, nu? Adică, e adevărat că seducţia rareori dă greş în filme, mai ales în cele franţuzeşti. Prin urmare, mă las pe seama mâinilor experte şi a experienţei lui Sarah, a conceptului de *jouissance,* şi Operaţiunea Seducţie e oficial lansată.

Am decolteu cu şănţuleţ. Balcoane, chiar. Înaintare bazaoache. Ţâţe tupeiste. Sfere care dau să se reverse dintr-o minusculă rochie neagră, pe care urmează s-o port ziua-n amiaza mare, la repetiţia orchestrei. Nu mă pot opri să nu mă uit în jos. Sunt o tipă bine făcută, cu forme pline. Sinele meu sfrijit e în mod cert într-un înveliş cu rotunjimi. Cum e posibil ca un sutien să facă asta? Notă pentru fizicieni: Materia într-adevăr se poate crea. Ca să nu mai spun că sunt în sandale cu platformă, aşa că par de trei metri înălţime, iar buzele mele sunt roşii ca rodiile.

Sarah şi cu mine ne-am ascuns într-o sală de clasă de lângă sala de muzică.

— Eşti sigură că-i bine, Sarah?

Nu ştiu cum m-am vârât în episodul ăsta ridicol din *I*

Love Lucy[44].

— Niciodată n-am fost mai sigură pe ceva. Niciun băiat n-o să fie în stare să-ţi reziste. Sunt totuşi puţin îngrijorată că domnul James n-o să supravieţuiască.

— Bine. Să mergem, zic eu.

Reuşesc să străbat culoarul prefăcându-mă că sunt altcineva. O persoană dintr-un film, un film franţuzesc alb-negru, în care toată lumea fumează şi e misterioasă şi ademenitoare. Sunt o femeie, nu
0 fată, şi urmează să seduc un bărbat. Pe cine păcălesc? Intru în panică şi mă întorc în fugă în sala de clasă goală. Sarah vine după mine, ca o domnişoară de onoare.

— Lennie, hai, mă! spune, exasperată.

Iarăşi *Lennie, hai, mă.* Încerc din nou. De data asta mă gândesc la Bailey, la modul în care îşi legăna ea şoldurile, făcând pământul să lucreze pentru ea, şi alunec fără efort pe uşa sălii de muzică.

Observ imediat că Joe nu e aici, dar mai e timp până încep repetiţiile, vreo cincisprezece secunde, iar el întotdeauna vine mai devreme, dar probabil l-a reţinut ceva.

Paisprezece secunde: Sarah a avut dreptate, toţi băieţii se holbează la mine de parcă am răsărit dintr-un poster cu model nud de la mijlocul vreunei reviste. Rachel e cât pe-aci să scape clarinetul din mână.

Treisprezece, douăsprezece, unsprezece: domnul James îşi ridică ambele mâini, sărbătoreşte.

— Lennie, arăţi fermecător!

Mă duc până la scaunul meu.

Zece, nouă: îmi asamblez clarinetul, dar nu vreau să mozolesc muştiucul cu ruj. O fac, totuşi.

Opt, şapte: ne acordăm instrumentele.

---

44 Sitcom american de succes din anii ’50, parodie a fetelor ambițioase, mai mult sau mai puțin talentate, care țin morțiș să devină staruri; Lucy e naivă și ambițioasă, dar are un constant ghinion de a se vârî în necazuri, pe ea și pe soțul ei, ori de câte ori încearcă să evolueze pe scenă, unde interpretările ei devin dezastruoase.

Şase, cinci: continuăm acordajul.

Patru, trei: mă întorc în loc. Sarah clatină din cap, mimând *încredir-arsăfiedibil.*

Doi, unu: acum, anunţul la care mă aştept.

— Hai să începem ora. Îmi pare rău să vă spun că ne-am pierdut singurul cântăreţ la trompetă pentru festival. Joe urmează să cânte, în schimb, cu fraţii lui. Luaţi-vă creioanele, am nişte schimbări de făcut.

Îmi las splendidul meu cap în palme şi o aud pe Rachel spunând:

— Ţi-am spus eu că nu era de nasul tău, Lennie.

Capitolul 28

— Forţa fie cu tine! zice Sarah şi mă trimite pe drumul meu, care e pe deal în sus spre casa Fontaine, în mai devreme pomenitele rochie neagră cocktail, sandale cu platformă şi ţâţe obraznice.

Tot drumul până acolo repet o mantra: Eu sunt autoarea poveştii mele şi pot s-o spun cum vreau eu. Sunt un solist. Sunt un cal de cursă. Da, asta mă pune într-o categorie de ciudaţi majori ai omenirii, dar îşi face efectul şi ajung în vârful dealului, pentru că, cincisprezece minute mai târziu, mă uit la casa Fontaine, iarba uscată de vară trosnind de jur-împrejurul meu, zumzăind de insecte, ceea ce îmi aduce brusc aminte: De unde naiba ştie Rachel ce s-a întâmplat cu Joe?

Când intru pe aleea maşinilor, văd un bărbat îmbrăcat complet în negru, cu un pămătuf de păr alb, dând din mâini şi rotindu-şi braţele ca un derviş, strigând în franceză la o femeie stilată, într-o rochie neagră (ei i se potriveşte), care arată la fel de enervată. Ea îi şuieră ceva în engleză. În mod cert, nu vreau să trec pe lângă aceste două pantere, aşa că mă furişez în partea îndepărtată a proprietăţii şi mă ascund sub o salcie enormă, care domneşte ca o regină peste curte, draperia deasă de frunze căzând ca un veşmânt verde sclipitor de jur-împrejurul bătrânului trunchi şi al crengilor, creând un loc de pândă ideal.

Am nevoie de o clipă ca să-mi fac curaj, aşa că mă plimb în sus şi-n jos, în noul meu apartament verde pâlpâitor, încercând să-mi închipui ce o să-i spun, practic, lui Joe, un lucru la care Sarah şi cu mine am uitat să ne gândim.

Atunci o aud: muzică de clarinet venind din casă, melodia pe care Joe a compus-o pentru mine. Inima mea face un salt de speranţă. Mă duc în partea cea mai apropiată de Maison Fontaine a copacului, rămânând ascunsă de perdeaua de frunze, mă ridic pe vârfuri şi văd pe fereastra deschisă un pic din Joe cântând la un clarinet bas, în living.

Şi astfel începe viaţa mea ca spion.

Îmi spun că, după acest cântec, o să sun la uşă şi o să dau piept literalmente cu muzica. Dar când termină, el cântă melodia încă o dată şi încă o dată, apoi următorul lucru pe care-l ştiu este că stau întinsă pe spate, ascultând muzica aceasta uimitoare, caut în poşeta lui Sarah un creion, pe care-l găsesc, deopotrivă cu o bucăţică de hârtie. Notez o poezie şi trag hârtia în ţeapă cu un băţ, şi-o pironesc în pământ. Muzica mă face visătoare; alunec înapoi la acel ultim sărut, bând din nou ploaia dulce de pe buzele lui…

Ca să fiu brutal întreruptă de vocea exasperată a lui Doug Fred:

— Omule, mă înnebuneşti – acelaşi cântec continuu, mereu şi mereu, de două zile deja, nu mai pot. O să sărim cu toţii de pe pod imediat după tine. De ce nu vorbeşti pur şi simplu cu ea?

Sar în picioare şi mă apropii pe furiş de fereastră: Harriet Spioana în travesti. Te rog, spune că o să vorbeşti cu ea, îi transmit eu cu gândul lui Joe.

— Exclus, zice el.

— Joe, e jenant… haide.

Vocea lui Joe e strangulată, gâtuită.

— Eu sunt atât de jenant. M-a minţit tot timpul… exact ca Génévième, exact ca tata pe mama, din punctul ăsta de vedere…

Uh. Uh. Uh. Frate, am făcut-o latră.

— Mă rog, deja, cu toate astea – lucrurile sunt complicate, uneori, omule.

Aleluia, Doug Fred.

— Nu şi pentru mine.

— Du-te şi ia-ţi cornul, trebuie să exersăm.

Încă ascunsă sub copac, îi ascult pe Joe, Marcus şi Doug Fred exersând. E ceva de genul: trei note, apoi un telefon celular sună, Marcus: *Bună, Amy,* apoi, cinci minute mai târziu, sună din nou un telefon, Marcus: *Salut, Sophie,* apoi Doug Fred: *Bună, Chloe*, apoi, peste alte cincisprezece minute: *Salut, Nicole.* Băieţii ăştia sunt iarba pisicii din Clover. Îmi amintesc cum a sunat telefonul aproape continuu în seara pe care am petrecut-o aici. În cele din urmă, Joe spune: *Închideţi-vă celularele, altminteri n-o să ducem la capăt nicio piesă* – dar, exact când termină de vorbit, îi sună lui telefonul, iar fraţii lui izbucnesc în râs. Îl aud spunând: *Hei, Rachel.* Şi ăsta e sfârşitul pentru mine. *Hei*, *Rachel,* cu o voce care pare fericită s-o audă, de parcă îi aştepta telefonul, îl dorea chiar.

Mă gândesc la Sfânta Wilgefortis, care s-a culcat frumoasă şi s-a trezit cu o ditamai barba şi cu mustaţă, şi-i doresc aceeaşi soartă lui Rachel. În seara asta.

Apoi aud: *Ai avut absolută dreptate. Cântăreţii din Gâtlej din Tuva sunt grozavi.*

Sun la 911.

OK, calmează-te, Lennie. Nu te mai plimba în sus şi-n jos. Nu te gândi la el bătând din gene la Rachel Brazile! Surâzând la ea, sărutând-o, făcând-o să se simtă ca şi când ar fi o parte din cer… *Ce-am făcut?* Mă aşez pe spate în iarbă, sub umbrela de frunze tremurătoare şi luminate de soare. Sunt dărâmată de un telefon. Cum trebuie să fi fost pentru el să mă vadă de-a dreptul sărutându-mă cu Toby?

Sunt de rahat, n-am cum să spun altfel.

Pe de altă parte, nu am altfel cum să spun nici că sunt atât de îngrozitor de îndrăgostită – pur şi simplu zbiară iubirea în tot lăuntrul meu, ca într-un soi de operă

psihopată.

Dar înapoi la BESTIZILLA!?

Fii raţională, îmi poruncesc, sistematică, gândeşte-te la toate nenumăratele motive neromantice inofensive pentru care ea l-ar fi putut suna. Nu-mi vine în minte niciunul, deşi mă frământ atât de mult să încerc, încât nici măcar nu aud camioneta urcând, doar o portieră trântindu-se. Mă ridic, mă uit prin draperia groasă de frunze şi cât pe-aci să leşin, văzându-l pe Toby mergând spre uşa de la intrare. Mama mă-sii-osaurus? Şovăie înainte să sune, trage adânc aer în piept, apoi apasă pe buton, aşteaptă, apasă din nou. Se dă un pas înapoi, se uită spre living, unde muzica acum duduie, apoi bate cu putere. Muzica se opreşte şi aud tropăitul picioarelor, văd uşa deschizându-se şi-l aud pe Toby întrebând:

— Joe e aici?

Înghit în sec.

În clipa următoare, îl aud pe Joe, încă în living:

— Care-i problema lui? N-am vrut să vorbesc cu el, ieri, şi nu vreau să vorbesc cu el nici astăzi.

Marcus s-a întors în living.

— Doar stai de vorbă cu omul.

— Nu.

Dar Joe trebuie să se fi dus la uşă, pentru că aud nişte cuvinte înăbuşite şi văd gura lui Toby mişcându-se, deşi vorbeşte mult prea jos ca să desluşesc cuvintele.

Nu plănuiesc ce se întâmplă mai departe. Doar se întâmplă. Se întâmplă că am din nou mantra aia prostească e-povestea-mea-sunt-un-cal-de-curse repetându-se în mintea mea, aşa că nu ştiu cum mă hotărăsc că, indiferent ce-o să se petreacă, de bine sau de rău, nu vreau să mă ascund în copaci când se petrece. Îmi adun tot curajul şi desfac cortina de frunze.

Primul lucru pe care-l observ este cerul, atât de intens albastru şi cu nori din aceia strălucitori de albi, încât te cuprinde fericirea că ai ochi. Nimic nu poate merge rău sub acest cer, îmi spun eu, în timp ce străbat pajiştea, încercând să nu mă clatin în sandalele mele cu

platforme. Părinţii-panteră Fontaine nu se văd pe nicăieri; probabil şi-au mutat meciul de şuierat în hambar. Toby probabil mi-a auzit paşii; se întoarce.

— Lennie?

Uşa se deschide larg şi trei Fontaine se îngrămădesc afară ca înghesuiţi într-o maşină.

Marcus vorbeşte primul:

— Tam-ta-nam!

Joe rămâne cu gura căscată.

Şi Toby, de altfel.

— Fir-aş al naibii, iese din gura lui Doug Fred, cu eterna-i faţă de tulburat-de-veselie.

Toţi patru sunt ca un şir de raţe consternate. Sunt acut conştientă de cât de scurtă mi-e rochia, cât de strânsă la piept, ce zbârlit mi-e părul, cât de roşii îmi sunt buzele. Îmi vine să mor. Mi-aş strânge braţele pe lângă corp. Pentru tot restul vieţii mele o să las rolul de *femme fatale* altor *femmes.* Tot ce-mi doresc e s-o şterg, dar nu vreau să se holbeze ei la fundul meu, în timp ce fug în pădure, îmbrăcată în peticul ăsta de material care maimuţăreşte o rochie. Ia stai puţin – unul după altul, le privesc chipurile tâmpe. Să fi avut Sarah dreptate? S-ar putea să ţină figura? Ar putea băieţii să fie atât de slabi de minte?

Marcus e exuberant:

— Ce bucăţică bună, John Lennon.

Joe îl fulgeră cu privirea.

— Taci naibii din gură, Marcus.

Şi-a recăpătat stăpânirea şi furia. Nu, Joe cu siguranţă nu e atât de slab de minte. Ştiu instantaneu că a fost o mutare proastă, foarte proastă.

— Ce naiba e cu voi doi? zice el spre Toby şi spre mine, aruncându-şi braţele în sus, imitându-l perfect pe dervişul său de tată.

Îşi face loc printre fraţii lui şi Toby, sare de pe verandă şi vine la mine, atât de aproape încât pot să-i miros furia.

— Nu pricepi? Ce-ai făcut? S-a terminat, Lennie, noi am terminat-o.

Frumoasele buze ale lui Joe, cele care m-au sărutat şi mi-au şoptit în păr, se strâmbă şi se schimonosesc rostind cuvintele pe care le urăsc. Pământul de sub mine începe să se clatine. Oamenii nu leşină cu adevărat, nu-i aşa?

— Pricepe, pentru că vorbesc serios. E praf şi pulbere. *Totul.*

Sunt paralizată de umilinţă. O omor pe Sarah. Şi ce mai mutare de perfect ponei însoţitor din partea mea. Ştiam că n-o să meargă aşa. Era imposibil ca el să lase deoparte monstruoasa trădare numai pentru că m-am sugrumat în rochia asta ridicol de strâmtă. Cum am putut fi atât de proastă?

Şi tocmai îmi dau seama că se poate să fiu eu autoarea propriei mele poveşti, dar la fel şi toţi ceilalţi sunt autorii poveştilor lor şi, uneori, ca acum, nu există suprapunere.

El se îndepărtează de mine. Nu-mi pasă că sunt şase perechi de ochi şi urechi aţintite asupra noastră. Nu poate pleca până nu am o şansă să-i spun ceva, o şansă să-l fac să înţeleagă ce s-a întâmplat, ce simt pentru el. Îl apuc de marginea tricoului. El se răsuceşte brusc, îmi dă mâna la o parte şi se uită în ochii mei. Nu ştiu ce vede în ei, dar se mai îmblânzeşte puţin.

Văd cum o parte din furie i se duce, uitându-se la mine. Fără aceasta, arată slab şi vulnerabil, ca un băiat mic şi descurajat. Asta mă umple de tandreţe. Aş vrea să-i ating frumoasa lui faţă. Mă uit la mâinile lui; tremură.

Ca şi tot trupul meu.

Mă aşteaptă să vorbesc. Dar îmi dau seama că lucrul cel mai potrivit de spus trebuie să fie în mintea altei fete, pentru că într-a mea nu e. Într-a mea nu e nimic.

— Îmi pare rău, izbutesc să rostesc.

— Nu-mi pasă, zice el şi vocea i se frânge puţin.

Se uită în pământ. Îi urmăresc privirea, îi văd picioarele goale ieşind de sub jeanşi; sunt lungi şi au degete ca de maimuţă. Nu i-am mai văzut picioarele fără pantofi sau şosete până acum. Sunt perfect simiene – cu degete atât de lungi că ar putea cânta la pian cu ele.

— Picioarele tale, zic eu, înainte să ştiu c-o fac. Nu le-am mai văzut niciodată până acum.

Cuvintele mele imbecile răsună ca o bătaie de tobă în aer între noi şi, pentru o fracţiune de secundă, ştiu că vrea să râdă, vrea să întindă mâinile şi să mă tragă la el, vrea să mă tachineze pentru c-am spus ceva atât de ridicol, când el e gata să mă omoare. Pot să văd asta pe faţa lui, de parcă i-ar fi scrise gândurile pe deasupra. Dar când toate dispar la fel de repede cum au apărut, ceea ce rămâne este suferinţa, cu nimic micşorată, din ochii lui, gura lui fără zâmbet. N-o să mă ierte niciodată.

Am răpit veselia din cea mai veselă persoană de pe planeta Pământ.

— Îmi pare atât de rău, zic. Eu…

— Doamne, nu mai spune asta.

Mâinile lui zburătăcesc în jurul meu ca nişte lilieci nebuni. I-am reatâţat furia.

— Pentru mine nu contează că-ţi pare rău. Nu vrei să înţelegi.

Se întoarce brusc şi se repede în casă mai înainte să mai spun vreun alt cuvânt.

Marcus clatină din cap şi oftează, apoi îşi urmează fratele în casă, laolaltă cu Dougfred.

Stau pe loc, iar cuvintele lui Joe încă îmi mai ard pielea, gândindu-mă cât de nefericită fusese ideea să vin până aici, în rochia asta minusculă şi tocuri cât zgârie-norii. Îmi şterg cântecul de sirenă de pe buze. Sunt dezgustată de mine însămi. Nu i-am cerut iertare, n-am explicat absolut nimic, nu i-am spus că el este cel mai uimitor lucru ce mi s-a întâmplat vreodată, că îl iubesc, că el e singurul pentru mine. În loc de asta, am vorbit despre picioarele lui. *Picioarele.* Să mai vorbeşti despre blocaje sub presiune. Şi atunci îmi aduc aminte de *Hei, Rachel,* care explodează ca un cocteil Molotov de gelozie în nefericirea mea, încununând tabloul deprimării.

Îmi vine să-i trag un şut cerului perfect ca de carte poştală.

Sunt atât de absorbită în autoflagelarea mea, încât

uit că Toby e aici, până ce spune:

— Emoţional tipul.

Îmi ridic privirea. Stă pe verandă acum, sprijinit în mâini cu spatele şi picioarele întinse în afară. Trebuie să fi venit direct de la muncă, fiindcă nu are obişnuitele rupturi cenuşii de skate, ci jeanşii stropiţi de noroi, cizmele şi cămaşa încheiată la toţi nasturii, lipsindu-i doar Stetsonul ca să fie imaginea Marlboro Man. Arată la fel ca în ziua în care îi răpise inima surorii mele: revoluţionarul lui Bailey.

— Aproape că m-a atacat cu chitara, ieri. Cred că facem progrese, adaugă el.

— Toby, ce cauţi aici?

— Ce cauţi tu, ascunzându-te în copaci? întreabă, la rândul lui, făcând semn spre salcia din spatele meu.

— Încercam să-mi repar greşeala, spun.

— Şi eu la fel, zice el repede, sărind în picioare. Dar faţă de tine. Am tot încercat să-i spun ce şi cum.

Cuvintele lui mă surprind.

— Te duc acasă, zice.

Amândoi intrăm în camioneta lui. Nu pot să-mi înăbuş greaţa care mă copleşeşte, ca rezultat al indiscutabil celei mai proaste seducţii din istoria dragostei. Uh. Şi peste toate, sunt sigură că Joe ne urmăreşte de la vreo fereastră, cu toată suspiciunea clocotind în capul lui încins, în timp ce plec cu Toby.

— Deci, ce i-ai spus? am întrebat, când am ieşit de pe teritoriul Fon taine.

— Păi, cele trei cuvinte pe care am izbutit să i le zic, ieri, şi cele zece de azi, adunate, aproape fac cât i-aş fi spus să-ţi acorde o a doua şansă, că între noi nu e nimic, că eram doar zdrobiţi…

— Uau, asta a fost drăguţ. Băgăreţ, după cum a ieşit totul, dar drăguţ.

El se uită la mine pentru o clipă, înainte de a-şi întoarce ochii spre drum.

— V-am privit, pe voi doi, noaptea aceea, în ploaie. Am văzut clar ce simţeai.

Vocea lui e plină de o emoţie pe care n-o pot descifra

şi probabil nici nu vreau.

— Mulţumesc, spun calmă, mişcată de ceea ce a făcut, în pofida tuturor celorlalte, din cauza tuturor celorlalte.

El nu răspunde, doar se uită drept înainte, în soarele care ascunde totul în calea noastră cu splendoarea lui nestăpânită. Camioneta trece vâjâind printre copaci şi-mi scot mâna pe geam, încercând să prind vântul în palmă cum obişnuia să facă Bailey, fiindu-mi dor de ea, fiindu-mi dor de fata pe lângă care eram obişnuită să fiu, fiindu-mi dor de cine obişnuiam noi să fim. N-o să mai fim niciodată acele persoane. Ea le-a luat pe toate cu ea.

Observ că Toby bate nervos cu degetele în volan. O face continuu. Tac. Tac. Tac.

— Ce e? întreb.

El strânge tare volanul cu ambele mâini.

— Am iubit-o cu adevărat, spune el şi vocea îi tremură. Mai mult decât orice.

— Oh, Toby, ştiu asta.

E singurul lucru pe care chiar îl înţeleg din toată încurcătura asta: că, într-un fel, ceea ce s-a întâmplat între noi s-a întâmplat pentru că exista prea multă dragoste pentru Bailey între noi, nu prea puţină.

— Ştiu, repet.

El dă din cap.

Atunci un gând îmi fulgeră prin minte: Bailey ne iubea pe amândoi, pe Toby şi pe mine, atât de mult – el şi cu mine însemnam aproape toată inima ei, şi poate că tocmai asta e ceea ce încercaserăm noi să facem fiind împreună, poate că încercaserăm să-i adunăm inima la loc.

Opreşte camioneta în faţa casei. Soarele pătrunde în cabină, scăldându-ne în lumină. Mă uit pe geamul meu, o pot vedea pe Bails dând fuga din casă, zburând de pe verandă ca să sară chiar în camioneta asta în care stau eu acum. E atât de ciudat. Am petrecut o grămadă de timp purtându-i pică lui Toby pentru că mi-o luase de lângă mine pe sora mea, iar acum mi se pare că mă bizui pe el să mi-o aducă înapoi.

Deschid portiera, pun un picior pe pământ.

— Len?

Mă întorc.

— O să-l îndupleci.

Zâmbetul lui e cald şi sincer. Îşi sprijină capul pe volan.

— O să te las singură, o vreme, dar dacă ai nevoie de mine… pentru orice, OK?

— La fel, spun eu, cu un nod în gât.

Iubirea noastră îngemănată pentru Bailey tremură între noi; e ca o fiinţă vie, delicată ca o pasăre mică şi cu respiraţia tăiată în pofta ei de zbor. Inima mă doare pentru amândoi.

— Nu face nimic prostesc pe placa aia, spun eu.

— Nu.

— OK.

Apoi mă strecor afară, închid portiera şi mă îndrept spre casă.

Capitolul 29

Sarah e la state, de vreme ce simpozionul e în după-amiaza asta, aşa că n-am pe nimeni pe care să dau vina pentru *Hei, Rachel* fiasco al seducţiei decât pe mine însămi. Îi las un mesaj în care îi spun că am fost complet umilită ca o sfântă bună din pricina *jouissance*-ului ei, iar acum caut miracolul de ultimă instanţă.

Casa e cufundată în linişte. Buni trebuie să fi plecat pe-afară, ceea ce e păcat, deoarece, pentru prima oară după secole întregi, nu mi-ar fi plăcut nimic mai mult decât să stau la masa din bucătărie cu ea şi să bem o cafea.

Mă urc în Sanctuar ca să meditez la Joe, dar odată ajunsă acolo, ochii îmi poposesc pe cutiile de carton pe care le-am închis noaptea trecută. Nu suport să mă uit la ele, aşa că, după ce mă schimb de costumaţia mea ridicolă, le duc în pod.

N-am mai fost pe aici de nu ştiu câţi ani. Nu-mi place izul de mormânt, mirosul închis, ca de încins, lipsa de aer. Întotdeauna mi s-a părut atât de trist, plin de toate

lucrurile abandonate sau uitate, îmi plimb privirea peste dezordinea lipsită de viaţă, mă simt descumpănită la ideea de a-i aduce lucrurile lui Bailey aici, sus. Asta evitasem să fac în lunile trecute. Trag adânc aer în piept, mă mai uit o dată în jur. Nu există decât o singură fereastră, aşa că hotărăsc, în pofida faptului că porţiunea din jurul ei e ticsită de cutii şi munţi de antichităţi, că lucrurile lui Bailey ar trebui să stea acolo unde soarele se va strecura măcar până la ele în fiecare zi.

Îmi croiesc drum până acolo, ca într-o cursă cu obstacole din mobilier rupt, cutii şi picturi vechi. Dau la o parte câteva cutii imediat, ca să pot deschide puţin fereastra şi să aud râul. Un vag parfum de trandafir şi iasomie intră odată cu briza după-amiezii. O deschid mai larg, mă cocoţ pe un birou vechi ca să mă pot apleca peste pervaz. Cerul este în continuare spectaculos şi sper că Joe îl priveşte şi el. Indiferent unde mă uit în mine, dau peste şi mai multă iubire pentru el, pentru tot ce are legătură cu el, pentru furia lui la fel de mult cât şi pentru tandreţea lui – e atât de viu, mă face să mă simt că aş putea muşca din întregul pământ. Dacă măcar nu m-ar fi părăsit cuvintele, azi, dacă măcar aş fi putut striga după el: *Ba pricep! Pricep că atâta timp cât ai să trăieşti nimeni n-o să te iubească vreodată la fel de mult ca mine – am o singură inimă aşa că pot să ţi-o dăruiesc numai ţie!* Asta-i exact ceea ce simt – dar, din păcate, oamenii nu vorbesc astfel în afara romanelor victoriene.

Îmi iau capul de sub cer şi mi-l aduc înapoi în podul sufocant. Aştept să mi se obişnuiască ochii şi, când se obişnuiesc, rămân convinsă că acesta e singurul loc posibil pentru lucrurile lui Bailey. Încep să mut toate vechiturile care sunt deja acolo pe rafturile de pe peretele îndepărtat. După multe drumuri, mă aplec, în sfârşit, să ridic ultimul dintre lucruri, care e o cutie de pantofi, iar capacul i se deschide de cum o ating. E plină de scrisori, toate adresate lui Big, probabil scrisori de dragoste. Trag cu ochiul la o carte poştală de la o Edie. Hotărăsc să nu iscodesc mai departe; karma mea e aproape mai proastă ca niciodată în

clipa asta. Pun capacul la loc şi aşez cutia pe unul dintre rafturile de jos, unde mai e încă spaţiu. Exact în spatele ei, observ o casetă veche de scrisori, cu lemnul lustruit şi lăcuit. Mă întreb ce caută o antichitate ca asta aici, în loc să fie la parter, laolaltă cu restul comorilor lui Buni. Arată ca o piesă de expoziţie. O trag afară; lemnul e mahon şi are un cerc de cai în galop gravat pe capac. De ce nu e acoperită de praf ca totul de pe rafturile astea? Ridic capacul şi văd că e plină de însemnări vechi, făcute pe hârtia de corespondenţă verzulie a lui Buni, foarte numeroase, şi de asemenea multe scrisori. Mă pregătesc să pun caseta la loc, când văd scris pe dosul unui plic, cu scrisul îngrijit al bunicii, numele *Paige.* Cercetez rapid şi celelalte plicuri. Pe fiecare dintre ele e scris *Paige,* cu anul trecut în dreptul numelui ei. Buni îi scrie scrisori mamei? în fiecare an? Toate plicurile sunt lipite. Ştiu că ar trebui să pun caseta înapoi, că sunt treburi personale, dar nu pot. Karma e de vină. Deschid una dintre scrisorile împăturite. Zice aşa:

Draga mea.

În secunda în care liliacul e în plină floare, trebuie să-ţi scriu. Ştiu că-ţi spun asta în fiecare an, dar n-au mai înflorit la fel de când ai plecat. Acum sunt atât de zgârciţi. (Poate că e din pricină că nu se apropie nimeni de ei ca să-i iubească, aşa cum făceai tu – cum ar putea? În fiecare primăvară, mă întreb dacă o să le găsesc pe fete dormind în grădină, cum te găseam pe tine, dimineaţă după dimineaţă. Ştiai cât de mult îmi plăcea asta, să ies şi să te văd adormită, cu toate tufele mele de liliac şi de trandafiri de jur-împrejurul tău – nici măcar n-am încercat vreodată să pictez imaginea. 'N-am s-o fac niciodată. Cum să vreau s-o stric pe cea pe care o am în minte?

Mama

Uau – mama iubeşte liliacul, îl iubeşte *de-adevăratelea.* Da, da, ce-i drept, multă lume iubeşte liliacul, dar mama e atât de sonată după el, încât obişnuia

să doarmă în grădina lui Buni, noapte de noapte, toată primăvara, atât de sonată că nu putea suporta să stea în casă, ştiind că toate florile acelea îşi făceau de cap dincolo de fereastră. Oare îşi lua şi pături cu ea? Un sac de dormit? Nimic? Oare se strecura afară când toţi ceilalţi dormeau? Oare făcea asta când era de vârsta mea? Oare se uita în sus la cer la fel de mult cât mă uit eu? Vreau să ştiu mai multe. Mă simt cu nervii întinşi şi mintea vraişte, de parcă o întâlnesc pentru prima oară. Mă aşez pe o ladă, să mă calmez. Nu pot. Iau o altă însemnare. Zice aşa:

Mai ţii minte pesto ăla pe care l-ai făcut tu, cu nuci în loc de arahide? Ei bine, am încercat cu nuci pecan şi ştii ce? E chiar mai bine. Reţeta:

2 ceşti de frunze de busuioc proaspăt cules
2/3 ceaşcă ulei de măsline
1/2 ceaşcă de nuci pecan, prăjite
1/3 ceaşcă de parmezan proaspăt ras
2 căţei mari de usturoi, pisaţi
1/2 linguriţă de sare

Mama făcea pesto cu nuci! Asta-i chiar mai bine decât dormitul cu liliacul. Atât de normal. Atât de *Cred că o să încropesc nişte paste cu sos pesto pentru cină.* Mama mea se agita prin bucătărie. Punea nucile şi busuiocul şi uleiul de măsline într-un blender şi apăsa pe buton. Fierbea apa pentru paste! Trebuie să-i spun lui

Bailey. Îmi vine să strig pe fereastră la ea: *Mama noastră fierbe apa pentru paste!* O să-i spun. O să-i spun şi lui Bailey. Mă duc până la fereastră, mă urc înapoi pe birou, îmi scot capul afară, şi urlu la cer, povestindu-i surorii mele tot ce am aflat. Mă simt ameţită şi, da, un pic scăpată de la copacul meu, când mă târăsc înapoi în pod, acum sperând că n-a auzit nimeni fata ţipând cât o ţineau plămânii despre paste şi liliac. Trag aer în piept. Deschid o altă scrisoare.

Paige.

Am folosit parfumul pe care îl foloseai şi tu ani de-a rândul. Cel despre care credeai că mirosea a soare. Tocmai am descoperit că nu-l mai produc. Mă simt ca şi când acum te-am pierdut definitiv. Nu pot îndura asta.

Mama

Oh.

Dar de ce Buni nu ne-a spus şi nouă că mama se dădea cu un parfum care mirosea a soare? Că dormea în grădină, primăvara? Că făcea pesto cu nuci? De ce a ascuns-o pe mama din viaţa reală de noi? Dar de îndată ce-mi pun întrebarea ştiu răspunsul, pentru că dintr-odată tot sângele mi se scurge din vene, înlocuit în tot corpul meu de dorul după o mamă care iubeşte liliacul. Un dor cum n-am avut niciodată după Paige Walker care cutreiera lumea. Acea Paige Walker nu m-a făcut niciodată să mă simt ca o fiică, dar o mamă care fierbe paste, da. Numai că oare n-ai nevoie să fii şi declarată fiică? N-ai nevoie şi să fii iubit?

Şi acum există ceva mai rău decât dorul care m-a inundat mai devreme, întrucât cum a putut o mamă care fierbea apa pentru paste să părăsească două fiice mici?

Cum a putut?

Închid capacul, pun caseta pe un raft, îngrămădesc repede cutiile lui Bailey lângă fereastră şi cobor în casa pustie.

Capitolul 30

Următoarele câteva zile se târăsc jalnic. Chiulesc de la repetiţiile cu orchestra şi mă închid în Sanctuar. Joe Fontaine nu trece în vizită, nici nu sună, nici nu dă mesaj, nici nu trimite e-mail, nici nu scrie pe cer, nici în codul Morse, nici nu comunică telepatic cu mine. Nimic. Mai mult ca sigur el şi *Hei, Rachel* s-au mutat la Paris, unde trăiesc din ciocolată, muzică şi vin roşu, în timp ce eu stau la fereastra asta, uitându-mă galeş pe drum, unde nu vine nimeni săltând, cu o chitară în mână, cum obişnuia s-o facă.

Cu trecerea zilelor, iubirea de liliac a lui Paige Walker

şi abilitatea de a fierbe apă pentru paste au surprinzătorul efect de a şterge şaisprezece ani de mit în privinţa ei. Iar, fără acesta, tot ce-mi mai rămâne e atât: Mama noastră ne-a abandonat. Nu există altă explicaţie. Şi ce fel de persoană face aşa ceva? Rip Van Lennie are dreptate. Am trăit într-o lume de vis, cu creierul complet spălat de Buni. Mama e foarte ţicnită, şi tot aşa şi eu, pentru că ce fel de ignorant înghite o asemenea poveste cusută cu aţă albă? Familiile acelea ipotetice de care pomenea Big, deunăzi, au dreptate să nu fie îngăduitoare. Mama este neglijentă şi iresponsabilă şi probabil şi deficientă mintal. Nu e nicidecum o eroină. E doar o femeie egoistă, care n-a putut să facă faţă, şi-a părăsit cele două fete mici pe prispa mamei ei şi nu *s-a mai întors niciodată.* Asta este. Şi asta suntem şi noi, doi copii, lepădaţi, pur şi simplu lăsaţi în voia sorţii. Sunt bucuroasă că Bailey n-a trebuit s-o vadă niciodată în lumina asta.

Nu mă duc înapoi în pod.

E în regulă. Sunt obişnuită cu o mamă care călătoreşte prin lume pe un covor fermecat. O să mă pot obişnui şi cu această mamă, nu-i aşa? Dar lucrul cu care nu mă pot obişnui este că eu nu mai cred că Joe, în pofida iubirii mele din ce în ce mai mari pentru el, o să mă ierte vreodată. Cum să te obişnuieşti să nu-ţi mai spună nimeni John Lennon? Sau să te facă să crezi că cerul începe de la picioarele tale? Sau să se poarte ca un tâmpit, ca să spui tu *quel tâmpit*? Cum să te obişnuieşti să fii fără un băiat care te preface în lumină?

Nu pot.

Şi mai rău încă e faptul că, zi după zi, Sanctuarul devine mai liniştit, chiar şi atunci când dau combina stereo la maximum, chiar şi atunci când vorbesc cu Sarah, care tot îşi mai cere iertare pentru fiascoul seducţiei, chiar şi atunci când cânt Stravinsky – e doar din ce în ce mai cufundat în linişte, până când e atât de linişte, încât ceea ce aud, la nesfârşit, e sunetul de scripeţi care coboară sicriul în pământ.

Zilele trec una după alta şi sunt perioade din ce în ce

mai lungi în care mi se pare că nu-i mai aud tocurile lui Bailey clămpănind pe hol, că n-o mai zăresc fugar întinsă în patul ei, citind o carte şi n-o mai surprind cu colţul ochiului recitându-şi replicile în oglindă. Mă obişnuiesc cu Sanctuarul fără ea şi urăsc asta. Nu pot să sufăr că, stând în garderoba ei, scotocind printre haine, cu faţa îngropată în materiale, nu mai pot găsi o bluză sau o rochie care să mai aibă încă mirosul ei şi asta-i numai vina mea. Toate miros acum ca mine.

Nu pot să sufăr faptul că abonamentul ei la telefon a fost, în sfârşit, închis.

Cu fiecare zi ce trece, mai multe urme ale surorii mele dispar, nu doar din lume, dar şi din mintea mea, şi nu pot să fac nimic în privinţa asta, decât să stau în Sanctuarul lipsit de sunete, lipsit de mirosuri, şi să plâng.

În a şasea zi de jale, Sarah îmi declară stare de urgenţă şi mă face să-i promit că merg cu ea la film, în seara asta.

Vine să mă ia cu Ennui. Poartă o fustă mini neagră şi un şi mai mini maiou negru, care îi lasă la vedere mult din trupul ei bronzat, sandale negre cu tocuri de un metru, peste toate având trântit un fes negru de schi, ceea ce reprezintă, presupun, tentativa ei de utilitate, pentru că suflă un vânt îngheţat şi e frig ca la poli. Eu port o haină de piele întoarsă maro, helancă şi jeanşi. Împreună, arătăm culese din zone climatice diferite.

— Bună! zice ea, scoţând ţigara din gură ca să mă sărute, când mă urc. Filmul ăsta chiar se presupune că e bun. Nu ca ultimul la care te-am obligat să mergi, cu femeia aia care a stat în fotoliu cu pisica ei jumătate din film. Recunosc că acela a fost problematic.

Sarah şi cu mine avem filosofii diferite în ceea ce priveşte mersul la film. Tot ce vreau eu de la o peliculă e să stau în întuneric cu o găleată uriaşă de pop-corn. Dă-mi urmăriri cu maşina, fete cu băieţi, victime triumfând, fă-mă să leşin, să ţip şi să plâng. Sarah, pe de altă parte, nu poate suporta un astfel de meniu prozaic şi se plânge tot timpul de cum ne putrezesc minţile şi curând n-o să mai

fim în stare să avem propriile gânduri, deoarece creierele noastre o să fie pierdute în paradigma dominantă. Sarah preferă să meargă la The Guild, unde rulează filme străine triste, în care nu se întâmplă nimic, nu vorbeşte nimeni, toată lumea iubeşte pe cineva care nu-l va iubi niciodată, şi aşa se termină filmul. În programul din seara asta e un film stupid şi plictisitor, alb-negru, din Norvegia.

Entuziasmul îi piere când îmi studiază faţa.

— Arăţi jalnic.

— O săptămână de rahat cu totul.

— În seara asta o să fie distractiv, promit.

Ia o mână de pe volan şi scoate dintr-un rucsac o pungă de hârtie maronie.

— Pentru film.

Mi-o întinde mie.

— Vodcă.

— Hmm, atunci mai mult ca sigur am să adorm în timpul acestui film plin de acţiune, de suspans, alb-negru şi mut din Norvegia.

Ea-şi dă ochii peste cap.

— Nu e mut, Lennie.

În timp ce aşteptăm la coadă, Sarah ţopăie în jur, ca să se încălzească. Îmi spune că Luke a făcut faţă remarcabil de bine la simpozion, deşi a fost singurul băiat de acolo, ba chiar i-a sugerat să pună o întrebare despre muzică, dar, la jumătatea frazei şi la jumătatea unei ţopăieli, face ochii mari. Nu-mi scapă, deşi ea şi-a reluat sporovăială de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Mă întorc şi, pe partea cealaltă a străzii, îl văd pe Joe cu Rachel.

Sunt atât de absorbiţi în conversaţie, că nici măcar nu-şi dau seama că s-a schimbat lumina semaforului.

Lasă-l în pace, îmi vine să strig. Pleacă de lângă ea înainte să te îndrăgosteşti. Pentru că asta pare să se întâmple. Îl urmăresc pe Joe cum o trage uşor de braţ, în timp ce-i spune una-alta, sunt sigură că despre Paris. Pot să-i văd zâmbetul, toată acea luminozitate revărsându-se asupra lui Rachel şi cred c-o să cad, doborâtă la pământ, ca un copac.

— Hai să plecăm.

— Da.

Sarah porneşte deja spre jeep, căutându-se în geantă după chei. O urmez, dar mai întorc o dată capul şi îi întâlnesc ochii lui Joe drept spre mine. Sarah dispare. Apoi, Rachel. Apoi, toţi oamenii care aşteaptă la coadă. Apoi, maşinile, copacii, clădirile, pământul, cerul, până când nu mai rămânem decât Joe şi cu mine, privindu-ne unul pe celălalt peste un spaţiu vid. El nu zâmbeşte. Anti-zâmbeşte. Dar nu pot să-mi întorc capul şi se pare că nici el. Timpul a încetinit atât de mult, încât mă întreb dacă, atunci când o să ne oprim din uitat unul la altul, n-o să fim bătrâni şi vieţile noastre se vor fi sfârşit cu doar câteva săruturi pricăjite între noi. Sunt ameţită de dorul lui, ameţită să-l văd, ameţită să mă aflu la numai câţiva metri depărtare de el. Îmi vine să fug pe partea cealaltă a străzii, chiar sunt gata s-o fac – pot să-mi simt inima galopând, împingându-mă spre el, dar atunci el doar îşi clatină capul ca pentru sine şi îşi mută privirea de la mine la Rachel, care acum reintră în atenţia lui. Atenţie foarte concentrată. Cu bună intenţie, îşi petrece un braţ pe după ea şi traversează împreună strada, aşezându-se la coada pentru film. O durere fierbinte mă sfâşie pe dinăuntru. El nu se uită înapoi, dar Rachel se uită.

Mă salută, cu un zâmbet triumfător, apoi scutură o insultă de păr blond spre mine, în timp ce-şi pune braţul pe după mijlocul lui şi se întoarce.

Inima mea parcă a fost aruncată cu un şut într-un cotlon întunecat al corpului meu. *OK, am priceput,* îmi vine să urlu la cer. *Aşa te simţi în cazul ăsta.* Lecţie învăţată. Pedeapsă acceptată. Îi urmăresc cum dispar în cinematograf braţ la braţ, dorindu-mi să am o gumă ca s-o pot şterge pe ea din imaginea asta. Sau un aspirator. Un aspirator ar fi mai bun, aş aspira-o şi gata, ar dispărea. Din braţele lui. De pe scaunul meu de orchestră. Definitiv.

— Haide, Len, hai s-o ştergem de aici, aud o voce familiară. Bănuiesc că Sarah încă mai există şi vorbeşte cu mine, deci şi eu înseamnă că mai exist. Mă uit în jos, mă

văd şi-mi dau seama că mai sunt încă în picioare. Pun un picior în faţa celuilalt şi reuşesc să ajung până la Ennui.

Nu e nici lună, nici stele, doar un clopot cenuşiu fără strălucire, fără lumină, deasupra capetelor noastre în timp ce ne îndreptăm spre casă.

— O s-o provoc pentru scaunul de prim-clarinetist, zic eu.

— În sfârşit.

— Nu din cauza asta…

— Ştiu. Pentru că tu eşti un cal de curse, nu vreun ponei oarecare. Nu e niciun pic de ironie în vocea ei.

Cobor geamul şi las aerul rece să mă pălmuiască până mă năuceşte.

Capitolul 31

Sarah şi cu mine stăm atârnate pe jumătate înăuntru, pe jumătate în afara ferestrei dormitorului meu, trecând sticla de vodcă de la una la alta.

— Am putea s-o scoatem din schemă? sugerează Sarah, cuvintele ei încleindu-se într-unul singur.

— Cum să facem? întreb eu, trăgând din sticlă o înghiţitură zdravănă.

— Otravă. Întotdeauna e cea mai bună alegere, greu de depistat.

— Hai să-l otrăvim şi pe el, şi pe toţi fraţii ăia ai lui stupid de frumoşi.

Pot simţi cum mi se lipesc cuvintele de gură.

— N-a aşteptat nici măcar o săptămână, Sarah.

— Asta nu e relevant. E rănit.

— Doamne, cum poate să-i placă de ea?

Sarah clatină din cap.

— Am văzut cum s-a uitat la tine, pe stradă, ca un nebun, cu adevărat sărit de pe fix, mai diliu decât diliii, pe toţi tigrii Sfântului Fast-food. Ştii ce cred eu? Cred că şi-a pus braţul pe după ea pentru binele tău.

— Şi dacă face şi sex cu ea pentru binele meu?

Gelozia e ca un câine turbat prin mine. Totuşi, nu-i ea cel mai rău lucru, nici regretul, cel mai rău lucru e că eu

mă tot gândesc la după-amiaza de pe patul din pădure, cât de vulnerabilă m-am simţit, cât de mult îmi plăcuse, să fiu atât de deschisă, îmi plăcuse de mine aceea, cu el. Mă mai simţisem vreodată atât de apropiată de cineva?

— Îmi dai o ţigară, te rog? întreb eu, luând-o mai înainte să-mi răspundă.

Ea ţine o palmă căuş în jurul ţigării ei, o aprinde cu cealaltă, apoi mi-o întinde mie, o ia pe a mea, apoi şi-o aprinde pentru ea. Trag din ea, tuşesc, nu-mi pasă, mai trag o dată şi reuşesc să nu mă înec, suflând un fuior gri de fum în aerul nopţii.

— Bails ar şti ce-i de făcut, zic eu.

— Ar şti, încuviinţează Sarah.

Fumăm împreună în tăcere, la lumina lunii, şi îmi dau seama de ceva pe care nu pot să i-l spun niciodată lui Sarah. Se poate să fi existat un alt motiv, unul mai profund, pentru care n-am vrut să fiu în preajma ei. Şi anume că ea nu e Bailey, iar asta e un pic de neîndurat pentru mine – dar trebuie să îndur. Mă concentrez la muzica râului, mă las să plutesc cu el, în timp ce goneşte viguros la vale.

După câteva momente, spun:

— Până aici! Treaba asta nu poate continua aşa.

Ea-şi lasă capul într-o parte, zâmbeşte la mine într-un mod care mă umple de căldură.

— Minunat.

Îşi stinge ţigara de pervaz şi se strecoară înapoi, pe pat. O sting şi eu pe-a mea, dar mai rămân afară să mă mai uit la grădina splendidă a lui Buni, respirând şi practic leşinând de la parfumul ce se ridică până la mine cu briza rece.

Şi atunci îmi vine ideea. Ideea trăsnet. Trebuie să stau de vorbă cu Joe. Trebuie măcar să încerc să-l fac să înţeleagă. Dar nu mi-ar strica un pic de ajutor.

— Sarah, zic eu, aruncându-mă pe spate în pat. Trandafirii sunt afrodiziaci, mai ştii?

Ea prinde ideea din zbor.

— Da, Lennie! Este ca miracolul care se produce în ultimul moment! Smochine zburătoare, da!

— Smochine?

— Nu m-am putut gândi la un animal, sunt prea beată.

Am plecat în misiune. Am lăsat-o pe Sarah dormind buştean în patul lui Bailey şi-mi duc în vârful picioarelor capul zvâcnind de vodcă pe scări în jos şi afară, în geana de lumină a dimineţii. Ceaţa e deasă şi tristă, toată lumea e o radiografie a ei înseşi. Ţin arma în mână şi mă pregătesc să-mi încep lucrul. Buni o să mă omoare, dar ăsta e preţul pe care trebuie să-l plătesc.

Încep de la tufa mea preferată, Lanternele Magice, trandafiri cu o simfonie de culori imprimate în fiecare petală. Retez capetele celor mai grozavi pe care-i pot găsi. Apoi mă duc spre Nopţi Deschise şi foarfec, foarfec, foarfec, într-o veselie, de-a lungul Momentelor Perfecte, Tandrelor Capitulări şi Magiilor Negre. Inima îmi bate gata să-mi spargă pieptul deopotrivă de frică şi de entuziasm. Merg după premianţi din tufa în tufa, de la catifelaţii roşii Iubiri Durabile, la rozaliii Nori Parfumaţi, la piersiciul Marilyn Monroe şi sfârşesc la cel mai frumos trandafir roşu-portocaliu de pe planetă, numit foarte potrivit. Trompetistul. Aici am mizat totul, până când am la picioarele mele un buchet de trandafiri atât de fermecător, încât, dacă Dumnezeu s-ar fi căsătorit, ar fi fost exclus să aleagă alt buchet. Am tăiat atât de mulţi, încât nici măcar nu-i mai pot ţine într-o mână, ci sunt silită să-i car cu amândouă braţele, îndreptându-mă spre drum, să găsesc un loc unde să-i ascund până mai târziu. Îi pun lângă unul dintre stejarii mei preferaţi, imposibil de văzut din casă. Apoi îmi fac griji că se vor ofili, aşa că dau fuga înapoi în casă şi pregătesc un coş cu prosoape ude. Mă întorc la marginea drumului şi învelesc toate tulpinile.

Mai târziu, în dimineaţa aceea, după ce Sarah pleacă, pleacă şi Big după copaci, iar Buni se retrage în atelierul de pictură cu femeile ei verzi, eu mă strecor binişor pe uşă afară. M-am convins, în pofida oricărei raţiuni, probabil, că figura asta o să meargă. Mă tot gândesc că Bails ar fi

mândră de planul ăsta smintit. *Extraordinar*, ar zice ea. Într-adevăr, poate că lui Bailey i-ar plăcea că m-am îndrăgostit de Joe atât de curând după ce a murit ea. Poate că este exact modul necuvenit în care sora mea şi-ar dori să port doliu după ea.

Florile sunt încă în spatele stejarului, unde le-am lăsat. Când le văd, sunt din nou uimită de extraordinara lor frumuseţe. N-am mai văzut niciodată un buchet de trandafiri ca acesta, explozia de culoare a unei flori imediat lângă o alta.

Urc dealul spre casa Fontaine într-un nor de parfum minunat. Cine ştie dacă e puterea de sugestie sau dacă trandafirii sunt într-adevăr vrăjiţi, dar când ajung la casa lor, simt atât de multă iubire pentru Joe încât abia mai pot să sun la uşă. Am îndoieli serioase c-o să fiu în stare să formulez o propoziţie coerentă. Dacă răspunde el, se prea poate să-l pun pur şi simplu la pământ, până când se dă bătut şi gata.

Dar n-am eu norocul ăsta.

Aceeaşi femeie stilată care era în curte, în plină ciorovăială, deunăzi, deschide uşa.

— Nu-mi spune, tu trebuie să fii Lennie.

Este imediat evident că odraslele Fontaine nici nu se pot compara, la departamentul zâmbet, cu mama Fontaine. Ar trebui să-i spun lui Big – zâmbetul ei are mai mari şanse să-i reînvie gândacii decât piramidele lui.

— Eu sunt, zic. Mă bucur să vă cunosc, doamnă Fontaine.

E atât de prietenoasă, încât nu-mi pot imagina că ştie ce s-a întâmplat între fiul ei şi mine. Probabil el vorbeşte cu ea tot atât cât vorbesc eu cu Buni.

— Numai uită-te la trandafirii ăştia! N-am mai văzut niciodată unii ca ei în toată viaţa mea. De unde i-ai luat? Din Grădina Raiului?

Cum e mama, aşa şi fiul. Îmi amintesc că Joe a spus acelaşi lucru, în prima zi.

— Cam aşa ceva, zic eu. Bunica mea are un talent aparte la flori. Sunt pentru Joe. E acasă?

Dintr-odată, sunt emoţionată. Foarte emoţionată. Stomacul pare că-mi găzduieşte un simpozion al albinelor.

— Şi parfumul! Dumnezeule, ce parfum! exclamă ea.

Cred că florile au hipnotizat-o. Uau. Poate chiar au efect.

— Norocos Joe, ce mai dar, însă îmi pare rău, draga mea, nu e acasă. A spus că se întoarce repede, totuşi. Le pot pune în apă şi o să i le las în camera lui, dacă vrei.

Sunt prea dezamăgită ca să răspund. Doar dau din cap şi i le înmânez. Pariez că el e la Rachel acasă, hrănindu-i familia cu croissante de ciocolată. Am un gând înfiorător – dacă trandafirii chiar trezesc dragostea şi Joe se întoarce aici cu Rachel şi amândoi cad sub vraja lor? Trandafirii sunt o altă idee dezastruoasă, dar nu-i mai pot lua înapoi, acum. Într-adevăr, cred că ar fi nevoie de o armă automată ca să-i mai smulg de la doamna Fontaine, care e din ce în ce mai captivată de buchet, cu fiecare secundă care trece.

— Vă mulţumesc, spun eu. Pentru că îi daţi lui.

Oare o să mai fie în stare să se despartă de florile astea?

— Mi-a făcut mare plăcere să te cunosc, Lennie. O să mă ocup eu. Sunt sigură că Joe o să-i aprecieze *cu adevărat.*

— Lennie, spune o voce exasperată din spatele meu.

Simpozionul ăla din stomacul meu tocmai şi-a deschis uşile pentru viespi şi pentru viespi ucigaşe, de asemenea. Asta e. Mă întorc şi-l văd pe Joe apropiindu-se pe alee. Nu există nici urmă de salt în mersul lui. E ca şi când gravitaţia i-a pus o mână grea pe umeri, cum n-a mai făcut-o niciodată până acum.

— Oh, dragul meu! exclamă doamna Fontaine. Uite ce ţi-a adus Lennie! Ai mai văzut de când eşti aşa trandafiri? Eu sigur n-am văzut. Pe cuvântul meu.

Doamna Fontaine vorbeşte direct trandafirilor acum, inspirând prelung parfumul lor.

— Ei bine, o să duc ăştia în casă şi-o să le găsesc un loc drăguţ pentru ei. Voi, copii, distracţie plăcută…

Mă uit la ea cum dispare complet în buchet, în timp ce uşa se închide în urma ei. Îmi vine să mă reped la ea, să-i smulg florile şi să-i strig: *Eu am nevoie de trandafirii ăştia mai mult decât tine, cucoană!* Dar am o urgenţă mai mare: Joe spumegă în tăcere lângă mine.

De îndată ce uşa se închide, spune:

— Tot nu pricepi, nu?

Vocea e plină de ameninţare, nu exact cum ar vorbi un rechin dacă ar putea, dar pe-aproape. Arată spre uşa îndărătul căreia zeci de trandafiri afrodiziaci umplu aerul cu promisiuni.

— Glumeşti, desigur. Crezi că-i chiar atât de uşor?

Faţa i s-a înroşit, ochii îi sunt bulbucaţi şi fioroşi.

— Nu vreau rochii mulate sau cretinoizenii de flori magice!

Dă din braţe, pe loc, ca o marionetă.

— Sunt *deja* îndrăgostit de tine, Lennie, nu pricepi? Dar nu pot fi cu tine. De fiecare dată când închid ochii te văd cu *el.*

Rămân acolo, fără replică – desigur, au fost nişte lucruri descurajante în ceea ce tocmai a spus el, dar toate par să fi căzut în lături. Am rămas cu doar cinci cuvinte minunate: *Sunt deja îndrăgostit de tine.* Prezent, nu trecut. Rachel Brazile, s-o ia naiba. Un cer plin de speranţă mă invadează.

— Lasă-mă să explic, zic eu, intenţionând să-mi aduc aminte replicile, de data asta, hotărâtă să-l fac să înţeleagă.

El scoate un sunet pe jumătate geamăt, pe jumătate muget, apoi spune:

— Nu-i nimic de explicat. V-am *văzut.* M-ai minţit permanent.

— Toby şi cu mine eram…

Mă întrerupe:

— În niciun caz, nu vreau să aud. Ţi-am spus ce mi s-a întâmplat în Franţa şi tu ai făcut-o, totuşi. Nu te pot ierta. Aşa sunt eu şi gata. Trebuie să mă laşi în pace. Îmi pare rău.

Mi s-au înmuiat picioarele când am înţeles că durerea şi mânia lui, dezgustul de a fi fost înşelat şi trădat, îi copleşiseră deja iubirea.

Arată în josul dealului, în direcţia locului unde eram, Toby şi cu mine, în seara aceea, şi spune:

— La ce te aşteptai?

La ce mă aşteptam? El încerca să-mi spună că mă iubeşte şi, în clipa următoare, mă vedea sărutându-mă cu un alt băiat. De bună seamă că se simte astfel.

Trebuie să spun ceva, aşa că spun singurul lucru care are un sens în inima mea învălmăşită.

— Sunt atât de îndrăgostită de tine.

Cuvintele mele îl lasă fără aer.

E ca şi când totul în jurul nostru s-ar fi oprit ca să vadă ce avea să se întâmple mai departe – copacii se apleacă, păsările se rotesc deasupra, florile îşi ţin petalele nemişcate. Cum ar putea să nu cedeze în faţa acestei iubiri nebuneşti de mari pe care o simţim amândoi? N-ar putea, nu-i aşa?

Întind mâna să-l ating, dar el îşi fereşte braţul.

Clatină din cap, cu ochii în pământ.

— Nu pot fi cu cineva care mi-a putut face aşa ceva.

Apoi se uită drept în ochii mei şi spune:

— Nu pot fi cu cineva care i-a putut face aşa ceva *surorii ei.*

Cuvintele au forţa unei ghilotine. Mă clatin înapoi, spulberată.

El îşi duce repede mâna la gură. Poate că vrea să-şi retragă cuvintele. Poate chiar crede că a mers prea departe, dar nu mai contează. A vrut să pricep şi am priceput.

Fac singurul lucru pe care-l pot face. Mă întorc şi fug de lângă el, sperând că picioarele mele tremurătoare mă vor ţine ca să mă pot îndepărta. Ca Heathcliff şi Cathy, am avut Big Bangul, dragostea de tipul o dată în viaţă, şi am distrus-o.

Tot ce vreau e să mă duc la mine în Sanctuar ca să-mi

pot trage păturile peste cap şi să dispar pentru mai multe sute de ani. Cu răsuflarea tăiată de fugă, mă năpustesc pe uşa de la intrare în casă. Trec valvârtej prin dreptul bucătăriei, dar mă întorc, fiindcă am zărit-o pe Buni. Stă la masa din bucătărie, cu braţele încrucişate, cu faţa încruntată şi împietrită. În faţa ei, pe masă, sunt foarfecile ei de grădină şi exemplarul meu din *la răscruce de vânturi.*

O-ooh.

Trece drept la atac.

— Habar n-ai cât de aproape am fost să-ţi toc mărunt preţioasa ta carte, dar mai am ceva stăpânire de sine şi respect pentru lucrurile altora.

Se ridică în picioare. Când Buni e nervoasă, practic devine de două ori mai mare şi cei trei metri şi jumătate ai ei se reped, traversând bucătăria, drept la mine.

— Ce-a fost în capul tău, Lennie? Vii precum Grim Reaper[45] şi-mi decimezi grădina, *trandafirii* mei. Cum ai putut? Ştii că nu vreau să se atingă nimeni în afară de mine de florile mele. E singurul lucru pe care-l cer. Singurul.

Se apleacă spre mine.

— Ei?

— Or să crească la loc.

Ştiu că nu asta trebuia să spun, dar ziua de urlat-la-Leniie îşi cere tributul.

Ea îşi aruncă braţele în sus, complet exasperată de mine, şi mă şochează cât de mult seamănă expresia chipului ei şi fluturarea braţelor cu ale lui Joe.

— Nu-i vorba de asta şi o ştii prea bine.

Arată cu degetul spre mine:

— Ai devenit foarte egoistă, Lennie Walker.

La asta nu mă aşteptam. Nimeni nu mi-a zis vreodată c-aş fi egoistă, în viaţa mea, şi cu atât mai puţin Buni – izvorul nesecat de laudă şi răsfăţ. Oare ea şi Joe sunt

---

45 Grim Reaper (literal, Cosașul Sinistru) este numele dat de vorbitorii de limbă engleză morții și personificării ei ca un schelet cu pelerină neagră și glugă, înarmat cu coasa cu care retează firul vieții omului care moare.

martori la acelaşi proces?

Ar putea ziua asta să devină mai rea de-atât?

Răspunsul la întrebarea asta nu e întotdeauna da?

Buni stă cu mâinile în şolduri acum, cu obrajii împurpuraţi, scoţând fulgere din ochi, de două ori o-ooh… mă lipesc cu spatele de perete şi-mi fac curaj pentru asaltul care stă să pornească. Ea se apleacă spre mine.

— Da, Lennie. Te porţi ca şi când eşti singura din casa asta care a pierdut pe cineva. Ea era ca şi fiica mea, ai idee ce înseamnă asta? Ai idee? *Fiica* mea. Nu, tu nu ştii, pentru că n-ai întrebat nici măcar o dată. Nici măcar o dată nu m-ai întrebat ce simt. Ţi-a trecut vreodată prin minte *că eu* aş putea avea nevoie să vorbesc?

Acum ţipă de-a binelea.

— Ştiu că eşti devastată, dar, Lennie, nu eşti singura.

Tot aerul iese în fugă din încăpere şi fug şi eu odată cu el.

Capitolul 32

Mă reped pe hol şi pe uşă afară, sar peste toate cele patru trepte ale verandei. Vreau să fug în pădure, să mă abat de la potecă, să găsesc un loc unde nu mă poate descoperi nimeni, să stau sub un stejar bătrân şi scorburos şi să plâng. Vreau să plâng, şi să plâng, şi să plâng, până când tot pământul din pădure se preface în noroi. Şi este exact ce mă pregătesc să fac, doar că, atunci când ajung la potecă, îmi dau seama că nu pot. Nu pot să fug de Buni, mai ales după tot ce a spus adineauri. Pentru că ştiu că are dreptate. Ea şi Big au fost doar zgomot de fundal pentru mine de când a murit Bailey. Nu m-am gândit nicio secundă prin ce or fi trecând ei. Eu l-am făcut pe Toby aliatul meu în durere, de parcă el şi cu mine aveam un drept exclusiv la asta, un drept exclusiv asupra lui Bailey însăşi. Mă gândesc la toate momentele când Buni dădea târcoale la uşa Sanctuarului, încercând să mă atragă să vorbesc despre Bailey, rugându-mă să vin până jos şi să bem împreună nişte ceai şi cum eu presupusesem că ea voia să mă consoleze. Nici măcar o dată nu mi-a trecut

prin minte că avea nevoie şi ea să i se vorbească, avea nevoie de *mine.*

Cum am putut să fiu atât de nepăsătoare la sentimentele ei? La ale lui Joe? La ale tuturor?

Trag adânc aer în piept, mă întorc şi vin înapoi în bucătărie. Nu pot îndrepta lucrurile cu Joe, dar cel puţin pot încerca să le îndrept cu Buni. Ea stă pe acelaşi scaun, la masă. Mă opresc în faţa ei, îmi sprijin degetele pe masă şi aştept să-şi ridice ochii spre mine. Nicio fereastră nu e deschisă şi bucătăria încinsă miroase aproape a stricat.

— Îmi pare rău, spun eu. Pe cuvânt.

Ea dă din cap, cu ochii la mâinile ei. Mă gândesc că i-am dezamăgit, i-am rănit sau i-am trădat pe toţi cei pe care îi iubesc, în ultimele două luni: Buni, Bailey, Joe, Toby, Sarah, chiar şi pe Big. Cum am reuşit asta? înainte ca Bailey să moară, nu cred că am dezamăgit cu adevărat pe cineva. Oare Bailey avea grijă de toată lumea şi de toate lucrurile pentru mine? Sau nimeni nu aşteptase nimic de la mine înainte? Sau pur şi simplu eu nu am făcut sau nu am vrut nimic înainte, încât să fiu vreodată nevoită să mă confrunt cu consecinţele faptelor mele anapoda? Sau chiar am devenit egoistă şi preocupată numai de mine? Sau toate cele de mai sus?

Mă uit la planta Lennie bolnavă de pe bufet şi ştiu că nu mă mai reprezintă. Ea e cine obişnuiam să fiu, înainte, şi de aceea moare acum. Acea Lennie a dispărut.

— Nu ştiu cine sunt, spun, aşezându-mă. Nu mai pot fi cine am fost, nu fără ea, iar cine am devenit e un eşec absolut.

Buni nu mă contrazice. E încă furioasă, nu de trei metri jumătate furioasă, dar destul.

— Am putea să luăm prânzul în oraş, săptămâna viitoare, să petrecem toată ziua împreună, adaug eu, simţindu-mă meschină fiindcă încerc să răscumpăr cu un prânz lunile în care am ignorat-o.

Ea dă din cap, dar nu-i stă gândul la asta.

— Doar ca să ştii, nici eu nu ştiu cine sunt fără ea.

— Pe cuvânt?

Ea clatină din cap.

— Nu. În fiecare zi, după ce tu şi Big plecaţi, tot ce fac e să stau în faţa unei pânze goale de pe şevalet, gândindu-mă cât de mult dispreţuiesc culoarea verde, cum fiecare nuanţă de verde mă dezgustă sau mă dezamăgeşte sau îmi sfâşie inima.

Mă cuprinde tristeţea. Îmi închipui toate femeile acelea mlădioase şi verzi alunecând de pe pânzele lor şi furişându-se afară pe uşa de la intrare.

— Înţeleg, spun, încet.

Buni închide ochii. Mâinile îi stau una peste cealaltă, pe masă. Întind mâna şi o pun peste ale ei, iar ea mi-o prinde repede între ele.

— E îngrozitor, şopteşte ea.

— Este, spun.

Lumina începutului de amiază se scurge din ferestre, tărcând încăperea cu umbre lungi şi întunecate. Buni arată îmbătrânită şi obosită, ceea ce mă face să mă simt dezolată. Bailey, unchiul Big şi cu mine fuseserăm toată viaţa ei, mai puţin câteva generaţii de flori şi o mulţime de picturi verzi.

— Ştii ce altceva mai urăsc? zice ea. Urăsc faptul că toată lumea continuă să-mi spună că o port pe Bailey în inimă. Îmi vine să urlu la ei: *Nu o vreau acolo.* O vreau în bucătărie, cu Lennie şi cu mine. O vreau la râu cu Toby şi copilul lor. Vreau ca ea să fie Julieta şi Lady Macbeth, lume proastă, proastă ce eşti! Bailey nu vrea să fie prizonieră în inima mea sau în a oricui altcuiva.

Buni bate cu pumnul în masă. Îi strâng pumnul în mâinile mele şi dau din cap, *da,* şi simt *da,* un uriaş, vibrant şi mânios *da,* care trece de la ea la mine. Mă uit la mâinile noastre şi prind cu coada ochiului volumul *la răscruce de vânturi,* zăcând acolo mut şi neajutorat şi morocănos ca întotdeauna. Mă gândesc la toate vieţile irosite, toate iubirile irosite înghesuite înăuntrul lui.

— Buni, fă-o.

— Ce? Ce să fac? întreabă ea.

Ridic cartea şi foarfecile şi i le întind.

— Fă-o şi gata, taie-o în bucăţi. Uite.

Îmi strecor degetele în mânerul foarfecilor de grădină, exact ca azi-dimineaţă, dar de data asta fără nicio frică, doar cu acel nestăvilit, pulsator şi furios *da* gonindu-mi prin corp, în timp ce tai o dată din cartea pe care am subliniat-o şi am adnotat-o atâta, o carte care e încreţită şi murdărită cu ani întregi de-ai mei, ani de apă de râu, şi de soare de vară, şi nisip de plajă, şi de năduşeala palmelor mele, o carte îndoită după liniile corpului meu treaz sau dormind. Mai fac o tăietură, trecând prin mai multe pagini odată, printre toate cuvintele micuţe, tăind povestea pătimaşă, deznădăjduită, în bucăţi, spintecându-le vieţile, imposibila lor iubire, toată neorânduiala şi tragedia acesteia. Acum o atac energic, plăcându-mi fâsâitul lamelor, hârşâitul metalului după fiecare tăietură încântătoare. Tai din Heathcliff, deznădăjduitul, înveninatul Heathcliff, şi din stupida Cathy, pentru alegerile ei proaste şi compromisurile de neiertat. Şi în timp ce mă ocup cu asta, fac o tăietură şi pentru gelozia şi mânia şi prejudecata lui Joe, pentru imposibilitatea *căposului de el* de a ierta. Spintec prostia lui ridicolă cu totul-sau-nimic, apoi mă pun pe tăiat propria mea duplicitate şi înşelare, şi confuzie şi jignire, şi raţionament strâmb şi covârşitoarea, nesfârşita durere a pierderii. Tai şi tai şi tai pentru tot ce-mi vine în minte, care ne împiedică pe Joe şi pe mine de a trăi această mare şi frumoasă dragoste cât timp putem.

Buni asistă cu ochii mari şi gura întredeschisă. Dar apoi văd un zâmbet slab fluturându-i pe buze. Spune:

— Ia, lasă-mă şi pe mine.

Ia foarfecile şi începe să taie, la început şovăitor, dar apoi se lasă furată de acţiune la fel ca mine, şi începe să toace pagini peste pagini, până când cuvintele zburătăcesc în jurul nostru ca nişte confeti.

Buni râde:

— Ei bine, asta a fost neaşteptat.

Amândouă suntem cu răsuflarea tăiată, epuizate, şi zâmbim ameţite.

— Sunt rudă cu tine, nu? spun eu.

— Oh, Lennie, mi-a fost dor de tine.

Mă trage în poala ei, de parcă am cinci ani. Cred că sunt iertată.

— Îmi pare rău că am urlat, scumpa mea, zice ea, îmbrăţişându-mă în înfierbântarea ei.

O strâng şi eu în braţe.

— Să pun de nişte ceai? întreb.

— Ai face bine, avem o mulţime de recuperat. Dar, mai întâi şi mai întâi, mi-ai distrus toată grădina, trebuie să ştiu dacă a mers.

Aud din nou: *Nu pot 1 cu cineva care i-a putut face aşa ceva surorii ei,* iar inima mi se strânge atât de tare în piept, că abia mai pot respira.

— Nicio şansă. S-a sfârşit.

Buni spune, cu calm:

— Am văzut ce s-a întâmplat în seara aceea.

Mă încordez şi mai mult, mă dau jos din poala ei şi mă duc să umplu ibricul pentru ceai. Bănuisem că Buni ne văzuse, pe Toby şi pe mine, sărutându-ne, dar adeverirea mărturiei ei mă umple din nou de ruşine. Nu mă pot uita la ea.

— Lennie?

Relaxez puţin.

Vocea ei nu e acuzatoare. Mă

— Ascultă-mă.

Mă întorc încet şi o privesc în ochi.

Ea-şi flutură mâna pe lângă cap de parc-ar alunga o muscă.

— N-am să spun că nu m-a lăsat fără cuvinte, pentru vreun minut sau două.

Zâmbeşte.

— Dar lucrurile nebuneşti ca acela se întâmplă când oamenii sunt atât de şocaţi şi de zdruncinaţi de durere. Mirarea mea e că mai stăm toţi în picioare.

Nu pot să cred cât de rapid concediază Buni episodul, absolvindu-mă de vină. Îmi vine să-i cad la picioare, cu recunoştinţă. În mod cert nu a discutat cu Joe

despre problema asta, însă face ca vorbele lui să usture mai puţin şi-mi dă curajul să întreb:

— Crezi că ea o să mă ierte vreodată?

— Oh, scumpo, ai încrede în mine în privinţa asta, deja a făcut-o.

Buni dă din deget spre mine.

— Însă cu Joe e o altă poveste. O să aibă nevoie de timp…

— Cam vreo treizeci de ani, zic eu.

— Ohoo, bietul băiat, dar a avut parte de o privelişte a-ntâia, Lennie Walker.

Buni se uită la mine maliţios. Şi-a reintrat în apele ei pline de duh.

— Da, Len, când tu şi Joe Fontaine veţi avea patruzeci şi şapte de ani…

Râde.

— O să plănuim o foarte, foarte frumoasă nuntă…

Se opreşte la mijlocul frazei, probabil că mi-a observat faţa. Nu vreau să-i stric veselia, aşa că pun în mişcare fiecare muşchi facial ca să-mi ascund inima zdrobită, dar am pierdut bătălia.

— Lennie.

Vine la mine.

— Mă urăşte, îi spun eu.

— Nu, zice ea cu însufleţire. Dacă a fost vreodată un băiat îndrăgostit, scumpo, acela e Joe Fontaine.

Capitolul 33

Când ceaiul e în căni, fereastra deschisă şi Buni şi cu mine ne-am relaxat în lumina ce amurgea, am spus, calmă:

— Vreau să stau de vorbă cu tine despre ceva.

— Orice, scumpo.

— Vreau să vorbim despre mama.

Ea oftează şi se lasă pe spate în scaunul ei.

— Ştiu.

Îşi încrucişează braţele, ţinându-se de coate, legănându-se.

— Am fost sus, în pod. Ai pus caseta pe un alt raft…

— N-am citit mult… îmi pare rău.

— Nu, eu sunt cea căreia îi pare rău. Am vrut să vorbesc cu tine despre Paige, în ultimele câteva luni, dar…

— Nu te-aş fi lăsat să-mi vorbeşti despre nimic.

Ea dă din cap, puţin. Faţa îi este mai serioasă decât i-am văzut-o vreodată. Spune:

— Bailey n-ar fi trebuit să moară ştiind atât de puţine despre mama ei.

Îmi las ochii în jos. E adevărat – am greşit gândind că Bailey n-ar fi vrut să ştie tot ce fac eu, chiar dacă era dureros sau nu. Îmi trec degetele printre rămăşiţele din *la răscruce de vânturi*, aşteptând ca Buni să continue.

Când o face, vocea ei e gâtuită.

— Am crezut că vă protejam pe voi, fetele, dar acum sunt foarte sigură că mă protejam numai pe mine. Îmi vine atât de greu să vorbesc despre ea. Mi-am spus că ar fi cu atât mai dureros pentru voi, cu cât aţi fi ştiut mai multe despre ea.

Trage spre ea câteva resturi din carte.

— M-am hotărât să vă spun doar că avea gena neastâmpărului, pentru ca voi, fetele, să nu vă simţiţi abandonate, să n-o învinuiţi sau, mai rău, să vă învinuiţi pe voi. Am vrut ca voi s-o admiraţi. Asta-i tot.

Asta-i tot? Fierbinţeala îmi cuprinde corpul. Buni întinde mâna spre a mea. Mi-o feresc.

Spun:

— Şi doar ai născocit o poveste ca să nu ne simţim noi abandonate…

Îmi ridic ochii într-ai ei şi continui, în pofida suferinţei de pe chipul ei.

— Dar noi *eram* abandonate, Buni, şi nu ştiam de ce, nu ştiam nimic despre ea în afară de o poveste aiurită.

Îmi vine să îmi umplu pumnul cu *la răscruce de vânturi* şi să-l azvârl înspre ea.

— De ce nu ne-ai spus că e nebună, dacă este? De ce nu ne-ai spus adevărul, indiferent care ar fi fost? N-ar fi fost mai bine?

Mă apucă de încheietură, cu mai multă forţă decât cred c-a avut intenţia.

— Dar nu este un singur adevăr, Lennie, niciodată nu e unul singur. Ceea ce v-am spus eu n-a fost o poveste născocită de mine.

Face eforturi să fie calmă, dar îmi dau seama că mai are foarte puţin până îşi dublează statura.

— Da, e adevărat că Paige nu era o fată echilibrată. Vreau să spun, cine, în deplinătatea copacului său îşi părăseşte două fiice mici şi nu se mai întoarce?

Îmi dă drumul încheieturii, acum, că a obţinut întreaga mea atenţie. Îşi roteşte ochii prin bucătărie, de parcă vorbele de care are nevoie ar putea fi pe pereţi. După o clipă, spune:

— Mama voastră a fost de mică precum o tornadă şi sunt sigură că şi acum este la fel. Dar este la fel de adevărat că nu e prima tornadă care a făcut ravagii prin familia asta, cum nu e nici prima care a dispărut astfel. Sylvie a venit înapoi în oraş, în hârbul ăla de Cadillac galben al ei, după douăzeci de ani de rătăcit prin lume. Douăzeci de ani!

Bate cu pumnul în masă, tare, iar grămăjoarele din *la răscruce de vânturi* saltă la impact.

— Da, poate vreun doctor i-ar putea da un nume, un diagnostic, dar ce ar conta cum o numim noi, rămâne tot ceea ce este, noi o numim gena neastâmpărului, şi ce? E la fel de adevărată ca oricare alta.

Ia o înghiţitură din ceaiul ei, se arde la limbă.

— Au! exclamă, surprinzător pentru ea, făcându-şi vânt cu mâna la gură.

— Se prea pare c-o ai şi tu, spun eu. Gena asta a neastâmpărului.

Rearanjez cuvintele în propoziţii noi pe masă. Arunc o privire la ea, temându-mă că tăcerea ei la această recunoaştere s-ar putea să nu fi picat tocmai bine.

Fruntea ei se încruntă.

— A spus el asta?

Buni se apucă şi ea să amestece cuvintele pe masă.

Văd că pune *sub acel cer blajin* alături de *atât de pe veci izolată.*

— El crede că ţi-ai înăbuşit-o, spun eu.

Se opreşte din amestecarea cuvintelor. E ceva foarte străin de Buni pe faţa ei, ceva iute şi sperios. Îmi ocoleşte privirea şi atunci recunosc ce este, pentru că de curând am devenit chiar obişnuită cu asta – este ruşine.

— Ce-i, Buni?

Ea îşi strânge buzele atât de tare, încât i se albesc, de parcă ar încerca să le pecetluiască, să fie sigură că niciun cuvânt nu-i va scăpa.

— Ce?

Se ridică, se duce până la bufet, se leagănă deasupra lui, se uită afară pe fereastră la un regat trecător de nori. Îi privesc spatele şi aştept.

— M-am ascuns în acea poveste, Lennie, şi v-am făcut pe voi, fetele, şi pe Big, din această privinţă, să vă ascundeţi în ea odată cu mine.

— Dar tocmai ai spus…

— Ştiu – nu că n-ar fi adevărat, dar la fel de adevărat e că să dau vina pe chestii ca destinul şi genele e cu mult mai uşor decât să mi le reproşez mie.

— Ţie?

Dă din cap, nu mai spune altceva, doar continuă să se uite pe fereastră.

Simt un fior rece pe şira spinării.

— Buni?

Ea îşi întoarce capul în partea cealaltă, ca să nu-i pot vedea expresia feţei. Nu ştiu de ce, dar mi-e teamă de ea, de parcă ar fi intrat în altă persoană. Chiar şi felul în care îşi ţine corpul e diferit, aproape prăbuşit. Când în sfârşit vorbeşte, vocea îi este profundă şi calmă.

— Îmi amintesc absolut totul din noaptea aceea… zice ea, apoi face o pauză, iar eu mă gândesc să fug din bucătărie, departe de această Buni dărâmată, care vorbeşte ca în transă.

— Îmi amintesc cât de frig era, ciudat pentru anotimpul acela, cum bucătăria era plină de liliac –

umplusem toate vazele mai devreme, în acea zi, pentru că venea ea.

Îmi dau seama după voce că Buni zâmbeşte acum şi mă mai calmez puţin.

— Purta rochiile acelea lungi şi verzi, mai degrabă nişte eşarfe uriaşe, cu totul nepotrivite, dar aşa era Paige – ca şi când ar fi avut propria ei vreme în jur, întotdeauna.

N-am mai auzit asta despre mama, n-am auzit niciodată despre ceva atât de real ca rochiile verzi şi o bucătărie plină de flori. Dar apoi tonul lui Buni se schimbă din nou.

— Era atât de supărată în noaptea aceea, se plimba ca un leu în cuşcă prin bucătărie, nu, nu se plimba, îşi umfla pânzele în sus şi-n jos în eşarfa aceea. Îmi amintesc că m-am gândit că e ca un vânt captiv, o vijelie sălbatică prizonieră în bucătăria asta cu mine, de parcă dac-aş fi deschis o fereastră, ar fi plecat.

Buni se întoarce spre mine, parcă amintindu-şi în sfârşit că eram şi eu de faţă.

— Mama ta era la capătul sforii sale şi niciodată n-a fost persoana cu prea multă sfoară la îndemână. Venise pentru weekend, ca eu să vă pot vedea pe voi, fetele. Cel puţin, de-asta am crezut că venise, până când a început să mă întrebe ce-aş fi făcut dacă ar fi plecat. „Să pleci?” am întrebat-o eu. „Unde? Pentru cât timp?” şi atunci am aflat că avea un bilet de avion spre Dumnezeu ştie unde, n-a vrut să spună, şi plănuia să-l folosească, un bilet numai de dus. Mi-a spus că nu putea s-o facă, nu avea în firea ei darul de a fi mamă. Eu i-am spus că ce avea în firea ei era suficient, că nu putea să plece, că voi, fetele, eraţi responsabilitatea ei. I-am spus că trebuie să-şi adune curajul ca orice altă mamă de pe pământul ăsta. I-am spus că puteaţi locui toate aici, că eu aveam s-o ajut, dar nu putea să se ridice şi să plece ca toţi ceilalţi ţicniţi din familia asta, nu aveam să accept. „Dar dacă plec, totuşi”, continua ea să insiste, „ce ai face?” Mă întreba la nesfârşit. Îmi amintesc că am încercat s-o ţin de braţe, s-o fac să se rupă din starea aceea, cum făceam când era mică şi

devenea extrem de agitată, dar ea tot scăpa din strânsoarea mea, de parcă era făcută din aer.

Buni trage adânc aer în piept.

— Atunci, m-am supărat foarte tare şi tu ştii cum fac când izbucnesc. Am început să strig. Am şi eu partea mea de tornadă în mine, negreşit, şi mai ales când eram mai tânără, Big are dreptate.

Oftează.

— Am pierdut-o, am pierdut-o definitiv. „Ce crezi c-aş face dacă ai pleca?”, am urlat eu. „Sunt nepoatele mele, dar, Paige, dacă pleci, nu te mai poţi întoarce. Niciodată. O să fii moartă pentru ele, moartă în inimile lor şi moartă pentru mine. Moartă. Pentru noi toţi”. Acestea au fost exact detestabilele mele cuvintele. Apoi m-am încuiat în atelierul meu, pentru restul nopţii. În dimineaţa următoare, ea plecase.

Mă prăbuşisem pe spate în scaunul meu, cu oase ca de gumă. Buni stă în picioare, în partea cealaltă a încăperii, într-o temniţă de umbre.

— Eu i-am spus mamei voastre să nu se mai întoarcă niciodată.

O să se întoarcă, fetelor.

O rugăciune, niciodată o promisiune.

Vocea i-a coborât până la şoaptă.

— Îmi pare rău.

Cuvintele ei s-au mişcat prin mine ca o furtună cu norii gonind şi transformând peisajul. Mă uit în jur, la doamnele ei verzi înrămate, trei dintre ele numai la bucătărie, femei prinse undeva între aici şi dincolo – fiecare dintre ele Paige, toate Paige într-o rochie verde umflată de vânt, acum sunt sigură de asta. Mă gândesc la strădaniile lui Buni de-a se asigura că mama nu va muri niciodată în inimile noastre, de a se asigura că Paige Walker nu va purta niciodată vina de a-şi fi părăsit copiii. Mă gândesc cum, fără ştirea noastră, Buni a cules toată vina pentru ea.

Şi îmi aduc aminte lucrul urât pe care l-am gândit în seara aceea, în capul scărilor, când am auzit-o cerându-şi

iertare în faţa Jumătăţii de Mamă. Şi eu o învinuisem. Pentru lucruri pe care nici măcar atotputernica Buni nu le poate controla.

— Nu e vina ta, zic eu, cu o siguranţă în voce pe care nu mi-am mai auzit-o înainte. N-a fost niciodată, Buni. *Ea* a plecat. *Ea* nu s-a întors – alegerea ei, nu a ta, indiferent ce i-ai spus tu.

Buni răsuflă de parcă şi-ar fi ţinut respiraţia şaisprezece ani.

— Oh, Lennie! strigă ea. Cred că tocmai ai deschis fereastra – îşi atinge pieptul – şi ai lăsat-o să iasă.

Mă ridic de pe scaun şi mă duc la ea, dându-mi seama, pentru prima oară, că ea pierduse două fiice – nu ştiu cum rezistă, îmi mai dau seama şi de altceva. Eu nu-i împărtăşesc această dublă durere. Am o mamă şi stau aproape de ea, pot să-i văd anii împovărându-i pielea, pot să-i miros respiraţia cu aromă de ceai. Mă întreb dacă şi căutările mamei întreprinse de Bailey ar fi condus-o tot aici, înapoi la Buni. Sper. Îmi pun blând o mână pe braţul ei, întrebându-mă cum o dragoste atât de mare pentru cineva poate încăpea în corpul meu plăpând.

— Bailey şi cu mine suntem atât de norocoase să te fi avut pe tine, spun. Am reuşit.

Ea îşi închide ochii pentru o clipă, apoi următorul lucru pe care-l ştiu e că sunt în braţele ei şi ea mă strânge atât de tare că ameninţă să-mi rupă toate oasele.

— Eu sunt cea care-a avut noroc, îmi spune ea în păr. Şi acum cred că trebuie să ne bem ceaiul. Destul cu asta.

Şi în timp ce mă întorc la masă, ceva îmi devine foarte clar: viaţa e grozav de încurcată. De fapt, o să-i spun lui Sarah să înceapă un nou curent filosofic, încurcaţionism în loc de existenţialism, pentru cei care se delectează cu încurcătura esenţială care este viaţa. Pentru că Buni are dreptate, nu există niciodată un singur adevăr, doar o grămadă de poveşti, toate desfăşurându-se simultan, în capul nostru, în inima noastră, toate aşezându-se de-a curmezişul în calea celorlalte. Totul nu e decât o frumoasă încurcătură catastrofală. E ca în ziua în care domnul James

ne-a dus în pădure şi a strigat, triumfător: „Asta e! Asta e!” la ameţitoarea cacofonie a solourilor de instrumente care încercau să producă muzică împreună. Asta e.

Mă uit pe masă, la grămada de cuvinte care obişnuiau să fie cartea mea preferată. Vreau să pun povestea la loc, astfel încât Cathy şi Heathcliff să poată face alte alegeri, să poată să nu se mai opună în căile lor la fiecare cotitură, să poată să-şi urmeze inimile furibunde, vulcanice, drept unul în braţele celuilalt. Dar nu pot. Mă duc la chiuvetă, scot găleata de gunoi şi-i vărs în ea pe Cathy şi pe Heathcliff şi restul nefericiţilor din jurul lor.

Mai târziu, în aceeaşi seară, cânt melodia lui Joe, la nesfârşit, pe verandă, încercând să mă gândesc la cărţi în care dragostea triumfa. De pildă, a lui Lizzie Bennet şi a domnului Darcy. Şi Jane Eyre sfârşeşte împreună cu domnul Rochester, asta-i bine, dar el are soţia aceea încuiată într-o cameră, o vreme, ceea ce mă îngrozeşte. Ar mai fi Florentino Aziza, în *Dragoste din timpul holerei*, dar el a trebuit s-o aştepte mai bine de cincizeci de ani pe Fermina, doar ca să sfârşească amândoi pe o barcă îndreptându-se spre nicăieri. Uh. Aş zice că sunt foarte puţine exemple literare pe tema asta, ceea ce mă deprimă; cum se poate ca adevărata dragoste să triumfe atât de rar în clasici? Şi, mai important, cum aş putea s-o fac să triumfe pentru Joe şi pentru mine? Dacă măcar l-aş putea converti la încurcaţionism… *Dacă măcar aş avea roţi la fund, aş fi un cărucior.* După tot ce mi-a spus el astăzi, cred că asta îmi reprezintă foarte bine şansele.

Cânt melodia lui pentru probabil a cincizecea oară, când îmi dau seama că Buni stă în prag, ascultându-mă. Credeam că s-a încuiat în atelierul de artă, revenindu-şi din tumultul emoţional al după-amiezii noastre. Mă opresc la jumătatea notei, dintr-odată conştientă de ceea ce fac. Ea deschide uşa şi iese cu paşi hotărâţi, ţinând în braţe caseta de mahon din pod.

— Ce melodie frumoasă. Pariez că aş putea s-o cânt şi eu de acum, zice ea, dându-şi ochii peste cap, în timp ce

pune caseta pe masă şi se aşază pe banchetă. Totuşi e foarte plăcut să te aud cântând din nou.

Mă hotărăsc să-i spun.

— O să încerc să concurez din nou pentru scaunul de solist, toamna asta.

— Oh, scumpo, fredonează ea, literalmente. Muzică pentru urechile mele de tinichea.

Zâmbesc, dar pe dinăuntru stomacul meu se dă peste cap. Plănuiesc să-i spun şi lui Rachel, la următoarea repetiţie. Ar fi mult mai uşor dacă aş putea pur şi simplu să-i torn o găleată de apă în cap, ca Vrăjitoarei celei Rele a Apusului.

— Vino şi stai jos.

Buni bate cu palma în pernă, lângă ea. Mă duc lângă ea, ţinându-mi clarinetul pe genunchi. Ea pune o mână pe casetă.

— Tot ce e aici e pentru tine, să citeşti. Deschide toate plicurile. Citeşte-mi însemnările, scrisorile. Numai că, te previn, nu totul e plăcut, mai ales în primele scrisori.

Dau din cap.

— Mulţumesc.

— Bine.

Îşi ia mâna de pe casetă.

— Mă duc să fac o plimbare în oraş, să mă întâlnesc cu Big la The Saloon. Îmi trebuie o băutură tare.

Îmi ciufuleşte părul, apoi ne lasă singure, pe casetă şi pe mine.

După ce-mi pun clarinetul deoparte, mă aşez cu caseta în poală, trecându-mi degetele în cerc peste inelul de cai în galop. O tură şi încă o tură. Vreau s-o deschid şi deopotrivă nu vreau. Probabil este cel mai aproape de cât am să reuşesc vreodată s-o cunosc pe mama, oricine ar fi ea – aventurieră sau alienată mintal, eroină sau ticăloasă, probabil doar o femeie foarte tulburată, complicată. Mă uit la pâlcul de stejari de peste drum, la muşchiul spaniol care atârnă de umerii lor cocârjaţi ca nişte şaluri decrepite, grupul lor cenuşiu, contorsionat, ca o ceată de bătrâni înţelepţi cumpănind un verdict…

Uşa scârţâie. Mă întorc şi-o văd pe Buni îmbrăcată într-o strălucitoare roz înflorată… habar n-am ce – o haină? o capă? o perdea de duş? — peste o şi mai strălucitoare rochie cu flori purpurii. Părul îi este desfăcut şi zbârlit; arată de parcă e încărcat electric. S-a machiat, s-a dat cu ruj de culoarea vinetelor, şi nişte cizme de cowboy îi adăpostesc picioarele de Big Foot. Arată frumoasă şi ţicnită. E prima oară când iese în oraş de când a murit Bailey. Îmi face cu mâna şi cu ochiul, apoi coboară treptele. O privesc traversând agale curtea. Când ajunge la drum, se întoarce şi îşi ţine părul cu o mână, ca să nu i-l sufle vântul în ochi.

— Hei, eu i-am dat lui Big o lună, tu?

— Glumeşti? Două săptămâni, cel mult.

— E rândul tău să fii cavaler de onoare.

— E-n regulă, zâmbesc eu.

Îmi zâmbeşte şi ea, amuzamentul izvorând de pe faţa ei de regină. Chiar dacă ne prefacem că n-ar fi. Aşa, nimic nu stârneşte buna dispoziţie a Walkerilor decât gândul la o altă nuntă a unchiului Big.

— Rămâi cu bine, scumpo, zice ea. Ştii unde ne găseşti…

— O să fiu bine, spun eu, simţind greutatea casetei pe genunchi.

De îndată ce dispare, deschid capacul. Sunt gata. Toate aceste însemnări, toate aceste scrisori, de şaisprezece ani încoace. Mă gândesc la Buni notând o reţetă, un gând, vreo prostioară sau vreun lucru nu prea plăcut pe care a vrut să i le împărtăşească fiicei sale, sau doar să şi le aducă aminte, poate purtându-le în buzunarul ei toată ziua, apoi furişându-se în pod, înainte de culcare, ca să le pună în caseta asta, în această cutie de scrisori neridicate, an după an, neştiind dacă fiica ei le va citi vreodată, neştiind dacă le va citi cineva, oricine…

Tresar, pentru că e exact ceea ce am făcut şi eu, scriind poezii şi risipindu-le în vânt, cu aceeaşi nădejde ca Buni că într-o zi, cineva, undeva, ar putea înţelege cine sunt, cine a fost sora mea şi ce s-a întâmplat cu noi.

Scot plicurile şi le număr – cincisprezece, toate cu numele Paige şi anul. O găsesc pe cea dintâi, scrisă acum şaisprezece ani de Buni către fiica ei. Vârându-mi degetul sub clapeta închisă, mi-o închipui pe Bailey stând lângă mine. *OK,* îi spun, scoţând scrisoarea, *hai să facem cunoştinţă cu mama noastră.*

OK la toate. Sunt o încurcaţionistă – OK la totul.

Capitolul 34

Ferma Shaw domină peste Clover. Terenurile sale se desfăşoară în maiestuozitatea lor verde şi aurie, de la picioarele stâncilor până jos, în vale, la oraş. Intru pe poarta de fier şi o iau către grajduri, unde îl găsesc pe Toby stând de vorbă cu o iapă frumoasă, neagră, în timp ce-i scoate şaua.

— Nu vreau să întrerup, zic eu, ducându-mă la el.

Se întoarce:

— Uau, Lennie.

Zâmbim unul la altul ca doi idioţi. Am crezut c-o să fie ciudat să-l văd, dar amândoi se pare că suntem foarte emoţionaţi. Mă stinghereşte asta, aşa că îmi mut privirea spre iapa dintre noi şi-i mângâi pielea caldă, umedă. Corpul ei emană căldură.

Toby mă loveşte uşor cu frâul pe mână.

— Mi-ai lipsit.

— Şi tu mi-ai lipsit.

Dar îmi dau seama, cu o oarecare uşurare, că stomacul nu-mi mai freamătă, nici chiar când ne uităm ochi în ochi, ca acum. Nici măcar nu tresare. S-a distrus vraja? Calul fornăie – perfect: Mulţumesc, Black Beauty…

— Vrei să faci o plimbare? întreabă el. Am putea merge sus, pe stânci. Tocmai m-am întors de acolo. E o turmă mare de elani ce dă târcoale prin jur.

— De fapt, Toby… mă gândeam că poate îi facem o vizită lui Bailey.

— OK, zice el, fără să stea pe gânduri, de parcă îi cerusem să-mi ia o îngheţată.

Ciudat.

Îmi spusesem că n-o să mai merg niciodată la cimitir. Nimeni nu vorbeşte despre carnea putrezind, despre viermi şi schelete, dar cum să nu te gândeşti la lucrurile astea? făcusem tot ce-mi stătuse în puteri să-mi ţin departe de mintea mea astfel de gânduri şi să nu mă apropii de mormântul lui Bailey. Dar, noaptea trecută, în timp ce-i pipăiam lucrurile prin garderobă, cum fac întotdeauna înainte să mă culc, mi-am dat seama că ea n-ar vrea ca eu să mă agăţ de părul negru rămas ţesut în peria ei de păr sau de lenjeria acrită pe care încă refuzam s-o spăl. Ea ar fi considerat că era absolut scârbos: Lady Havisham şi rochia ei de nuntă, scârbos şi dezolant. Mi-a venit atunci în minte o imagine a ei stând pe deal, la cimitirul Clover, cu stejarii, brazii şi sequoia seculari, ca o regină la curtea ei şi am ştiut că sosise timpul.

Chiar dacă cimitirul era destul de aproape ca să ajungem pe jos, când Toby a terminat treaba, ne-am suit în camioneta lui. A băgat cheia în contact, dar n-a pornit. Se uita drept prin parbriz la pajiştile aurii, bătând în volan cu două degete un ritm staccato. Mi-am dat seama că se gândea să spună ceva. Mi-am sprijinit capul pe geamul pasagerului şi m-am uitat la câmpuri, închipuindu-mi viaţa lui aici, cât de solitară trebuia să fie. Peste vreo câteva clipe, a început să spună, cu vocea lui groasă, tărăgănată:

— Întotdeauna am urât că am fost singur la părinţi. De regulă vă invidiam pe voi două. Eraţi atât de unite.

Strânge mâinile pe volan, continuând să se uite drept înainte.

— Eram atât de nerăbdător să mă căsătoresc cu Bailey, să avem copilul ăsta… Eram nerăbdător să fac parte din familia voastră. O să sune jalnic acum, dar m-am gândit că te-aş putea ajuta să treci prin asta. Aşa voiam. Ştiu că şi Bailey ar fi vrut să te ajut.

Clatină din cap.

— Desigur, am stricat totul. Numai că… nu ştiu. Tu înţelegeai… Era ca şi când ai fi fost singura care înţelegea. Am început să mă simt atât de aproape de tine, prea aproape. Totul s-a amestecat în capul meu…

— Dar chiar m-ai ajutat, îl întrerup. Tu ai fost singurul care m-a putut găsi. Am simţit aceeaşi apropiere, chiar dacă n-am înţeles-o. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine.

Se întoarce spre mine.

— Da?

— Da, Toby.

Zâmbeşte, cu zâmbetul lui cel mai dulce, cu ochii mijiţi.

— Păi, sunt destul de sigur că-mi pot ţine mâinile departe de tine acum. Nu pot să bag mâna în foc şi pentru zburdălnicia ta, totuşi…

Îşi ridică sprâncenele, mi-aruncă o privire, apoi râde, liber şi neîmpovărat. Îi dau cu pumnul în braţ. El continuă:

— Aşadar, poate c-o să fim în stare să mai petrecem puţin timp împreună – nu cred că pot să continui să-i refuz lui Buni invitaţiile la cină fără să-mi trimită Garda Naţională pe cap.

— Nu pot să cred că ai făcut două glume într-o singură frază. Uluitor.

— Nu sunt chiar dobitoc sadea, ştii?

— Bănuiesc. Trebuie să fi existat vreun motiv pentru care sora mea a vrut să-şi petreacă restul vieţii cu tine!

Şi, uite-aşa, era bine între noi, în sfârşit.

— Ei bine, zice el, pornind camioneta, să ne înveselim un pic cu o vizită la cimitir?

— Trei glume, incredibil.

Totuşi, acesta fusese probabil stocul cuvintelor lui Toby pentru tot anul, gândesc eu, în timp ce mergem în tăcere. O tăcere plină de nervozitate. A mea. Am trac. Nu sunt sigură de ce mă tem, de fapt. Îmi tot spun, e doar o piatră, doar o drăguţă bucăţică de pământ, cu nişte copaci splendizi şi impunători, cu vedere spre cascadă. E doar un loc în care trupul frumoasei mele surori e într-o cutie putrezind într-o rochie neagră sexy şi sandale. Uh. Nu mă pot abţine. Tot ce mi-am interzis să-mi imaginez mă năpădeşte acum. Mă gândesc la plămâni goi, fără aer. Rujul de pe buzele ei nemişcate. Brăţara de argint pe care i-o dăruise Toby, la încheietura mâinii ei fără puls. Inelul

din buric. Părul şi unghiile crescând în întuneric. Corpul ei fără niciun gând în el. Fără timp. Fără dragoste. Doi metri de pământ apăsând-o strivitor. Mă gândesc la telefonul sunând în bucătărie, bufnitura lui Buni prăbuşindu-se, apoi sunetul inuman ieşind din ea ca o sirenă, trecând prin duşumele, până în camera noastră.

Mă uit spre Toby. El nu pare deloc nervos. Îmi vine o idee.

— Ai mai fost? întreb.

— Fireşte, răspunde el. Aproape în fiecare zi.

— Serios?

Întoarce capul spre mine, abia acum înţelegând.

— Vrei să spui că tu n-ai mai fost de atunci?

— Nu.

Mă uit pe fereastră. Sunt o soră îngrozitoare. Surorile bune vizitează mormintele în pofida gândurilor macabre.

— Buni vine, zice el. A plantat câţiva butaşi de trandafiri şi o serie de alte flori. Îngrijitorii cimitirului i-au spus că trebuie să le ia de acolo, dar de fiecare dată când i-au smuls plantele din pământ, ea a plantat mai multe. În cele din urmă, au renunţat.

Nu pot să cred că toată lumea s-a dus la mormântul lui Bailey, numai eu nu. Nu pot să cred cât de rămasă pe dinafară mă face să mă simt informaţia asta.

— Şi Big? întreb.

— Am găsit mai multe mucuri de la jointurile lui. Ne-am şi întâlnit şi-am stat de vorbă de vreo câteva ori.

Se uită la mine şi îmi cercetează faţa, o veşnicie, cum mi se pare mie.

— O să fie în regulă, Len. Mai uşor decât crezi. Eu am fost foarte speriat prima oară când am venit.

Ceva mi-a trecut atunci prin minte.

— Toby, am zis, şovăind, adunându-mi curajul. Cu siguranţă nu ştii ce înseamnă să ai fraţi sau surori.

Vocea dă să-mi tremure.

— Abia dacă ştiu eu…

Mă uit pe fereastră.

— Poate, noi doi am putea fi…

Dintr-odată mă simt prea sfioasă ca să-mi termin ideea, dar el ştie unde bat.

— Întotdeauna mi-am dorit o soră, spune el, în timp ce virează într-un loc din micuţa parcare.

— Bine, spun eu, uşurată cu toată fiinţa mea.

Mă aplec şi-i dau cel mai asexual pupic din lume pe obraz.

— Hai, zic eu. Să mergem să-i spunem cât de rău ne pare.

Capitolul 35

Am un plan. O să-i scriu o poezie lui Joe, dar trebuie să le iau pe rând.

Când intru în sala de muzică, văd că Rachel e deja la locul ei, scoţând instrumentul din cutie. Asta e. Palma îmi e atât de asudată, încât mă tem c-o să-mi alunece mânerul cutiei din mână. Traversez sala şi mă postez în faţa ei.

— Măi, să fie, sigur e John Lennon, zice ea, fără să-şi ridice ochii.

Să fie oare atât de nesuferită încât să-mi trântească în faţă porecla pe care mi-a dat-o Joe? Evident, da. Păi, e bine, pentru că furia pare să-mi calmeze emoţiile. Îi dau mai departe.

— Te provoc pentru scaunul întâi, spun eu şi nişte aplauze frenetice izbucnesc dintr-o spontană ridicare în picioare pentru ovaţii în creierul meu.

Niciodată cuvintele nu mi-au plăcut atât de mult ieşind din gura mea! Hmm. Chiar dacă Rachel se preface că nu le-a auzit. Continuă să se ocupe de ancia şi ligatura ei de parcă încă nu i-a sunat clopoţelul, de parcă poarta de start nu s-ar fi ridicat brusc.

Mă pregătesc să repet, când răspunde:

— Nu e nimic între noi, Lennie.

Îmi rosteşte numele de parcă l-ar scuipa cu degust pe podea.

— E atât de ancorat de tine. Cine să înţeleagă de ce?

Ar fi putut momentul ăsta să decurgă mai bine? Nu!

încerc să-mi păstrez stăpânirea.

— Asta n-are nimic de-a face cu el, îi spun eu şi nici c-ar putea fi mai adevărat.

N-are nimic de-a face nici cu ea, nu de-adevăratelea, deşi nu-i spun asta. E vorba doar despre mine şi clarinetul meu.

— Vezi să nu, zice ea. Faci asta doar pentru că m-ai văzut cu el.

— Nu.

Vocea mea mă surprinde din nou cu siguranţa sa.

— Vreau solourile, Rachel.

La acestea, se opreşte din migălit la clarinet, îl aşază pe stativ şi îşi ridică privirea spre mine.

— Şi reîncep lecţiile cu Marguerite.

Asta am hotărât în timp ce veneam spre repetiţie. Acum am obţinut atenţia ei neîmpărţită şi absolut speriată.

— Şi o să încerc să concurez şi pentru All-State, îi comunic eu.

Asta, totuşi, e o noutate şi pentru mine.

Ne uităm una la cealaltă şi pentru prima oară mă întreb dacă a ştiut tot anul că am renunţat intenţionat la audiţie. Mă întreb dacă de aceea s-a purtat atât de urât. Poate că a crezut că mă poate intimida ca să n-o provoc. Poate a crezut că era singura metodă de a-şi păstra scaunul.

Îşi muşcă buza.

— Ce-ar fi dac-aş împărţi solourile cu tine? Şi ai putea…

Clatin din cap. Aproape că mi-e milă de ea. Aproape.

— În septembrie următor, spun eu. Şi cea mai bună clarinetistă să câştige!

Nu doar fundul meu, dar fiecare milimetru din mine e în vânt, în timp ce zbor afară din sala de muzică, departe de şcoală, şi în pădure, ca să mă duc acasă şi să-i scriu o poezie lui Joe. Lângă mine, pas cu pas, răsuflare cu răsuflare, este insuportabilul fapt că eu am un viitor şi Bailey nu.

Şi în momentul acela ştiu.

Sora mea va muri încă o dată şi încă o dată pentru tot restul vieţii mele. Mâhnirea morţii e veşnică. Nu dispare; devine o parte din tine, pas cu pas, răsuflare cu răsuflare. N-o să încetez niciodată s-o plâng pe Bailey, pentru că n-o să încetez niciodată s-o iubesc. Aşa stau lucrurile. Mâhnirea şi dragostea sunt legate, nu ai una fără cealaltă. Tot ce pot să fac e s-o iubesc, şi să iubesc lumea, încercând s-o imit trăind cu îndrăzneală, cu poftă şi cu bucurie.

Fără să mă gândesc, o apuc pe poteca spre dormitorul din pădure. De jur-împrejurul meu, copacii sunt într-o răzmeriţă de frumuseţe. Lumina soarelui curge în cascade prin copaci, făcând solul acoperit cu ferigi să pară bătut cu pietre scumpe şi incandescent. Tufele de rododendron foşnesc pe lângă mine în dreapta şi-n stânga ca nişte femei în rochii fabuloase. Îmi vine să îmbrăţişez totul.

Când ajung la dormitorul din pădure, sar pe pat şi mă aşez comod. O să scriu pe îndelete poezia asta, nu ca pe celelalte, pe care le mâzgălesc grăbită şi le împrăştii. Scot pixul din buzunar, o foaie cu portative goală din geantă şi încep să scriu.

Îi spun totul – tot ce înseamnă el pentru mine, tot ce am simţit cu el şi nu mai simţisem niciodată înainte, tot ce aud eu în muzica lui. Vreau să aibă încredere în mine, aşa că dezvălui tot. Îi spun că îi aparţin, că inima mea e a lui, şi, chiar dacă nu mă iartă niciodată, tot aşa vor sta lucrurile.

E povestea mea, la urma urmei, şi aşa aleg eu s-o spun.

Când termin, mă dau jos din pat şi atunci observ o pană albastră de chitară pe pilota albă. Probabil a stat acolo toată după-amiaza. Mă aplec şi o ridic şi o recunosc imediat ca fiind a lui Joe. Trebuie să fi venit aici să cânte – un semn bun. Hotărăsc să las poezia aici, pentru el, în loc s-o strecor pe furiş în cutia poştală a casei Fontaine, cum plănuisem. Împăturesc foaia, îi scriu numele pe ea şi o aşez pe pat, sub o piatră, ca să n-o ia vântul. Vâr şi pana

sub piatră, de asemenea.

Pe drumul spre casă, îmi dau seama că e prima oară, de după moartea lui Bailey, când am scris nişte cuvinte ca să le citească cineva.

Capitolul 36

Sunt prea copleşită de ruşine ca să dorm. Ce-a fost în mintea mea? Mi-l tot imaginez pe Joe citindu-le ridicola mea poezie fraţilor săi şi, mai rău, lui Rachel, cu toţii râzând de biata Lennie cea nefericită în dragoste, care nu ştie nimic despre dragoste decât ce a aflat de la Emily Brontë. I-am spus că *îi aparţineam lui.* I-am spus că *inima mea era a lui.* I-am spus că *îi auzeam sufletul în muzica lui.* O să m-arunc de pe o clădire. Cine spune lucruri de genul ăsta în secolul douăzeci şi unu? Nimeni! Cum e posibil ca o idee să pară strălucită, într-o zi, şi atât de bătută-n cap, în următoarea?

De îndată ce e destulă lumină, mi-arunc o bluză de trening peste pijamale, încalţ nişte tenişi şi alerg prin zori spre dormitorul din pădure ca să iau biletul înapoi, dar când ajung acolo, nu mai e. Îmi spun că a luat-o vântul, ca pe toate celelalte poezii. Vreau să spun, cât de probabil e ca Joe să fi trecut pe aici ieri după-amiază, după plecarea mea? Niciun pic.

Sarah îmi ţine companie, oferindu-mi sprijin pentru umilinţă, în timp ce prepar lasagna.

Nu se poate opri să nu chiţăie.

— O să fii prim-clarinetist, Lennie. Fără îndoială.

— O să vedem.

— Asta chiar o să te ajute să intri la conservator. Chiar la Juilliard. Trag aer adânc în piept. Ce impostoare mă simţeam de fiecare dată când pomenea Marguerite de asta, cât de trădătoare, conspirând să-i fur visul surorii mele, la fel cum îi fusese răpit de la ea. De ce nu mi-a trecut atunci prin minte că aş fi putut visa deopotrivă cu ea? De ce nu fusesem destul de curajoasă măcar să am un vis?

— Mi-ar plăcea să merg la Juilliard, îi spun lui Sarah.

Poftim. În sfârşit.

— Dar orice conservator bun ar fi OK.

Vreau doar să studiez muzica: să ştiu cum sună viaţa şi a trăi.

— Am putea merge împreună, zice Sarah, în timp ce-şi îndeasă în gură fiecare felie de mozzarela pe care o tai.

Îi dau peste mână. Ea continuă:

— Să ne luăm împreună un apartament în New York City. Cred că Sarah s-ar putea lansa ca racheta în spaţiu, la această idee – şi eu, de asemenea, deşi, eu, în mod deplorabil, mă tot gândesc: Şi cu Joe cum rămâne?

— Sau la Berklee, în Boston, zice ea, cu ochii ei mari, albaştri, gata să-i sară din orbite. Să nu uităm de Berklee. Şi-ntr-un caz şi-n celălalt, am putea merge până acolo cu Ennui, în zigzag. Să ne oprim la Marele Canion, să dăm o fugă şi prin New Orleans, poate…

— Uhhhhhh, gem eu.

— Nu vreau s-aud iar de poezie. Ce ar putea fi un subiect mai bun de distracţie decât zeiţele divine Juilliard şi Berklee. Drace.

Increfir-arsăfiedibil…

— Tu nici n-ai idee cât de cretinoidă era.

— *Drăguţ* cuvânt, Lennie.

Începe să răsfoiască o revistă uitată de cineva pe tejghea.

— *Jalnic* nu e un cuvânt destul de *jalnic* pentru poezia aia, bombănesc eu. Sarah, i-am spus unui băiat că *îi aparţin.*

— Asta se întâmplă când citeşti *la răscruce de vânturi* de optsprezece ori.

— Douăzeci şi trei.

Întind strat dup strat: sos, paste, *îţi aparţin*, brânză, sos, *inima mea e a ta,* paste, brânză, *îţi aud sufletul în muzica ta,* brânză, brânză, BRÂNZĂ[46]…

Ea zâmbeşte la mine.

---

46 CHEESE… (în original), folosit în dublu sens: brânză și Zâmbiți, vă rog!

— Ştii, ar putea fi OK, el pare cumva de acelaşi tip.
— Ce tip?
— Ştii tu, ca tine.

Capitolul 37

Îmi spun că e ridicol să bat tot drumul înapoi până la dormitorul din pădure, că în niciun caz el n-o să fie acolo, că nicio poezie „Modernismul întâlneşte Epoca Victoriană" n-o să-l facă să aibă încredere în mine, că sunt sigură că mă urăşte şi, acum, mă mai crede şi cretinoidă, peste toate cele.

Dar iată-mă aici şi, bineînţeles, el nu e. Mă arunc cu spatele în pat. Privesc în sus, la peticele de cer albastru de printre copaci şi, ţinându-mă de programul bine stabilit, mă gândesc la Joe. Sunt atât de multe pe care nu le ştiu despre el. Nu ştiu dacă, de pildă, crede în Dumnezeu, dacă-i plac macaroanele cu brânză, ce semn zodiacal este, dacă visează în engleză sau în franceză sau cum ar fi dacă… O-ooh. Am trecut de la D la XXX, pentru că, oh, Doamne, chiar aş vrea ca Joe să nu mă urască atât de mult, şi pentru că vreau să fac *totul* cu el. Sunt atât de sătulă de virginitatea mea. E ca şi când toată lumea cunoaşte acest secret extatic, în afară de mine…

Atunci aud ceva: un sunet ciudat, tânguitor, în mod cert ne-pădurean. Îmi ridic capul şi mă sprijin pe coate, ca să pot asculta mai cu atenţie şi să încerc să separ sunetul de foşnetul frunzelor, de mugetul îndepărtat al râului şi de ciripitul păsărilor din jurul meu. Sunetul clipoceşte printre copaci, devenind mai tare cu fiecare clipă, mai aproape. Continui să ascult şi atunci recunosc ce este, notele, clare şi perfecte acum, şerpuind şi plutind până la mine – melodia din duetul lui Joe. Închid ochii şi sper că într-adevăr aud un clarinet şi nu e doar o iluzie auditivă în interiorul capului meu bolnav de iubire. Nu este, pentru că acum aud şi paşii foşnind printre tufe şi, peste alte câteva clipe, muzica se opreşte, apoi şi paşii.

Mă tem să deschid ochii, dar o fac totuşi, şi îl văd

stând la marginea patului, privindu-mă – o armată de cupidoni-ninja, care trebuie să fi fost ascunşi afară, în coroanele copacilor, şi-au încordat arcurile şi au tras – săgeţile vin în zbor spre mine din toate direcţiile.

— M-am gândit că trebuie să fii aici.

Nu-i pot citi expresia. Nervos? Mânios? Faţa lui pare neliniştită, de parcă n-ar şti ce să exprime.

— Am găsit poezia ta…

Pot auzi sângele vâjâind prin corpul meu, zvâcnindu-mi în urechi. Ce-o să zică? Am găsit poezia ta şi, îmi pare rău, pur şi simplu nu te por ierta niciodată. Am găsit poezia ta şi simt la fel – *inima mea e a ta, John Lennon.* Am găsit poezia ta şi deja am chemat garda de la psihiatrie – am cămaşa de forţă în rucsacul ăsta. Ciudat. Nu l-am mai văzut niciodată pe Joe cu un rucsac.

Îşi muşcă buza, bătând uşor în coapsă cu clarinetul. Fără îndoială e nervos. Asta nu-i de bine.

— Lennie, am găsit *toate* poeziile tale.

Despre ce vorbeşte? Ce vrea să spună cu *toate* poeziile mele? îşi pune clarinetul între coapse ca să-l ţină şi îşi scoate rucsacul, îi desface fermoarul. Apoi, trăgând adânc aer în piept, scoate o cutie şi mi-o întinde.

— Bine, probabil nu chiar pe toate, doar pe astea.

Deschid capacul. Înăuntru sunt bucăţi de hârtie, şerveţele, pahare de unică folosinţă, toate având cuvintele mele pe ele. Bileţelele şi fragmentele cu Bailey şi cu mine, pe care le împrăştiasem, le îngropasem şi le ascunsesem. Asta nu-i cu putinţă.

— Cum? întreb, uluită.

Încep să mă simt stingherită la gândul că Joe a citit tot ce e în cutia asta. Toate acele momente intime disperate. Asta-i mai rău decât dacă ţi-ar fi citit cineva jurnalul. E ca şi când ţi-ar fi citit cineva jurnalul pe care tu credeai că l-ai ars. Şi cum de le-a găsit pe toate? Mă urmărise peste tot? Asta ar fi perfect. În sfârşit, mă îndrăgostisem de cineva care era un maniac absolut.

Mă uit la el. Zâmbeşte un pic infatuat şi văd cea mai leneşă fluturare: *vuf, vuf, vuf.*

— Ştiu ce gândeşti, zice el. Că sunt un nebun şi maniac.

Bingo.

E amuzat.

— Nu sunt, Len. Doar că mi s-a tot întâmplat. La început, le găseam mereu, apoi, ei bine, am început să le caut. Nu m-am putut abţine. A devenit ceva ca vânătoarea de comori. Îţi mai aduci aminte de prima zi în copac?

Dau din cap. Dar ceva şi mai uluitor decât Joe maniac dezaxat şi găsindu-mi poeziile mi-a răsărit în minte – nu mai este furios. Să fie de la poezia cretinoidă? Indiferent de ce, sunt prinsă într-o atât de feroce furtună a bucuriei, că nici măcar nu-l mai ascult când încearcă să-mi explice cum naiba au aterizat poeziile astea în cutia lui de pantofi şi nu în vreo grămadă de gunoi sau zburate de o rafală de vânt până în Valea Morţii[47].

Mă străduiesc să mă fixez pe unda lui de emisie.

— Îţi aduci aminte că, în copac, ţi-am spus că te văzusem la Great Meadow? Ţi-am povestit că te observasem scriind un bileţel şi apoi văzusem că l-ai lăsat să cadă şi ai plecat. Dar nu ţi-am mai spus şi că, după ce ai plecat, m-am dus până acolo şi am găsit bucata de hârtie prinsă în gard. Era o poezie despre Bailey. Bănuiesc că n-ar fi trebuit s-o păstrez. Aveam de gând să ţi-o dau înapoi, în ziua aceea din copac, o aveam în buzunar, dar pe urmă m-am gândit c-o să crezi că era ciudat că o luasem, în primul rând, aşa că am păstrat-o şi atât.

Îşi muşcă buza. Îmi amintesc că-mi spusese în ziua aceea că mă văzuse scăpând ceva ce scrisesem, dar nu-mi trecuse niciodată prin cap că se dusese şi o *găsise,* o *citise.* El continuă:

— Şi atunci, când eram în copac, am văzut cuvinte scrijelite pe crengi, m-am gândit că poate scriseseşi şi altceva, dar mi s-a părut ciudat să te întreb, aşa că m-am întors în altă zi şi le-am transcris într-un caiet.

---

47 Vale deșertică în estul Californiei și vestul Nevadei, cea mai joasă și mai uscată zonă din Satele Unite (la un maximum de 86 m sub nivelul mării și de aproximativ 3883 km^2).

Nu pot să cred. Mă ridic în capul oaselor, scotocesc prin cutie, uitându-mă mai cu atenţie, de data asta. Sunt câteva cu scrisul lui de mână de Unabomber[48] – probabil transcrise de pe pereţi sau de pe laturile hambarelor sau alte suprafeţe practice de scris pe care le găsisem. Nu sunt sigură ce să simt. El ştie totul – sunt descoperită.

Pe chipul lui se citeşte ceva între îngrijorare şi exaltare, dar exaltarea pare să câştige. Plesneşte de nerăbdare să continue.

— Prima oară când am fost pe la tine pe acasă, am văzut una ieşind de sub o piatră, în grădina lui Buni, apoi încă una pe talpa pantofului tău şi apoi, în ziua în care am mutat toate lucrurile alea afară, frate… parcă peste tot pe unde mă uitam vedeam cuvintele tale. Am înnebunit, m-am trezit că le caut tot timpul…

Clatină din cap.

— Am continuat să mă uit după ele şi când eram atât de supărat pe tine. Dar partea cea mai ciudată e că am găsit câteva chiar înainte de a te fi cunoscut, prima era din doar câteva cuvinte pe spatele unui ambalaj de bomboană, pe care am găsit-o pe poteca spre râu, habar n-aveam cine o scrisese, bine, până mai târziu…

Se uită lung la mine, bătându-şi clarinetul de picior. Arată din nou nervos.

— OK, spune ceva. Nu te simţi aiurea. Ele m-au făcut să mă îndrăgostesc mai tare de tine.

Şi atunci zâmbeşte, şi în toate locurile de pe glob unde e noapte, izbucneşte lumina.

— N-ai de gând măcar să spui *quel tâmpit*?

Aş spune o mulţime de lucruri în clipa asta, dacă mi-aş putea găsi vreun cuvânt dincolo de zâmbetul care a pus stăpânire pe faţa mea. Din nou, acel *sunt îndrăgostit de*

---

48 Supranumele dat de FBI lui Theodore „Ted” Kaczynski, criminal american, matematician, critic social și neoluddit, autorul (*bomber)* mai multor atacuri și amenințări cu bombe confecționate de el asupra universităților *(Un-)* și avioanelor (-a-), în așa-zisa lui campanie împotriva tehnologiei moderne, între anii 1978 și 1995.

tine a şters orice altceva i-a mai eşti din gură.

Face semn spre cutie.

— Ele m-au ajutat. Sunt un soi de imbecil care nu poate să ierte, dacă n-ai observat. Le-am citit, le-am citit şi răscitit, după ce ai venit în ziua aceea cu trandafirii – încercând să înţeleg ce s-a întâmplat, de ce ai fost cu el, şi cred că acum am înţeles. Nu ştiu, citind toate poeziile astea laolaltă, am început să-mi imaginez *cu adevărat* prin ce ai trecut, cât de groaznic trebuie să fie…

Înghite în sec, îşi pleacă privirea, se fâţâie de pe un picior pe altul prin acele de pin.

— Şi pentru el, de asemenea. Cred că pot să văd cum s-a întâmplat.

Cum se poate ca eu să-i fi scris lui Joe în toate aceste luni, fără s-o ştiu? Când îşi ridică privirea, zâmbeşte.

— Şi apoi, ieri…

Îşi aruncă pe pat clarinetul.

— Am descoperit că tu îmi aparţii.

Arată cu degetul spre mine:

— A mea eşti!

Zâmbesc.

— Glumeşti, cumva?

— Da, dar nu contează, fiindcă şi eu sunt al tău.

Clatină din cap şi părul îi cade în ochi, încât aş putea să mor.

— În totalitate.

Un stol de păsări înnebunite de fericire îşi ia zborul din pieptul meu şi scapă în lume. Mă bucur că a citit poeziile. Vreau să ştie toate lucrurile intime despre mine. Vreau s-o cunoască pe sora mea şi, într-un fel, o cunoaşte. Acum o ştie şi de dinainte şi de după.

Se aşază pe marginea patului, ia un băţ de jos şi desenează cu el pe pământ, apoi îl aruncă şi se uită departe, în copaci.

— Îmi pare rău, zice.

— Să nu-ţi pară. Sunt bucuroasă…

El se întoarce cu faţa spre mine.

— Nu, nu despre poezii. Îmi pare rău de ceea ce am

spus în ziua aceea despre Bailey. Citind toate astea, am înţeles cât de mult trebuie să te fi durut…

Îmi pun degetul pe buzele lui.

— E OK.

El îmi ia mâna, o ţine la gura lui, o sărută. Închid ochii, simt fiori străbătându-mă – a trecut atât de mult de când ne-am atins, îmi lasă mâna pe lângă corp. Deschid ochii. Ai lui sunt aţintiţi asupra mea, întrebători. Zâmbeşte, dar vulnerabilitatea şi suferinţa de pe faţa lui mă sfâşie.

— N-o să mi-o mai faci din nou, nu-i aşa? întreabă el.

— Niciodată, spun eu grăbit. Vreau să fiu cu tine pentru totdeauna!

OK, lecţie învăţată de două ori în tot atâtea zile: Poţi tăia în bucăţi un roman victorian cu foarfeci de grădină, dar nu-l poţi scoate din mintea unei fete.

El zâmbeşte radios.

— Eşti mai ţicnită decât mine.

Ne uităm unul la altul un moment lung şi, pe dinăuntrul momentului aceluia, simt de parcă ne-am săruta mai pătimaş ca niciodată, chiar dacă nu ne atingem.

Întind mâna şi îmi plimb degetele pe braţul lui.

— N-am ce să fac. Sunt îndrăgostită.

— Prima oară, zice el. Pentru mine.

— Credeam că în Franţa…

El clatină din cap.

— Nici pe departe, nimic comparabil cu asta.

Îmi atinge obrazul în felul acela tandru al lui, care mă face să cred în Dumnezeu şi în Buddha şi în Mohammed şi în Ganesh şi în Maria şi ceilalţi.

— Nimeni nu-i ca tine, pentru mine, şopteşte el.

— La fel şi pentru mine, spun, în timp ce buzele noastre se unesc.

Mă coboară pe spate, în pat, se aşază deasupra mea, astfel încât suntem picior peste picior, bazin peste bazin, piept peste piept. Pot să-i simt greutatea apăsându-mi fiecare centimetru din corp. Îmi trec degetele prin buclele lui mătăsoase.

— Mi-a fost dor de tine, murmură el la urechea mea, pe gâtul şi în părul meu şi, de fiecare dată eu îi răspund:

— Şi mie.

Apoi ne sărutăm din nou şi nu-mi vine să cred că există ceva pe lumea asta de incertitudini pe care să-l simţi atât de bine, de real şi de adevărat.

Mai târziu, când ne ridicăm la suprafaţă după oxigen, întind mâna după cutie şi încep să răsfoiesc printre hârtii. Sunt o mulţime, dar nici pe departe câte am scris eu. Mă bucur că unele mai există încă afară, vârâte printre pietre, în containerele de gunoi, pe ziduri, pe marginile cărţilor, unele spălate de ploi, decolorate de soare, purtate de vânt, unele care nu vor fi niciodată găsite, unele care vor fi găsite în anii care vin.

— Hei, unde e cea de ieri? întreb, lăsând ruşinea să mă învingă, gândindu-mă că aş mai putea încă s-o rup, din întâmplare, acum, că şi-a îndeplinit misiunea.

— Nu e aici. Aceea e a mea.

Ah, bine. Mă mângâie leneş cu mâna pe gât şi pe spate. Mă simt ca un diapazon, tot corpul îmi vibrează melodic.

— N-ai să crezi, zice el, dar cred că trandafirii şi-au făcut efectul. Asupra părinţilor mei – jur, nu-şi pot ţine mâinile unul tic pe celălalt. E dezgustător. Marcus şi Fred au venit, noaptea, la tine acasă, şi au furat trandafiri să-i dăruiască fetelor, ca să se culce cu ei.

Buni o să se bucure să afle. Noroc că e atât de fermecată de băieţii Fontaine.

Pun cutia jos şi mă răsucesc ca să fiu cu faţa la el.

— Nu cred că vreunul dintre voi are nevoie de trandafirii lui Buni pentru asta.

— John Fennon?

Vuf, vuf, vuf.

Îmi trec degetul peste buzele lui, spunând:

— Şi eu vreau să fac *totul* cu tine.

— Oh, Doamne, zice el, trăgându-mă spre el.

Şi atunci ne sărutăm ajungând atât de departe în cer de nu cred c-o să ne mai întoarcem vreodată.

Dacă întreabă cineva unde suntem, spuneţi-le doar să se uite în sus.

Capitolul 38

Buni şi cu mine coacem prăjituri toată ziua, pregătindu-ne pentru nunta lui Big. Toate ferestrele şi uşile sunt deschise, ca să putem auzi râul şi mirosi trandafirii, şi ca să simţim căldura soarelui pătrunzând înăuntru. Sporovăim prin bucătărie ca vrăbiile.

Facem asta la fiecare nuntă, numai că aceasta e prima oară când o facem fără Bailey. Totuşi, ciudat, astăzi îi simt prezenţa în bucătărie, cu Buni, mai mult ca în orice alt moment de când a murit. Când întind foaia de aluat, ea vine lângă mine, îşi vâră mâna în făină şi mi-o aruncă în faţă. Când Buni şi cu mine stăm sprijinite de bufet şi ne sorbim ceaiurile, ea dă buzna în bucătărie şi îşi toarnă o cană şi pentru ea. Se aşază în fiecare scaun, intră şi iese pe uşi, se furişează între Buni şi mine fredonând încetişor şi împungând cu degetul în filaturile noastre. E în fiecare gând al minţii mele, în fiecare cuvânt pe care-l spun şi îi dau voie să fie. Îi dau voie să mă farmece, în timp ce rulez aluatul şi mă gândesc şi îmi spun cuvintele, în timp ce coacem şi coacem – după ce amândouă am reuşit, în sfârşit, să-l convingem pe Joe că nu e necesar un tort de nuntă exploziv – şi vorbim despre nimicuri cum ar fi ce să poarte Buni la marea petrecere. E foarte preocupată de toaleta ei.

— Poate o să port nişte pantaloni, ca să mai schimb.

Pământul tocmai a deviat de pe axa lui. Buni are o rochie înflorată pentru fiecare ocazie. N-am văzut-o niciodată fără vreuna din ele.

— Şi aş putea să-mi îndrept părul.

OK, pământul a deviat de pe axa lui şi acum se năpusteşte spre o altă galaxie. Imaginaţi-v-o pe Meduza cu un uscător de păr. Părul drept e o imposibilitate pentru Buni sau oricare alt Walker, chiar dacă mai sunt treizeci de ore până la momentul petrecerii.

— Ce-ai păţit? întreb.

— Vreau doar să arăt frumos, nu-i nicio crimă în asta, nu? Ştii, scumpo, nu mi-am pierdut sex-appealul.

Nu pot să cred că Buni tocmai a rostit sex-appeal.

— A fost doar un pic prea multă abstinenţă, atâta tot, murmură ea în şoaptă.

Mă întorc să mă uit la ea. Presară cu zahăr zmeura şi căpşunile şi se înroşeşte în obraji la fel ca ele.

— Oh, Doamne, Buni! Te-ai îndrăgostit.

— Doamne, nu!

— Minţi. Văd pe faţa ta.

Atunci chicoteşte, într-un mod grozav de cotcodăcit.

— Mint! Păi, ce te-aşteptai? Cu tine atât de lovită cu leuca tot timpul pentru Joe, iar acum cu Big şi Dorothy… poate m-am molipsit şi eu. Dragostea e contagioasă, toată lumea ştie asta, Lennie.

Surâde.

— Deci, cine e? L-ai cunoscut la The Saloon, aseară?

Fusese singura dată când ieşise în oraş să socializeze, după luni întregi. Buni nu e genul care să-şi dea întâlniri pe Internet. Cel puţin, nu cred eu să fie.

Îmi pun mâinile în şolduri.

— Dacă nu-mi spui, am s-o întreb pe Maria, mâine. Nu există ceva în Clover pe care ea să nu-l ştie.

Buni exclamă piţigăiat.

— Nu-i spune nimic de mine, scumpo!

Oricât o descos, în timpul orelor de alte şi alte plăcinte, prăjituri şi chiar şi vreo câteva serii de budinci cu căpşuni şi zmeură, buzele ei zâmbitoare rămân pecetluite.

Când am terminat, îmi iau rucsacul, pe care l-am încărcat mai devreme, şi plec la cimitir. Când ajung la drum, încep să alerg. Soarele pătrunde prin coroanele copacilor în porţiuni ascunse, aşa că trec în goană prin lumină şi întuneric şi întuneric şi lumină, prin razele de soare orbitoare fără remuşcări, în umbrele cele mai singuratice şi fantomatice, şi din nou la soare, şi din nou la umbră, dintr-una în cealaltă, şi prin locuri unde totul se amestecă într-un vis cu frunze luminate într-un verde

smarald. Alerg şi alerg, şi în timpul acesta, ţesătura morţii care s-a ţinut de mine luni de-a rândul, începe să se destrame şi să cadă. Alerg repede şi eliberată, suspendată într-un moment de fericire intimă crudă, picioarele mele abia atingând pământul, în timp ce zbor mai departe spre următoarele secunde, minute, ore, zile, săptămâni, ani ai vieţii mele.

Ies din pădure pe drumul spre cimitir. Soarele dogoritor al după-amiezii leneveşte peste toate lucrurile, şerpuind printre copaci, aruncând umbre lungi. E cald şi mireasma de eucalipt şi pini e pregnantă, copleşitoare. Străbat poteca ce şerpuieşte printre morminte ascultând vâjâitul cascadei, amintindu-mi cât de important fusese pentru mine, în pofida oricărei raţiuni, ca mormântul lui Bailey să se afle într-un loc de unde putea vedea, auzi şi chiar mirosi râul.

Sunt singura persoană în acest mic cimitir din vârful dealului şi mă bucur. Îmi dau jos rucsacul şi mă aşez lângă piatra funerară, îmi odihnesc capul pe ea, o iau în braţe de parcă aş cânta la violoncel. Piatra, lipită de trupul meu, e atât de caldă. O aleseserăm pe aceasta pentru că avea o mică firidă în ea, un soi de relicvariu, cu o uşiţă metalică pe care era gravată o pasăre. Acesta e chiar sub cuvintele cioplite. Îmi plimb degetele peste numele surorii mele, peste cei nouăsprezece ani ai săi, apoi peste cuvintele pe care le scrisesem eu pe o bucată de hârtie cu luni în urmă şi i-o dădusem lui Buni, în salonul pompelor funebre: *Culoarea extraordinarului.*

Îmi iau rucsacul, scot un carneţel dinăuntru. Am transcris toate scrisorile pe care i le-a scris Buni mamei noastre de-a lungul a şaisprezece ani. Vreau ca Bailey să aibă aceste cuvinte. Vreau să ştie că nu va exista niciodată o poveste din care ea să nu facă parte, că ea e pretutindeni, precum cerul. Deschid uşiţa şi împing carneţelul în firidă şi, atunci, aud ceva scrâşnind. Bag mâna şi găsesc un inel. Îmi stă inima. E splendid, cu un topaz oranj mare cât o ghindă. Perfect pentru Bailey. Toby probabil îl comandase special pentru ea. Îl ţin în palmă şi

certitudinea că ea n-a apucat să-l vadă mă străpunge dureros. Pariez că inelul acesta a fost ceea ce aşteptau ei ca să ne spună, în sfârşit, şi nouă despre căsătoria lor, despre copil. Cum s-ar mai fi împăunat Bails cu el când ar fi făcut marele anunţ. Îl aşez pe marginea pietrei, unde prinde un mănunchi de raze şi aruncă lumină prismatică de ambră peste toate cuvintele gravate.

Încerc să evit oceanul de tristeţe, dar nu pot. E un efort colosal să fii nu obsedat de ceea ce nu mai e, ci să fii vrăjit de ceea ce a fost.

Mi-e dor de tine, îi spun, *nu pot îndura gândul că o să-mi lipseşti atât de mult.*

Nu ştiu cum rezistă inima.

Sărut inelul, îl pun la loc în firidă, lângă carneţel, şi închid uşa cu pasărea pe ea. Apoi caut în rucsac şi scot planta de interior. E atât de decrepită, n-au mai rămas decât vreo câteva frunze înnegrite. Mă duc până la marginea falezei, chiar deasupra cascadei. Scot planta din ghiveci, scutur pământul de pe rădăcini, o apuc bine în mână, îmi duc braţul în spate, trag adânc aer în piept şi apoi îmi arunc braţul în faţă şi dau drumul plantei.

epilog

Cretinoidă

(Găsită pe pat, în dormitorul din pădure)

(Găsită din nou în camera-bombă, în coşul de gunoi, ruptă în bucăţi de Lennie)

(Găsită din nou pe biroul lui Joe, cu bucăţile lipite la loc şi cuvântul cretinoidă *scris deasupra)*

(Găsită înrămată în sertarul mesei de toaletă a lui Joe, unde se mai află şi acum)

mulţumiri

În memoria dragei Barbie Stein, care e pretutindeni, precum cerul

Mi-ar plăcea să le mulţumesc:

Mai întâi şi mai întâi, părinţilor mei, toţi patru,

pentru nemărginita lor dragoste şi pentru sprijin: grozavului meu tată şi lui Carol, mamei mele cu inimă uriaşă şi lui Ken. Întregii mele familii pentru exuberantul umor şi statornicie: fraţilor mei, Bruce, Bobby şi Andy, cumnatelor mele, Patricia şi Monica, nepoatei mele, Lena, şi nepoţilor mei, Adam şi Jake, bunicilor mei, mai ales inimitabilei Cele.

Lui Mark Routhier pentru multă veselie, încredere şi dragoste.

Uimitorilor mei prieteni, cealaltă familie a mea, pentru fiecare zi, în toate felurile: Ami Hooker, Anne Rosenthal, Becky MacDonald, Emily Rubin, Jeremy Quittner, Larry Dwyer, Maggie Jones, Sarah Michelson, Julie Regan, Stacy Doris, Maritza Pérez, David Booth, Alexander Stadler, Rick Heredia, Patricia Irvine, James Faerron, Lisa Steindler şi James Assatly, căruia îi simţim atât de mult lipsa, şi, deopotrivă, familiilor mele extinse: clanurile Routhier, Green şi Block… şi multor altora, prea numeroşi ca să-i numesc.

Lui Patricia Nelson pentru râsul continuu şi expertiza legală, lui Paul Feuerwerker pentru excentricitatea straşnică, benchetuială şi inestimabile observaţii despre sala orchestrei, lui Mark H. Pentru sublima muzicalitate, prima iubire.

Profesorilor şi studenţilor de la Facultatea de Arte Frumoase din Vermont Collège, în special mentorilor mei înfăptuitori de miracole: Deborah Wiles, Brent Hartinger, Julie Larios, Tim Wynne-Jones, Margaret Bechard, profesorului invitat al facultăţii, Jane Yolen. Şi colegilor mei de clasă, amatori de suspans, mai ales lui Jill Santopolo, Carol Lynch Williams, Erik Talkin şi Mari Jorgensen. De asemenea, echipei de la San Francisco VEFA. Şi Marianna Baer – îngerul de la capătul tastaturii mele.

Celorlalţi incredibili îndrumători şi profesori ai mei: Regina Wiegand, Bruce Boston, Will Erikson, Archie Ammons, Ken Meclane, Phyllis Janowitz şi C.D. Wright, printre mulţi alţii.

Celor pe care i-am citat mai sus, care au însufleţit această carte – mulţumiri speciale.

Profunda mea apreciere şi recunoştinţă se îndreaptă către:

Preferaţii mei de la Manus & Associates Literary Agency, ca şi către extraordinarii mei colegi: Stephanie Lee, Dena Fischer, Penny Nelson, Theresa van Eeghen, Janet şi Justin Manus şi, mai ales, către Jillian Manus, care nu merge, dar dansează în apă.

Alisha Niehaus, remarcabilei mele redactor, pentru efervescenţa, profunzimea, percepţia, bunătatea şi simţul umorului ei, ca şi pentru că a făcut o sărbătoare din fiecare etapă a acestui proces. Tuturor celor de la Dial şi Penguin Books for Young Readers, pentru că m-au uimit la fiecare pas triumfal de-a lungul drumului.

Emily van Beek de la Pippin Properties, cel mai bun agent literar de pe pământ! Rămân pe veci fascinată de veselia, excelenţa, ferocitatea şi eleganţa ei. Holly Meghee pentru entuziasmul, umorul, cunoştinţele experte şi sensibilitatea ei sufletească. Elena Mechlin pentru magia din culise şi voioşia ei. Doamnele de la Pippin sunt inegalabile. Şi Jason Dravis de la Monteiro Rose Dravis Agency, pentru viziunea şi ameţitoarele sale cunoştinţe practice.

Şi, în sfârşit, mulţumiri suplimentare şi ultraneobişnuite, din toată inima, pentru fratele meu Bobby: adevăratul credincios.